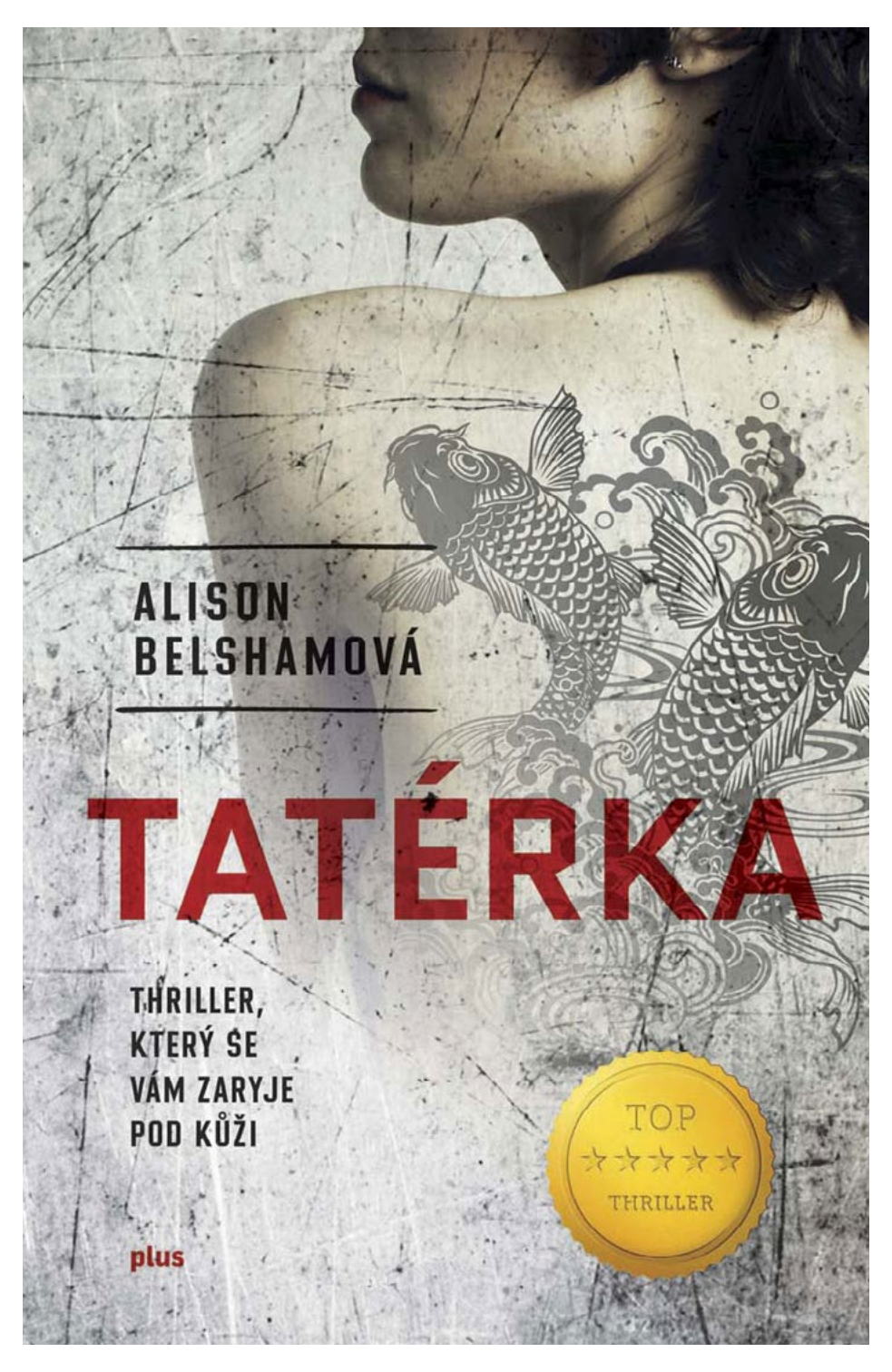

ALISON
BELSHAMOVÁ

TATÉRKA

THRILLER,
KTERÝ SE
VÁM ZARYJE
POD KŮŽI

plus

Tatérka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Alison Belshamová
Tatérka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

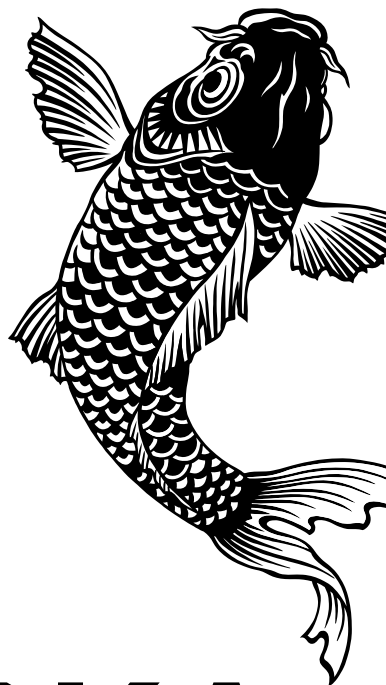
**ALISON
BELSHAMOVÁ**

TATÉRKA

**THRILLER,
KTERÝ SE
VÁM ZARYJE
POD KŮŽI**

**ALISON
BELSHAMOVÁ**

TATÉRKA

Přeložila Alžběta Franková

plus

Pro mé dva čipery, Ruperta a Tima

*Ostří nože, hebká kůže
bodni, řízni, čepel žízni
stahuj kůži
tetovanou
rudou tuší postříkanou.*

I

Ze zad muže v bezvědomí sloupnu krví nasáklé triko. Objeví se velkolepé tetování. Fotokopie se mi v kapse zmuchlala, ale pro kontrolu postačí. Levé rameno zdobí tlustým černým inkoustem kulatý polynéský vzor, z jehož středu se šklebí spletitá tvář šamana. Z kruhového okraje se rozpínají stylizovaná křídla: jedno se roztahuje dolů po lopatce, druhé přes levou stranu hrudníku. Celý obrazec je potřísněný krví.

S fotkou se shoduje. Je to on.

Nahmatám mu puls – dost slabý na to, aby mi oběť nedělala problémy. Musím to stihnout, dokud je tělo ještě teplé. Kůže i maso na chladné mrtvole rychle tuhne a pracuje se s nimi mnohem obtížněji. A já si nemůžu dovolit dělat chyby. Při stahování kůže ze stále živého těla teče mnohem víc krve – ale mně krev nevadí.

Můj batoh leží opodál – zahodím ho, když oběť táhnu do křoví. Je to celkem hračka – v tuhle noční dobu do parku nikdo nechodí. Stačí jedna rána do zátylku a oběť se sesune na kolena. Bezhlavně, bez rozruchu, beze svědků. Vím, že tudy chodí z klubu domů, to mám ověřené. Lidi jsou tak tupí. Tenhle nic netuší ani ve chvíli, kdy se k němu blížím s hasákem v ruce. O pár vteřin později už mu z rány na chodník tryská krev. První krok úspěšně dokonán.

Jakmile padne na zem, popadnu ho v podpaží a rychle ho odvléču do křoví, aby nás nebylo vidět. Je těžký, ale já mám síly dost a odtáhnu ho do ústraní mezi dvěma keři vavřínu.

Zadýchám se. Podívám se na svoje ruce, dlaněmi dolů. Nepatrně se třesou. Zatnout pěsti, znovu otevřít. Třesou se jako poletující molí, jako

se mi v hrudním koši třese srdce. Úkol může provést jedině jistá ruka. Sáhnu do postranní kapsy batohu – pro prášky a lahvičku s vodou. Propranolol, oblíbený beta blokátor každého hráče snookeru. Spolknu rovnou dva a se zavřenýma očima počkám, až začnou působit. Když si za chvíli ruce znovu prohlédnu, je tras pryč. Teď už konečně můžu začít.

Zhluboka se nadechnu a z batohu si vyndám pouzdro s noži. Když se dotknu měkké kůže, pod níž se rýsují ocelové čepele, projede mnou vlna uspokojení. Nože jsou ze včera pečlivě nabroušené. Snad intuice, že dneska už to přijde.

Pouzdro položím muži na záda a rozvážu šňůrky. Kůže se s tichým kovovým cinknutím roztáhne, ostří na dotek chladí. Vyberu si nůž s krátkou rukojetí – s ním tetovanou kůži oříznou. Pak ji stáhnou delším nožem se zahnutou čepelí. Nástroje si objednávám z Japonska. Stojí mě sice majlant – ale stojí to za to. Vyrábějí se stejnou technikou jako meče samurajů. Kalená ocel řezá hbitě a přesně, lehce, jako kdyby člověk vykrajoval tvary z másla.

Zbylé nože odložím na zem vedle jeho těla a znovu mu nahmatám puls. Slabší než předtím, pořád ale žije. Z hlavy mu proudí krev. Teď ho ještě na zkoušku říznout hluboko do levého stehna. Netrhne sebou, nezalapá po dechu. Z rány mu jen pomalu vytéká tmavá, kluzká krev. Fajn. Až ho budu řezat, nesmí mi sebou házet.

A je to tu. Levou rukou si kůži napnu a nožem v pravé se zařítznu. Pohotově vedu ostří z ramene přes hranu lopatky a obkresluju obrazec. Mezi prsty mi prokluzuje teplá rudá stuha. Nůž si vyrývá cestičku a já zadržuju dech, vychutnávám si mrazení v páteři a horkou krev, která se mi hrne do slabin.

Než práci dokončím, bude po něm.

Není první. A nebude ani poslední.

KAPITOLA PRVNÍ

MARNI

Jehly kůži probodávaly rychleji, než šlo postřehnout pouhým okem, do škály ukládaly inkoust a na povrchu zanechávaly krvavé stopy kvetoucí jako růže. Marni Mullinsová rudé kapičky každých pár vteřin otírala přeloženým papírovým ubrouskem, aby pořádně viděla obrysy na paži svého zákazníka. Máznout trochu vazelíny, znovu zarýt jehlu do masa a na světě je černá linka, kterou už nikdo nevymaže. Alchymie inkoustu a kůže.

K práci utíkala před vzpomínkami na všechno, na co nemohla nikdy zapomenout, vzpomínkami, které ji dennodenně soužily. Fascinovalo ji, jak jí strojek jemně vibruje a vrčí v dlani.

Černá a červená. Otisk, který do poddajné kůže vrývala. Tetovaný zákazník sebou pod tlakem jejích jehel škubal, i když si ho Marni druhou rukou chytla a nemohla mu už otírat krev. Tu bolest moc dobře znala. Nevyrtpěla si snad sama hodiny a hodiny na tom druhém, ostrém konci tetovacího strojku? Měla tedy pochopení, ale věděla, že tuhle cenu je potřeba zaplatit – že bolest trvá jen chvilku, tetování ale člověku vydrží celý život. A nikdo vám ho už nemůže vzít.

Předloktím si z čela odhrnula pramen tmavých vlasů a tiše zaklela, když jí hned sklouzl zpátky do očí. Zkroutila rty, aby pramen od-foukla a hroty sedmi stínovacích jehel namočila do kalíšku s vodou, chystala se totiž přejít z černého inkoustu na břidlicově šedý.

„Marni?“

„Jo? Jak se držíš, Steve?“

Steve ležel na polohovacím lehátku na břiše obličejem dolů. Otočil k ní hlavu a zamrkal, tvář zkroucenou.

„Můžem si dát na chvíli pauzu?“

Marni mrkla na hodinky. Děkala na něm už tři hodiny v kuse a až teď si najednou uvědomila, jak ztuhlá má ramena.

„No jasně, dáme pauzu.“ Tříhodinové sezení bylo moc dlouhé i na někoho, kdo u ní byl tak často jako Steve. „Seš držák,“ dodala a odložila strojek na regál vedle své stoličky. Říkala to každému, ať už byl, nebo ne – a ukňouraný, vrtící se Steve zrovna moc velký držák nebyl.

Sama si ale potřebovala oddechnout, už měla trochu klaustrofobie. Tak to bylo na tatérských konvencích vždycky: rozlehlé, uměle osvětlené haly, zatuchlý vzduch, davy. Bez oken člověk nedokázal určit, jestli je venku pořád světlo, nebo už padla tma, a Marni se bez oblohy obejít nedokázala, nikdy. V hale bylo dusno a vedro, přecpáno těly, do nichž se nořily jehly, a to vše hladově pozorovali voyeři. Podkres vytvářela řvoucí rocková hudba a nepřetržitě drnění tetovacích strojů o zakrvácenou kůži.

Marni se zhluboka nadechla a v záklonu zakroužila hlavou, aby uvolnila ztuhlou krční páteř. Ve vzduchu visel ostrý pach inkoustu, krve a dezinfekce. Stáhla si z rukou černé latexové rukavice a zahodila je do koše. Steve si protahoval ruku, zatínal a otevíral pěst, aby se prokrvila. Byl nějaký bledší, než když ho před třemi hodinami začala tetovat.

„Běž něco sníst a přijď za půl hodky.“

Krvácející vzor mu rychle omotala ochrannou folií, aby se do otevřených ran nic nedostalo, a odlifovala Stevea do kantýny. Jakmile zmizel, protlačila se pletencem lidí na schodech do přízemí a požárním východem vyletěla ven. Nasála do plic studený vzduch a uvědomila si, že unikla právě včas. Opřela se o chladnou betonovou zeď,

zavřela oči, z hrudi se jí začala zvedat tíha všech a všeho v hale a ona ze sebe tlak nechala vědomě spadnout.

Otevřela oči a zamrkala. Umělé osvětlení v hale vystřídal jasný sluneční svit. Nad hlavou jí s křikem kroužili racci, na vzdáleném konci opuštěné postranní uličky se lákavě třpytil plátek moře. Chvilí vychutnávala slaný vzduch a pak se ohnula v zádech tak hluboko, až to zabolelo. Zakroužila rameny a v kloubech jí hlasitě luplo. Napadlo ji, jestli už na tatérství nezačíná být moc stará. Jenže nic jiného neuměla – a popravdě se jí do ničeho jiného ani za mák nechťelo. Kérovala od svých osmnácti a za těch dlouhých devatenáct let už potetovala tisíce čtverečních metrů kůže.

Nahmatala v tašce krabičku cigaret a vyrazila do labyrintu úzkých uliček Brightonu. Byl státní svátek a čtvrté The Lanes zaplavovaly davy turistů, jako straky je to táhlo do obchůdků se starožitnými šperky, antiků a butiků, kam se vydávali na lov těch pravých svatebních šatů nebo páru vytoužených polobotek. Ve všech jejích oblíbených kavárnách bylo narváno, ale jí to nevadilo. Dnešní dávku kofeinu si radši vypije venku. Prosvištěla tedy labyrintem až na North Street, odkud se vydala do venkovní kavárny v zahradách Pavilion Gardens.

Od výdejního okénka se táhla dlouhá fronta – asi bude mít pár minut zpoždění, ale aspoň bude déle na čerstvém vzduchu a to jí za to stálo. Pohlédla na nebe. Bleděmodré – ne azurové jako letní den, ale jemné jako barvínek, s potrhanými chomáčky mraků a na obzoru, kde splývalo s hladinou moře, blednoucí do šedé mlhy.

„Co to bude, mladá paní?“

„Americano. Bez mlíka a dva shoty, prosím.“

„Jasná věc.“

„A ještě muffin,“ dodala po chvilce. Kvůli nízké hladině cukru. Pro diabetičku sice ne zrovna nejvhodnější svačina, později si ale dávku inzulinu upraví a ono se to srovná.

Ze starého královského letoviska proudili švitořící výletníci, stále ještě okouzlení tím, co viděli uvnitř. Byl to palác jako od Disneyho, jen z osmnáctého století, svatební dort tvořený báněmi, špičatými věžičkami a krémovou štukovou fasádou. Při pohledu na něj si Marni vždycky vzpomněla na Šeherezádu a *Tisíc a jednu noc*. Zamilovala si to tam hned první den v Brightonu. Vzdychla a rozhlédla se, kam si sednout. Všechny lavičky byly obsazené a lidé se rozvalovali i na trávě, jedli, pili, smáli se, odpočívali na slunci.

Vtom si ho všimla a žaludek se jí stáhl. Rychle se otočila zpátky k výdejnímu okénku. Snad ji neviděl. Dneska ráno vážně neměla náladu potkat svého manžela. Tedy bývalého manžela, který byl za nejlepších okolností nepředvídatelný, a lehké to s ním nebylo nikdy. Ještě jednou se rychle ohlédla a viděla, jak si to Thierry Mullins šine přes trávník, ve tváři bouřlivý výraz. Co tady jenom dělá? Měl by snad být ve festivalové hale – je jedním z organizátorů.

„Dělá to dvě libry čtyřicet.“

Marni zaplatila, popadla kelímek s kafem a odplížila se na druhou stranu dvora kavárny, daleko od Thierryho. Roztřesenou rukou si zapálila cigaretu. Jak to, že ji pořád ještě dokázal tak rozhodit? Od rozvodu už uplynula delší doba, než jakou vůbec trvalo jejich manželství, on ale pořád vypadal úplně stejně, jako když se s ním seznámila. Vysoký a štíhlý, pohledný. Černou kůži mu ještě ztmavovaly kérky, jimiž Marnina fascinace vším inkoustovým kdysi začala. Silně si potáhla z cigarety. Kofein, nikotin, zhluboka dýchat. Zavřela oči a počkala, až chemikálie začnou působit.

Nedopalek utopila v kávové sedlíně na dně kelímku a rozhlédla se po nějakém koši. V zadním rohu venkovního prostoru kavárny stál zelený kontejner. Vydala se tam. Sešlápla pedál ve spodní části kontejneru, aby otevřela víko, ale když dovnitř házela kelímek, vyvalil se na ni hnilobný zápach. O moc horší puch, než jaký by koš v parku v tak vlhký den mohl vydávat. Nakoukla do jeho temné-

ho chřtánu a do krku jí stouply žaludeční šťávy. Kéž by to nebyla udělala.

Ve změti rozdrcených plechovek od koly, starých novin a obalů od fast foodu něco zahlédla. Bledé, lesknoucí se tvary, z nichž se vmžiku složila ruka, noha, trup. Lidské tělo, bezpochyby mrtvé. A letmý pohyb – černou otevřenou ránu ohryzávala krysa. Prudké denní světlo ji vyděsilo a s pištěním zmizela v odpadcích.

Marni ucouvla, víko kontejneru se s třísknutím zavřelo.

Rozběhla se.

KAPITOLA DRUHÁ

FRANCIS

Francis Sullivan zavřel oči a na patro se mu přilepila hostie. Snažil se soustředit na mumlání kněžích a věřících kolem něj, ale myšlenkami byl jinde.

Inspektor Francis Sullivan.

Převalil ta slova bezhlesně na jazyku. To bude on, už zítra, první den ve funkci. Tím nečekaným povýšením se z něj v devětadvaceti stal nejmladší kriminální inspektor v celé policejní jednotce Sussexu. Byl z toho ještě nervóznější než z prvního dne na střední. Bylo to skvělé i děsivé zároveň. Jeho nadřízení v něj podle všeho mají důvěru. Jistě, zkoušky zvládl na výbornou a předvedl se i u pohovoru. Proč by ho ale povýšili tak brzo, když praxi nemá skoro žádnou? Že byl synem slavného advokáta královny? Na to radši ani nechtěl pomyslet.

Jeho nový šéf, vrchní inspektor Martin Bradshaw, se tvářil celkem nevzrušeně, když mu novinu sděloval. Ani mu nepogratuloval. Francisovi vrtalo hlavou, zda s jeho povýšením Bradshaw souhlasil, nebo ho zbytek komise přehlasoval.

Zatoulal se v myšlenkách k Rorymu Mackayovi a žaludek se mu sevřel. Seržant Rory Mackay. Místo vrchního inspektora mu Francis vyfoukl a Mackay mu teď měl dělat pravou ruku. Seznámili se minulý týden, velitel je formálně představil u sebe v kanceláři. Nesrovnatelně zkušenější Mackay mu dal jasně najevo, že z něj není ni-

jak nadšený. Tvářil se, jako by kousl do jablka a našel v něm druhou půlku červa. Zdvořile odtažitý Francis zůstal v klidu – věděl, že bratříčkovat se se svým týmem může být riskantní, tušil ale, že oni dva se budou muset setsakra snažit, aby spolu vůbec jakžtakž vycházeli.

Mackay chtěl, aby Francis selhal. A nebyl jediný.

„Krev Kristova.“

Francis rychle otevřel oči a nastavil ústa skrovné kapce vína z poháru.

„Amen.“

Tak ať.

Nebylo na to ale vážně moc brzo? Po celou dobu výběrového řízení byl v klidu, věřil si. Zkoušky mu nikdy nedělaly problém. Nevytvořil ale svým úspěchem na papíře falešná očekávání, která v praxi nedokáže naplnit? Úskalí předčasného povýšení měla v jednotce mytickou pověst. V jídelně už zaslechl takových historek, ať už apokryfických, nebo ne. Uspěchaná rozhodnutí. Nesplnění očekávaných výsledků. Ani by nemusel udělat žádnou katastrofální chybu, aby se ocitl na vedlejší koleji – stačilo by jen pár složitějších případů, které nedotáhne do konce.

Radost z úspěchu ale úzkost přebila. *Inspektor Francis Sullivan*. Nespál. Schopnost soustředit se byla tatam. Sakra. Možná je ještě zelenáč, ale není žádný pitomec. Všichni v jeho týmu měli za to, že na to Francis nemá. Že není připravený. Ale on je potřeboval na své straně – hned od prvního dne, od prvního případu. Jinak se ukáže, že na to opravdu nemá. O to už by se postarali. Bradshaw s Mackayem ho budou sledovat, budou vyčkávat. Však oni už si najdou způsob, jak mu podrazit nohy.

Vzhlédl k dřevěnému Ježíši, který visel na kříži nad presbytářem. Syn Boží ho sjel káravým pohledem a Francis rychle zase sklonil hlavu. Odmumlal základní slova modlitby, pokřičoval se a vrátil se do lavice s kajícím pocitem, že nedokázal udržet pozornost.

Závěrečný chvalozpěv odzpíval na autopilota, slova nevnímal. Nakonec ještě poklekl k poslední modlitbě. Na pár minut se mu podařilo soustředit se na důvod, proč do kostela vlastně přišel: chvíli myslel na matku, přimluvil se za sestru. Požehnej těm, kdo je opatrují. Na otce ani nevzpomněl.

V kapse se mu rozvibroval telefon, nestihl ho ale vytáhnout dřív, než se ozvalo upozornění. Ztichlým kostelem se rozeznělo bzučení, zdánlivě nekonečné a nesnesitelně hlasité. Všechny hlavy se na něj otočily, jedna z žen nesouhlasně zasyčela. Neohrabaně vypnul zvuk a vrhl letmý pohled na otce Williama.

Pak omluvně sklopil hlavu a potají si přečetl, co mu kdo píše.

Seržant Mackay.

Začínáme už dnes. Našlo se tělo. Pavilion Gardens.

Zvedl se, jak nejdříve to šlo, a zamířil k východu z kostela. Před dveřmi stál otec William, který nejprve sevřel rty a teprve pak promluvil.

„Francisi.“

„Strašně moc se omlouvám, otče. Myslel jsem, že jsem ho vypnul.“

„O to nejde. Ale celou dobu ses tvářil ustaraně, děje se něco? Chtěl by sis o tom promluvit?“

„To bych rád,“ připustil Francis. A myslel to vážně. „Ale musím běžet. Našlo se tělo.“

Otec William něco bezhlesně zamumlal a pokřížoval se. Chytl Francise za předloktí.

„Tolik zla všude kolem. Mám o tebe strach, tahle profese tě až příliš často zavede na samou hranici beznaděje.“

„Ale vždycky budu na straně spravedlnosti.“

„Nezapomínej, že posledním soudcem je vždy Bůh.“

Cizí žena ve středních letech Francise odstrčila loktem. Už si fáře uzurpoval déle, než mu příslušelo.

Poslední soudce. Francis si nad jeho slovy lámal hlavu. Možná v nebi, ale na zemi se za zlem, které lidi napáchali, hnali právě jemu podobní. To jeho úkolem bylo vystopovat vraha a postavit ho před soud – a tak pořád dokola. První už se hlásil a Francis se rozhodl, že ho dopadne. Bůh mu pomáhej.

A když shora žádná pomoc nepřijde? No co, poradí si sám.

KAPITOLA TŘETÍ

FRANCIS

Francis se šinul v autě po New Road. S davy turistů nepohnul ani jeho výstražný modrý maják. Zatracený sdílený prostor – nikdo nechápal, která část ulice je jeho, a tak každý předpokládal, že přednost má právě on. Na sekundu spustil sirénu, aby z cesty odsunul jednu obzvlášť šnečí rodinku, a upřené pohledy jim oplatil zdviženým obočím.

Zaparkoval poblíž řady laviček před zahradami Pavilion Gardens. Ještě se na něj zamračila nějaká žena, kterou vytlačil ze silnice, když do svých dětí zrovna cpala zmrzlinu. Jinak už si ho nikdo nevšímal: shromážděný houflidí natahoval krky přes plot, na jehož druhé straně se činila policie. Francis s úlevou zaznamenal, že je kolem celé inkriminované oblasti natažena policejní páska a kordon hlídá několik uniformovaných strážníků.

Ukázal odznak a pásku přelezl. Rory Mackay si ho všiml hned a vydal se k němu. Jeho objemnou postavu obeplínal bílý ochranný oblek.

„Seržante Mackayi,“ kývl na něj Francis. „Tak co už víme?“

„Nejdřív si taky budete muset vzít oblek, šéfe,“ sjel ho Mackay pohrdavým pohledem. „Mám v autě jeden navíc.“

Francis ho následoval ke stříbrnému Mitsubishi zaparkovanému s pár dalšími auty hned za severní branou do zahrad. Tiše si nadával,

že ho nenapadlo vzít s sebou na místo činu ochranný oblek. A že s autem taky nepřijel až sem.

„Čekal jsem, že tu budete dřív, když je to váš první případ.“

Svaly v ramenou se mu napjaly.

„Byl jsem v kostele, Mackayi. Ani jsem si tu zprávu neměl vůbec číst, alespoň dokud jsem nebyl venku.“

„Jasná věc.“

Francis si ale nemohl nevšimnout úšklebku, který mu při těch slovech přelétl po tváři.

Mackay otevřel kufr auta a hodil Francisovi bílý oblek. Zatímco se do něj Francis soukal, zkoumal obsah Mackayova kufru: tři balení Stelly, dvě krabice Heinekenu v plechovkách, uhlí na gril. O jeho plánech na neděli nemohlo být pochyb.

„Měla by to být vaše velikost. Ale bacha, trhá se to.“

„Nemám ho na sobě poprvé.“

Oblek byl o velikost menší, nohavice byly Francisovi krátké. Rory se opíral o bok auta a potahoval z elektronické cigarety.

„Můžeme,“ prohlásil Francis a ještě si popotáhl rukávy nepadnoucího obleku.

Mackay zabouchl kufr a společně vyrazili k venkovní kavárně.

„V 11:47 někdo zavolal a nahlásil tělo v kontejneru za Pavilion Gardens Café. Nic víc zatím nevíme.“

„Ani kdo byl ten volající?“

„Ženský hlas. Než se jí seržant ve službě stihl zeptat na jméno, zavěsila.“

„Ale číslo máme?“

„Byla to SIM karta na kredit.“

První věc, kterou budou muset zjistit.

„A tělo?“

„Muž, nahý. Utrpěl ránu do hlavy, na levém rameni a horní části trupu má velkou otevřenou ránu. Průkaz totožnosti u sebe žádný

neměl, ale identifikaci by mohla pomoci tetování, těch má hned několik.“

„Našlo se ještě něco?“

„Kontejner můžeme prohledat, teprve až z něj odstraníme tělo. Ještě se čeká na Rose.“

Rose Lewisová, soudní patologka. Ta věděla, co dělá – na své krátkodobé stáži jako detektivní konstábl s ní Francis už na pár případech spolupracoval.

„Dobře. Podívám se na to,“ přikývl Francis.

Šli dál a Rorymu zazvonil telefon.

„Ano, pane, už je tu... Oblast jsem uzavřel, technici už to tu zkoumají. S patologií jsem mluvil, ano...“

Na okamžik se odmlčel, přikývl.

„Asi měl vypnutý telefon. Byl v kostele.“

Z jeho tónu Francis poznal, co si o tom Rory myslí. Přidal do kroku. Takhle si tedy svůj první případ nepředstavoval.

Rory ho vedl přes trávník za roh kavárny. Vzadu stál zelený kontejner a Francise do nosu praštil silný puch. Radši začal dýchat pusou. Žaludek se mu obracel a jazyk topil ve slinách, ale přemohl se. Kolem se to hemžilo ochrannými bílými obleky, které zkoumaly zem, měřily vzdálenosti a vše fotily.

„Otevřete to,“ přikázal Rory.

U kontejneru hlídkoval detektivní konstábl Tony Hitchins. Francis s Rorem přistoupili blíž a on víko otevřel nožním pedálem. Odvrátil pohled. Francis si natáhl latexové rukavice a udělal krok kupředu.

Z obličeje Hitchinsovi vyprchala barva a Francis si všiml, že se mu stahuje žaludek a hrudník. Ze rtů měl jen tenkou čárku.

„Jestli chcete zvracet, konstáble, tak někde jinde než na mém místě činu.“

Hitchins vypálil přes trávník pryč a Francis chytil padající víko kontejneru. Konstáblůvi se jen tak podařilo protáhnout se pod

modrobílou policejní páskou, než se ohnul v pase a zbytek snídaně zanechal v trávě.

„Propánajána,“ povzdechl si Francis a Rory zakroutil hlavou. Jeden na druhého ale nepohlédli. V celé jednotce neměli nikoho, kdo by se při pohledu na nějaké tělo občas nepozvracel, a kdybyste se zeptali, ani by se mu nechtělo přiznat, jak nedávno to bylo.

Francis se obrnil a stočil pohled rychle do útrob kontejneru. Zadoufal, že Hitchinsovo faux pas sám nezopakuje. Dnes to nepřicházelo v úvahu.

A najednou ho uviděl – svoje první tělo. První oběť, o kterou se teď bude jako vedoucí vyšetřovatel starat. Takové setkání připomínalo rande naslepo s někým, koho v příštích týdnech a měsících pozná až neobyčejně dobře. Dozví se toho o něm víc, než ví o členech vlastní rodiny – a odhalí tajemství, která rodinou oběti otřesou v základech. Zatím to ale byl jen neznámý mrtvý muž, se šedavou umaštěnou kůží a v rozkladu, stejně jako odpadky, mezi nimiž ležel. Francis a jeho tým se mu ale pod hnijící kůží zavrtají, přijdou na to, co byl zač a kdo ho mohl chtít zabít.

Otřesný obraz si Francis otiskl do paměti. Nepřirozeně zkroucené končetiny, kůže jako modelína, červenočerné maso v místech, kde se z jeho tváře a trupu stalo krmení pro krysy. Vlastní máma by ho nepoznala. Těmhle mentální obraz bude živit Francisovo rozhořčení a usměrňovat jeho pozornost.

„Seržante? Seržante Mackayi?“

Hlas přicházející odněkud zezadu Francise přiměl, aby se otočil. Rory už míří k policejnímu pásmu, kde stál člověk s fotoaparátem kolem krku. Tisk.

„Tome,“ kývl na něj. „Čekal jsem, že se tu dřív nebo později objevíš.“

„Tvůj stálej nezvanej host,“ zakřenil se na něj novinář. „Tak co tam máš tentokrát, Mackayi?“

„Nic pro tebe,“ uzemnil ho Rory. „Tisku informace zveřejníme, až to bude vhodný a ani o minutu dřív. Tak zas padej.“ Otočil se a vrátil se k Francisovi.

„Na toho si dávejte pozor. Tom Fitz, z novin *Argus*. Každý místo činu vždycky zamoří jako vyrážka.“

„Jak se sem dostal tak rychle?“

Rory pokrčil rameny. „Odposlouchává nám vysílačky a seržanta ve službě zve na panáky.“ Evidentně ho to nepřekvapovalo.

„Hlavně si to u něj nesmíme rozházet,“ varoval Francis. „Člověk nikdy neví, kdy bude nějakého novináře potřebovat na své straně.“

„Rose už je tady.“ Podbízet se novinářům Rory v úmyslu očividně neměl.

„*Inspektor Sullivan*,“ pronesl přátelský hlas.

Francis se otočil a uviděl patoložku Rose, jak diriguje částečně zotaveného Hitchinse, kam jí má odnést tašky s náčiním. Byla tak drobná, že plavala i v tom nejmenším ochranném obleku, a aby nahlédla přes okraj kontejneru, musela si stoupnout na špičky.

„Mmm, to je ale nechutná,“ zhodnotila to. „Najdeš mi štafle, abych to mohla vyfotit?“ ohlédla se na Hitchinse.

„Jistě, hned to bude.“

„Takže gratuluju?“ navrhla Francisovi, když se Hitchins vydal splnit svůj úkol.

„Tak tak, díky. Jak si užíváš víkend?“

„No, teď už si nemůžu stěžovat. Tvoje první vražda, inspektore?“

Přikývl.

„Tak to abys ji radši vyřešil, co?“

Na to by si nedovolil ani na vteřinu zapomenout.

A na následky svého případného nezdaru už vůbec ne.

KAPITOLA ČTVRTÁ

MARNI

Musela sebrat všechnu odvalu, aby číslo vůbec zvládla vytočit, a vědomí toho, že mluví s policajtem, jí otřásl skoro tolik jako ta mrtvola v kontejneru. Byla stručná a nepředstavila se. Cokoli, co nějakým způsobem souviselo s policií, ji vracelo do doby, na kterou by radši zapoměla. Přísahala si, že se s nimi do konce života už nikdy nezaplete.

Nechala Stevea čekat půl hodiny a další půlhodinu trvalo, než se jí přestaly třást ruce a mohla zas vzít do ruky strojek. Když mu neochotně prozradila, co se stalo, přestal se tvářit otráveně. Nepřekvapivě v něm její objev vzbudil chlípný zájem.

„Já žádnou mrtvolu ještě nikdy neviděl. Jaký to bylo?“

Marni rozbolela hlava a poslední objednávku radši zrušila. Když se hala večer konečně zavřela, byla úplně vyždímaná a rozhozená. Mrtvolu viděla pořád před sebou a v nozdách stále cítila ten strašný zápach. Kež by tak do Pavilion Gardens vůbec nešla. Kvůli telefonátu s policií navíc vyplavaly na povrch vzpomínky, které se snažila vši silou potlačit, a hladina její úzkosti se zase jednou rozvířila.

Uklidila tetovací náčiní, aby měla na druhý den vše připravené, a vydala se sama domů po nábřeží. Doufala, že si u moře vyčistí hlavu. Nemohla ale přestat myslet na to, co viděla. Jak se ta mrtvá kůže v denním světle leskla. A všechny ty tmavé skvrny, kterými byla po-

krytá. Nejdřív je měla za modřiny, ale pak jí došlo, že to byla tetování. Obraz se jí jako okénko filmového pásu přilepil zevnitř na víčka a při každém dalším pohledu z něj jasněji vystoupily další detaily. Na pravé straně trupu měl vytetované ruce sepnuté v modlitbě. A na lýtku šedočernou skicu svatého Šebestiána s červeně krvácejícími ranami od šípů.

Snažila se zahnat myšlenky na mrtvolu a soustředit se na cestu. Nábřeží bylo plné lidí a aut. Za zády se jí ozývalo kvílivé troubení, a když se otočila, uviděla dvacet až třicet skútrů, které zaplavily ulici, každý z nich vyzdobený zrcátky, mývalími ocasy, přívěsky a vlaječkami. Mods do města přijeli oslavit státní svátek a vyšňoření pruhovanými saky, parkami, semiškami, nášivky a odznaky The Who, vyčnívali stejně, jako jejich vehikly. Předjeli ji a lomoz skútrů jí rozdrásal nervy.

Začalo se stmívat. Záře sodíkových výbojek pouličních lamp zbarvovala okolí do uklidňujícího tmavého jantaru – Marni ale toužila po ještě hlubší tmě, po ještě větším tichu. Vzadu na krku ji příjemně štípal chladivý vzduch a ona tiše sestoupila po kamenných schodech na pláž.

Byl zrovna odliv a Marni přešla po chrastících oblázcích až k moři. Konečně tma, chlad. Vrzající kakofonii mola přehlušovalo rachocení a syčení vln. Stejně fascinující jako pronikavé bzučení tetovacích strojů. Zhluboka vdechovala slaný vzduch a za chůze si masírovala přepracované svaly pravé ruky. Zítra zase další dlouhý den plný inkoustu.

Přehlédla pustou pláž a spočinula pohledem na ruině, která se tyčila z temné vody nějakých sto metrů od břehu. Zbytky Západního mola – po požáru tam zůstalo hnít. Pupeční šňůru spálily plameny a z mola zbyl ostrůvek, kde strašili duchové dávno zapomenutých výletníků a druhořadých brightonských mafiánů.

V myšlenkách se vrátila k mrtvole. Co by se s mužem v kontejneru stalo, kdyby ho nenašla? Skončil by někde na skládce a pomalu by se

rozkládal, dokud by z něj nezbylo nic než kosti a pár plomb? Zmizely by nadobro i jeho kérky? Chutnala krysám jeho potetovaná kůže? A tlustým bílým červům jeho inkoustem nasáklé maso?

Ten, kdo ho do kontejneru hodil, měl pravděpodobně na svědomí jeho smrt. Doufala jen, že policie dotyčného vypátrá. Pomyšlení, že se něco takového děje jen kousek od jejího domu, ji silně znepokojovalo.

Otrásla se. Šla si sem vyčistit hlavu, uklidnit se, aby večer dokázala usnout. To se moc nepovedlo. Přitáhla si lehký kardigan těsněji kolem ramen a otočila se zpátky k osvětlenému Palácovému molu, které oproti pustému Západnímu molu bzučelo životem. Vítr ustal a Marni na okamžik zaslechla vlastní kroky na svažujícím se oblázkovém břehu. V tuhle hodinu byla pláž, kde to přes den vždy žilo, liduprázdná.

Vtom se ozval křik nějaké ženy.

Marni naskočila husí kůže, jako když hladinu jezírka zčeří vítr. Hrud se jí stáhla, s pohledem upřeným do tmy se otočila kolem vlastní osy.

O chvílku později ten samý ženský hlas vypísl smích a přidal se k němu i smích mužský. Marni se zhluboka nadechla a pokusila se uklidnit – srdce jí ale nepřestávalo bušit jako splašené. Vyrázila po prázdné pláži zpátky ke kamenným schodům vedoucím na promenádu.

Ohlédla se k Palácovému molu: mezi masivními kovovými sloupy, které ho spojovaly s pobřežím, se hýbaly tmavé postavy. Vzduchem prosyceným mořskou pěnou k ní dolehly mužské hlasy. Vypadalo to, že jejich majitelé míří přímo k ní.

„Seš tu sama, pusinko?“

Marni se od něj odvrátila. Ať si třeba shoří v pekle.

„No tak, nedělej drahoty, trochu si užijem.“ Jiný hlas, tentokrát o něco blíž.

Raději nijak nereagovala a co nejrychleji vylezla nahoru na promenádu.

Ztichlými nočními ulicemi Kemptownu šla domů a v myšlenkách se vracela pořád k tomu samému: tetování svatého Šebestiána na lýtku té mrtvolky. Připomínalo jí totiž Thierryho práci – zvlášť barevným odlišením krvácejících ran po šípech. *Thierry*. Jak to, že ho viděla v zahradách, když měl být na konvenci?

Ach bože, ať to nic neznamená.

Mohl tu kéro vážně dělat Thierry? Nejspíš ne – a i kdyby ano, snad o nic nešlo. Určitě. Hledala spojitosti s minulostí, které vůbec nedávaly smysl.

Zahnula do Great College Street a všimla si, že se u nich v obýváku svítí. Alex už je doma. Osmnáctiletý kluk svou mámu v takovém stavu vidět nepotřebuje. Zhluboka se nadechla, trochu se sebrala a z kapsy vytáhla mobil. Sice se Thierrymu většinu času vyhýbala, ale když šlo do tuhého, potřebovala vždycky právě jeho. Vytočila jeho číslo a čekala, až to zvedne – až ji uklidní.

„Thierry?“

V telefonu chvíli jen šumělo. Pak se ozval hluk z nějakého baru.

„Kdo volá?“

„Já.“

„Marni. Jsme v baru. Přijď taky, Noa s Charliem tě chtěj vidět.“

Noa s Charliem. Dělají s Thierryem v *Tatouage Gris*, jediném komplet francouzském tetovacím studiu v Brightonu. V telefonu zaslechla jejich hlasy a ženský smích. Určitě fanyanky, které přijely kvůli tatérské konvenci. Jestli si vážně myslel, že za takovou partičkou by se jí chtělo jít do hospody, musel být padlý na hlavu.

„Ne. Přijď ty, potřebuju s tebou mluvit.“

„O čem?“

„Dneska byl úplně příšernej den.“

Thierry vzdychl.

„Thierry, našla jsem mrtvolu.“ Hlas jí skočil o oktávu výš než obvykle. „Bojím se, že...“

„Počkej, zpomal. Co mi to tu říkáš? Zavolalas policii?“

„No jasně. Ale potřebuju s tebou něco probrat.“

„Ne. Dneska už mám dost, *chérie*. A mrtvý lidi mě netankujou.“

„No tak, Thierry. Co když to byl někdo, koho známe? Co když to byl Alex?“

„Alex to nebyl, mluvil jsem s ním asi před hodinou. Dával zrovna Pepříkovi večeři – došlo vám psí žrádlo.“

Pepřík byl její buldok.

„Thierry, nech toho.“

Ten ale jen do telefonu vokalizoval typické galské pokrčení ramen, takovým nenuceným zabručněním, které dřív milovala. „Jestli to má bejt plán, jak mě svést...“

„Ty vole.“

Zavěšila a vešla do domu.

„Mami!“ Do předsíně přišel Alex a objal ji. „Jak ses měla?“

Marni se narovнала a usmála se na něj. „Bezva. Přišlo mi pár stáležích zákazníků i pár úplně nových. Co ty?“

Alex pokrčil rameny. „Učení. Nuda.“

Po misce těstovin a sklence vína zapadla Marni do polštářů pohovky a pustila zprávy. Alex se chtěl dívat na fotbal, ovladač ale měla ona.

Jenže hned zalitovala, že mu neustoupila.

... policie žádá anonymní volající, která nahlásila tělo objevené v kontejneru v brightonských zabradách Pavilion Gardens, aby jim pomohla s vyšetřováním. Mrtvého muže se zatím nepodařilo identifikovat...

„Fajn, tak se podívej, jaký je skóre.“

Hodila mu ovladač.

„Počkej, vždyť tam mluvili o vraždě. Přímě tady v Brightonu. Tady se přece nikdy nic neděje.“

Marni ale nechtěla slyšet víc.

„Přijdeš o gól,“ zkusila to ještě.

O vraždě ale zatím nebyly skoro žádné informace, a tak po pár vteřinách začala nová reportáž a Alex přepnul na fotbal. O gól nepřišli a celý zápas byl nakonec o ničem. Alex se začal vrtět.

„A jaká byla show?“

„Moc dobrá. Táta to fakt umí – v Brightonu máme vždycky nejlepší konvence.“

„A mami, myslíš, že se k sobě s tátou někdy vrátíte?“

Marni zaskočil pořádný lok vína. Trochu se rozkašlala a zakroutila hlavou.

„Jak tě to napadlo?“

„Vždyť si spolu pořád rozumíte.“

„To jo.“

„A táta by určitě chtěl.“

Marni si povzddechla. „U něj ale nejde o to, že by nechtěl bejt ženatý. Jen to pak s ním je těžký, když dojde na praxi.“

„Dokonalej není nikdo, mami. Ani ty ne.“

Marni Mullinsová nesnila. Nemohla si to dovolit – sny byly až příliš bolestivé. Ležela v posteli, oči upřené do temné prázdnoty. Nedoufala, že by ještě mohla usnout, a myšlenky se jí toulaly, nespoutaně, nesoustředěně. V uších jí zněla Alexova slova.

Tady se přece nikdy nic neděje.

Jenže něco se přece jen stalo a ona do toho už byla zatažená. Někdo umřel. A v souvislosti s tím cosi vykukovalo z temných zákoutí její paměti. Cosi jí na tom všem bylo povědomé. Ale co to mohlo být?

Rychle rozsvítila lampičku a prudké světlo ji oslepilo. Zavřela oči a potlačila vzlyk, který jí stoupal z hrudi. Žádná spojitost tam být nemůže. To jen její mysl padala volným pádem z bdění do spánku. Posadila se a pokoj se s ní zatočil. V krku ji pálily žaludeční šťávy.

Rozběhla se do koupelny a se zatnutými zuby se naklonila nad záchodovou mísu. Dávila. Pusu měla plnou slin a musela zhluboka dýchat, dokud se neovládla. Zhroutila se na podlahu, oči zalité slzami. Zamrkala. Bílé dlaždice byly postříkané krví. V dálce se s kovovým skřípěním prudce zavřely ocelové dveře. Kolem stěny z cihel v šedé barvě jakési státní instituce. Kůži na prsou a na břichu v posledním stadiu těhotenství měla napjatou. Z chodby se ozvaly kroky a jí v žilách ztuhla krev. Krčila se v křečích, krvácela, volala o pomoc, dostala ale jen další kopanec do břicha...

Otevřela oči a krev zmizela. To ta mrtvola a svatý Šebestián v ní všechno zase probudily. Potřebovala zjistit, jestli to tetování dělal Thierry, ať už je to, jak chce. Ale snad to on nebyl a Marni bude moct celou vraždu pustit z hlavy.

Vrátila se do ložnice, našla mobil a vygooglila si číslo na nezávislou organizaci pro potírání zločinu v Brightonu.

Telefon zvonil. A zvonil. A zvonil.

Čekala. Ale netušila na co – bylo za dvacet minut tři ráno a v kanceláři Brighton Crimestoppers nebyl nikdo, kdo by jí to zvedl.

Nakonec to vzdala. Mobil odhodila a padla do polštáře. Už jen čekala, až se zas vrátí strach.

KAPITOLA PÁTÁ

RORY

Zatuchlý pach smrti vrazil Rorymu do nosu, ještě než vůbec prošel dveřmi márnice. Stačilo pár vteřin a ze smradu se stala pachutí v ústech. Rozkašlal se a rychle si to namířil přímo k polici, kde Rose skladovala kelímky s mentolovou mastí. V ten moment ho do uší uhodila mohutná stěna sborové hudby. K Rose do márnice nebylo radno chodit s kocovinou – to už si ověřil.

„Dobrý ranko,“ houkla Rose přes ten randál. Se skalpelem v ruce se skláněla nad mrtvým nahým mužem.

Rory na ni kývl a nad horní ret si mázl průhledný mentolový gel, aby přebil balzamovací tekutinu, která páchla jako shnilá jablka, a ostrý octový odér formaldehydu.

„*Membra Jesu Nostri*,“ prohlásil Francis, který vešel do márnice za ním a teď čekal, až bude Rory s mastičkou hotov.

Ten neměl ponětí, o čem to Francis blábolí.

„Sakra, Sullivane, ty se vyznáš,“ přešla Rose k přehrávači a hudbu zeslabila. „A skladatel?“

„Buxtehude.“

„Jak jinak. K práci se vážně hodí. V libretu se podrobně líčí jednotlivé části těla trpícího Krista. Ale to ty určitě víš.“

Rory Francisovi beze slova podal kelímek s mastí. Intelektuálové se předhánějí ve znalostech. Tuhle hru na nejchytřejšího

očividně hrajou moc rádi. Jenže případy tak nevyřeší, a jestli si Sullivan snad myslel, že tím na něj udělá dojem, asi by se měl zamyslet znovu.

Popravdě řečeno to Rory v márnici zrovna nemiloval a raději sem chodil co nejméně. Ne že by snad neměl rád Rose, ta se k němu chovala vždycky slušně, možná jen trošku povýšeně – její sebejistota umocněná prudkou září polárně bílých zdí v něm ale někdy vyvolávala pocit méněcennosti. To, co Rose dělala, bylo pochopitelně podstatné, ale stopy DNA a krvavé skvrny byly jen součástí širšího kontextu. Tendence brát vědu jako všechno, co případ obnáší, byla teď čím dál populárnější, přitom ale šlo jen o nástroj poctivé policejní práce.

Navlékl si latexové rukavice a vykročil za šéfem k pitevnímu stolu.

Na něm ležící tělo bylo jako jediné vidět, řady ocelových dvířek, které pokrývaly celou jednu stěnu, však ukrývaly spousty dalších. Rose se svým týmem se jimi pilně probírali, skládali dohromady střípky jejich životů, z jejich krve, masa, kostí a zubů dolovali sebeskrytější tajemství. Co asi už zjistila o muži z kontejneru?

Tělo na pitevním stole bylo zčásti přikryté bílým gumovým potahem. Bylo podélně rozříznuté od hrudní ke stydké kosti a Rose už z něj vyndala několik orgánů k podrobnějšímu prozkoumání. Rory si mrtvolu pořádně prohlédl. Rysy v obličeji byly neurčité: kůže a maso krysy servaly nerovnoměrně, muži chyběl kus rtu, nos měl okousaný, tváře potrhané. Trup byl v jednom místě zmrzačený podobným způsobem. Zbytek těla pokrývala šedá kůže. Rory už takových těl na pitevním stole viděl dost na to, aby se nenechal vést z míry, úkosem si ale změřil Francise. Nedalo se říct, že by byl v šoku – dokonce vypadal zaujatě. Jen mu tak trochu ztuhla brada.

Mrtvolu už Rose nejspíš nafotila a změřila. Taky už určitě vyškrábala usazeniny zpod nehtů a každou ránu i tetování si

zaznamenala na diktafon (musela vždycky vypnout hudbu, aby srozumitelně popsala i nejmenší detaily). Momentálně rukama v rukavicích šátrala v mužových ústech. A nakonec, jako finální potupu každé neobjasněné smrti, mu prozkoumá konečník, který by mohl nést stopy nedávného styku nebo sexuálního napadení.

Oba policisté ji v tichosti sledovali, než konečně přestala nahrávat a setkala se s jejich pohledem.

„K čemu jsi došla?“ zeptal se Francis.

Rose vypnula chorály. Díkybohu. Už mu to vážně lezlo na nervy.

„Tak za první: od Mikea dostanu vynadáno, že na státní svátek pracuju.“

Francis se ušklíbl. „Kdyby bylo po mém, vraždilo by se jen od devíti do pěti, pondělí až pátek.“

Rose se zasmála.

„To by bylo přesčasů,“ zakončil to Rory. „Jak se má Laurie?“

„Pravda. Bod pro tebe, Rory, že se ptáš. Má se dobře. Už je v první třídě a nemůže si to vynachválit.“

„A co se týče tohohle?“ ukázal Francis bradou k mrtvole, aby stočil pozornost zpět k práci.

Rose se vmžiku přepnula zpátky do pracovního módu.

„Jasně, tak co tu máme. Úmrtí odhadem před osmačtyřiceti až dvaasedmdesáti hodinami, jestli ještě žil, když ho hodili do kontejneru, to vám zatím neřeknu. Váš tým už asi zjišťuje, kdy se naposledy vynášely odpadky, je to tak?“

„Hollins na tom pracuje,“ přisvědčil Rory.

„A kamery na New Road?“

„Hitchins,“ na to Francis.

„Takže Tydlidáci,“ přikývla Rose. „Hlavně jim ani na chvíli nepřestat dejchat na záda – jsou to trochu šneci.“

„Mně to povídej,“ řekl Rory.

Tydlidýn a Tydlidum říkala Hollinsovi s Hitchinsem celá stanice. Až podezřele se jeden druhému podobali: na hlavě měli oba hnědá vrabčí hnízda a ve formě nebyli přesně o jednu koblihu.

Rose pohlédla z Francise na Roryho.

„Máš kliku, žes k sobě dostal právě jeho, Francisí.“

Ten přikývl, neřekl ale nic.

To je tak hrdej, že ani tohle neuzná? pomyslel si Rory.

„Rory má hromadu zkušeností,“ pokračovala Rose. „Víš, co dělá, tak toho využij.“

Šéf se zamračil. Rory potlačil úšklebek – nehlasovali tu přece o důvěře.

„Rory mi určitě dá vědět, až něco zmotám,“ řekl. V jeho hlase bylo slyšet podráždění.

Rory si odfrkl. Směr, jakým se rozhovor stočil, mu začínal být stejně nepříjemný jako Francisovi. Rose sebou nepatrně trhla a Rory se musel zamyslet. Co tím sledovala?

„Ta rána do hlavy ho nezabila na místě,“ prohlásila.

„Víš to jistě?“ zeptal se Francis. Zamžoural na částečně oholenou lebku a Rose hlavu otočila maličko na stranu, aby jim ukázala krvavý důlek v craniu.

„Naprosto. Takové zranění by smrtelné nebylo. Rozbilo mu lebku, takže ztratil vědomí a možná by vyfasoval trvalé poškození mozku. Ale to je všechno.“

„Co ho teda zabilo?“ zeptal se Rory.

„Kombinace několika faktorů.“ Hlas jí rezonoval naprostou jistotou. „Praštili ho a on upadl do bezvědomí. Tipuju, že byl ještě naživu, když ho tam nechali. Jenže ztratil dost krve. Když k tomu přidáme dobu, po kterou tam ležel, dostaneme příčinu úmrtí.“

„A krev ztratil z té rány na hlavě? Nezdá se mi tak velká,“ poznamenal Francis.

„Část ano, většina ale byla odsud,“ ukázala na rozlehlou zkrvavenou oblast odkrytého masa na mužově rameni a trupu.

„Myslel jsem, že to udělaly krysy, až posmrtně,“ namítl Rory.

„Ne tak docela. Tady to totiž začíná být zajímavé – proto jsem vás sem oba zavolala tak rychle.“

Rory se na krvavou kaši upřeně zahleděl.

„Podívejte se zblízka,“ pobídla je Rose. Z lavice za sebou vzala lupu a podala ji Francisovi. „Vidíš? Stopy řezu. A podle toho, jak vypadají, je nejspíš udělala nějaká krátká, neobyčejně ostrá čepel.“

Francis se nad ránu sklonil a rukou v rukavici ji prozkoumal.

„Už chápu.“

Pak lupu podal Rorymu a uhnul. I Rory si ránu pořádně prohlédl. Rose měla pravdu. V mase byly zářezy, které rozhodně nemohlo způsobit žádné zvíře.

„Kristepane!“

Při jeho poznámce sebou šéf škubl. Typické – zrovna on dostane na starost pámbíčkáře.

„Myslíš, že se to stalo předtím, nebo až potom, co dostal tu ránu do hlavy?“ zeptal se.

„Zatím můžu jenom hádat, ale spíš až potom,“ řekla Rose. „Podle toho, jak precizně ty řezy vypadají, se dá tvrdit, že oběť nekladla odpor. Ale zase nejsou hluboké, jejich účelem určitě nebylo ho zabít. Spíš svědčí o tom, že mu někdo úmyslně vyřízl kus kůže a masa. Těžko říct, těch řezů je tam asi tolik jako stop po zubech.“

Rory z rudého masa dál nespouštěl oči.

„Vedou kolem té rány, ne?“

„Ty vertikální ano,“ přisvědčila Rose. „Ale tady a tady vprostředku jsou ve škáře vidět řezy horizontální.“

Rory zamrkal a znovu zaostřil. A opravdu, změtí potrhaného, špinavého masa vedlo několik drobných, hlubších podélných

řezů. Žaludek se mu stáhl a na chvíli musel pevně sevřít čelist, než ho nevolnost přešla.

„Ukažte,“ požádal ho Francis.

Rory mu lupu s úlevou podal.

„Co to znamená?“ zeptal se Francis po chvilce.

„To znamená, že tvou oběť někdo stáhl z kůže, Francisi. A podle toho, kolik ztratil krve, to bylo zaživa.“

KAPITOLA ŠESTÁ

FRANCIS

Černé džíny, černá trika, oholené hlavy nebo dredy. Holá potetovaná kůže. Kolem Francise proplouly galony inkoustu vryté do živého masa a vířily takovou rychlostí, že nedokázal rozpoznat jednotlivé motivy. Záblesky temně černé, ušmudlané modré nebo jiných, jasných barev. Kde se jen o státním svátku vzal na festivalu tatérů? Bručouna Mackaye poslal ještě jednou prohledat místo činu kvůli otiskům prstů – a taky jestli se poblíž nepovalují nějaké odřezky z těla oběti. A on se tu zatím pokoušel vypátrat svou záhadnou volající. Zjistili, že jí byla jedna místní tatérka. Na jejích webovkách se psalo, že momentálně tetuje tady na festivalu, a Francis tipoval, že by jim mohla poskytnout nějaké další informace. Zajímalo ho, proč se jim tak vyhýbá.

Jakmile do haly konferenčního centra Brightonu vstoupil, zrozpačitěl. V celé budově snad jako jediný neměl žádné tetování – a rozhodně byl jediný, kdo si na sebe vzal oblek.

Zhluboka, i když zdráhavě se nadechl a vstoupil do tlačenice těl.

Dav se kolem něj uzavřel, ze všech stran do něj vráželi a strkali, šlapali mu na nohy, natahovali krky, aby viděli na jednotlivá stanoviště. K tomu ten randál. Z každé tatérské kóje duněla heavymetalová hudba tak nahlas, aby přehlušila soundtrack stanoviště vedle.

A to vše prosycovalo jakési elektrické kvílení. Jeho zdroj ale rozpoznal, až když pohledem utkvěl na nahých zádech jednoho muže,

na němž zrovna pracovala neznámá tatérka. V tu chvíli Francisovi došlo, že zvuk vytváří společné vrčení tetovacích pistolí. Z černých linek, které do muže vrývala, prýštila krev a ve vzduchu byla cítit pachutí mědi. Otrásl se odporem.

V hale bylo vydýcháno a vedro. Začal se prodírat na konec uličky, kde zoufale toužil najít nějaký otevřený prostor. Nikdy mu nebylo jasné, co koho na tetování láká, a nechat si ho udělat takhle hromadně, to nechápal už vůbec. Všichni tihle lidé určitě vypadali líp, než si těla nechali navždy ocejchovat. Působilo to celé tak nějak kmenově. Jaký to ale měl být kmen a co to mělo všechno znamenat?

„Pardon?“

Chytil za rameno procházejícího kluka. Ten se na něj otočil. Čelo mu po levé straně pokrývalo tetování pavučiny, mizející kdesi ve vlasech.

„Jo?“

„Hledám tatérku Marni Mullinsovou.“

Kluk vytáhl ze zadní kapsy džínů složený papír. Byl to pláněk festivalu s očíslovanými stanovišti. Podíval se na druhou stranu, kde byl seznam tatérů.

„Marni...?“

„Mullinsová.“

Kluk sklonil hlavu ke jménům na papíře a Francis zahlédl zbytek pavučiny s tučným obrysem jakéhosi slova – obojí se mu schovávalo pod krátkými blond vlasy. Zamžoural na slovo, přechíst ho ale nedokázal.

„To je osmadvacítka.“

„Díky,“ přikývl Francis.

„V poho, kámo.“ Ale než se ho Francis stihl zeptat, kde přesně stanoviště dvacet osm najde, zmizel ve vířícím davu. Nevadí. Nejspíš byly stejně srovnané popořadě. Povzdechl si a vkročil zpět do tlačenice.

Pohltil ho oblak nasládlého parfému tří dívek v šatech bez ramínek a s vlasy ve stylu Marilyn Monroe, vystřižených jako z padesátých let – ruce, ramena a hrudník jim ale všem zářily pestrobarevnými tetovánímí květin, modrých ptáčků a srdíček. Uhnul před jejich štěbetajícím houfem a hned ho spolkla jiná partička: gotici s vlasy černými jako jejich kérky. Pohledem přejel čísla stanovišť, přikrčil se a zamířil k protější řadě.

Lokty si razil cestu a hlavu otáčel ze strany na stranu. Na jednom masážním stole ležela prakticky nahá dívka a záda jí čínskými motivy efektně zdobili dva tatéři. V další kóji seděl se zavřenýma očima muž, po tvářích mu tekly slzy a na předloktí mu mladá tatérka hbitě rýsovala jakýsi geometrický vzorec. Tamtéž si jiný muž nechával tetovat holou lebku. *Bože, to musí brozně bolet, ne?* Zákazník s hlavou pod jehlou ale ani nemrkl.

Konečně se dostal ke stanovišti dvacet osm. Tatérka tam zrovna měla dívku, která se na tetování rozhodně ještě nezdála být dost stará. Byla to opravdu ta žena, jejíž telefonní číslo se jim podařilo vystopovat? Byla malá a šlachovitá, krčila se na stoličce a soustředěně dívce na noze tvořila šarlatové a růžové trsy chryzantém. Neposlušné tmavé vlasy měla stažené do lajdáckého culíku, většina jich z něj ale stejně utekla. Přes bílé tričko měla seprané džínové lacláče a obě svalnaté paže jí pokrývaly vytetované rukávy modrých a zelených vírů.

Francis si ji chvíli prohlížel. Bude mu ochotná pomoci, nebo před nimi něco tají? Byli tací, kteří si užívali, že mohou mít něco společného s vyšetřováním vraždy, tahle žena mezi ně ale očividně nepatřila.

Hlasitě zakašlal, aby ji upozornil na svou přítomnost.

„Jste Marni Mullinsová?“

Svou klientku tetovala vysoko na vnitřní straně stehna. Dívka sem tam neklidně pohnula druhou nohou a Francis si pomyslel, že snad

lehce vzdychá jak bolestí, tak rozkoší. Marni Mullinsová ovšem dál nerušeně tmavě růžovým inkoustem stínovala okvětní lístky.

Oslovil ji ještě jednou a tentokrát už jehlu z dívčiny kůže porostlé jemnými chloupky zvedla a podívala se, kdo to na ni mluví.

„Jo, to jsem já.“

Došlo mu, že je starší, než čekal – měla už určité dávno po třicítce, okolo očí drobné vrásky.

„Odpoledne už mám ale úplně zasekaný,“ řekla a otočila se zpět k práci.

„Nepřišel jsem kvůli tetování.“

Znovu na něj pohlédla a tentokrát mu věnovala víc pozornosti. Zavrtěla hlavou, jako by si uvědomila, že se spletla.

„Jasně že ne. Tak co chcete?“

„Jsem inspektor Francis Sullivan. Vyšetřuji incident, ke kterému došlo včera v Pavilion Gardens. Mohla byste prosím odložit tetovací pistoli a odpovědět mi na pár otázek?“

„Strojek.“

„Cože?“

„Je to tetovací strojek. Nebo třeba mašinka, ale pistole se tomu fakt neříká.“

„Tak strojek, to je jedno. Potřebuji s vámi mluvit.“

„A to proč?“ nasadila nepřátelský tón.

„Máme důvod se domnívat, že jste to byla vy, kdo našel tělo oběti a po telefonu ho včera anonymně nahlásil na městskou policii. Je to tak?“

To upoutalo pozornost dívky, kterou Marni tetovala. Rozhlédla se, aby zjistila, s kým to mluví.

„Zavraždili nějakýho tvýho známýho?“ Šíšlala.

„Ne,“ zavrtěla hlavou Marni. „To je na dlouho.“

„Radši bych si s vámi promluvil v soukromí,“ ozval se Francis.

Na čele se jí utvořila vráska. Zamračila se na něj.

„V tom případě na mě musíte hodinu počkat. Nemůžu teď jen tak přestat.“

„Zdržujete policejní vyšetřování.“

„A vy mě zas stojíte peníze a reputaci. Za hodinu budu hotová. Jestli vám to nestačí, budete mě muset zatknout.“

Jestli chce, aby s ním spolupracovala, bude se muset podvolit.

„Dobře. Tak za hodinu. Kde?“

„Počkejte na mě v hlavní kanceláři konvence v přízemí. A kupte kafe.“

Dívka se na něj zakřenila. „To si stihnete nechat udělat nějakou kárku.“

Francis její poznámku přešel.

„Tak za hodinu,“ přikývl.

„Suchar,“ zamumlala dívka a zase se opřela.

„Fízl,“ prohodila Marni Mullinsová – očividně jí bylo fuk, že ji Francis ještě slyší. „Takoví nemaj o ničem ani páru. Jednou se jim pokusíš pomoci a oni se po tobě hned začnou vozit. Hajzlové.“

KAPITOLA SEDMÁ

MARNI

O dvě hodiny později otevřela dveře do miniaturní festivalové kanceláře. Nemohla se rozhodnout, jestli udělala dobře, když policii zavolala. Náhlé zjevení vyhublého mladého policajta za jejími zády ji vynervovalo a netěšila ji ani představa, že to bude muset celé absolvovat ještě jednou, tentokrát tváří v tvář. Kvůli dlouhým končetinám Francise Sullivana, složeným na židli za Thierryho stolem jako harmonika, vypadala místnost ještě menší než kdy dřív.

Složky dokumentů praskající ve švech, stohy papírů, vratké věže z festivalových programů, v hrncích nedopité kafe a přetékající koš – všechno to bylo až moc povědomé. Ze židle naproti Franciso-
vi sundala štos papírů a posadila se. Přitom ho unaveně pozorovala. Zdálo se, že je na inspektora moc mladý – a taky, že se tu ocitl úplně omylem. Na tatérskou konvenci si oblek ještě nikdy nikdo nevzal. V jejím světě obvykle muž v obleku nevěstil nic dobrého.

Přesto ani jí neuniklo, že z něj vyzařuje jistý chlapecký šarm. Vypadal zajímavě: nazrzlé blond vlasy, pusa trochu nakřivo, orlí nos. Tím, že ho nechala čekat, mu ale náladu evidentně nezlepšila. Zabodl se do ní pohledem.

„Nějak se to protáhlo, omlouvám se,“ řekla. Pochybovala ale, že by zněla zvlášť přesvědčivě.

Místo odpovědi zcela nepatrně přikývl a ukázal na jeden ze dvou kelímků s kávou.

„To tělo jste našla vy, je to tak?“ Z jeho tónu ale bylo zřejmé, že to neměla být otázka.

Marni se napila kafe. Bylo studené.

„Jo, nahlásila jsem ho.“

„Nepředstavila jste se jménem.“

„A změnilo by se něco, kdybych se představila? Asi teda víte, kdo jsem. Povíte mi, jak to funguje?“

Inspektor Sullivan se na ni zamračil.

„Taky bych vám mohl napařit pokutu za plýtvání časem a prostředky policie. Půl dne trvalo, než jsem vás podle vašeho telefonu vystopoval.“

No jasně. Přece by jí nepřišel poděkovat, že konala svou občanskou povinnost. Zase ta stejná písnička: něco zkazila a on ji za to teď musí pokárat. Ztrácela tu čas a zatím na ni čekali zákazníci.

„Pardon.“ Stoupla si a židli zasunula pod desku stolu.

Jenže Sullivan byl vmžiku na nohou a zatarasil jí dveře.

„Ještě jsme spolu neskončili. Potřebuju slyšet, co přesně se stalo, když jste tělo našla. Můžete mi to říct tady, nebo vás můžu odvézt na stanici.“

Marni si zas sedla. Do háje! Na policejní stanici by to nezvládla. Proč jen do toho parku včera chodila?

„Co chcete slyšet?“

I Sullivan se zas posadil.

„Tak fajn,“ přikývl. „Vezměte to pěkně od začátku a nic nevynechejte.“ Z náprsní kapsy si vyndal smartphone a z pouzdra odepnul tužtičku, aby si mohl rychleji psát poznámky.

Marni se napila kafe, zašklebila se, protože v něm nebylo dost cukru, a krok po kroku popsala, jak mrtvolu našla. Zabralo to jen tři minuty – dala si kafe, vykouřila cigaretu, otevřela kontejner – on

si ale zapsal každé její slovo. Nezmínila se, že se v parku schovávala před Thierryem.

„Všimla jste si na těle nějakých tetování?“ zeptal se.

„Jo... letmo. Ale už si je moc nepamatuju.“

Policista položil dlaň na hnědou obálku, která ležela před ním na stole.

„Měl jich hned několik a já potřebuju zjistit, u koho si je nechal dělat.“

„Ale proč?“

Sullivan obálku vzal do ruky a po zaneřáděném stole rozprostřel svazek fotografií o velikosti dvacet krát dvacet pět centimetrů. Všechno to byly detailní snímky různých tetování: svatý Šebestián, ruce sepjaté v modlitbě, orel trůnící na lidské lebce, kotouč ostnatého drátu omotaný kolem bicepsu. Marni se nad ně naklonila.

„Asi to byl docela sběratel,“ poznamenala.

„Sběratel?“

„Sběratel tetování,“ vysvětlila. „Vždyť se podívejte, každou kérku dělal jinej tatér.“

„To poznáte?“

Tentokrát pohledem zpražila ona jeho. „Jsou to úplně jiné styly. Většina z nich je povedená, ale jinak je to docela mix.“

Každé tetování si pak zvlášť prohlédla důkladněji. Ruce v modlitbě byly dobré, moc dobré. To se musel pořádně plácnout přes kapsu. Fotku odložila a vzala si další. Najednou to bylo jasné jako rána mezi oči: už skoro nebylo pochyb o tom, že se vážně dívá na práci svého bývalého manžela. Upustila fotky na stůl. Přesně, jak se obávala: tetování svatého Šebestiána mělo všechny známky Thierryho tatérského umění.

„Poznáváte to snad?“

Zavrtěla hlavou. Až moc prudce.

„Prosím vás. Mohlo by to mít význam pro náš případ.“

Marni se v hrudi zvedla vlna úzkosti. Nechtěla se zas zaplést s policií, a to se mohlo stát až příliš snadno, pokud v tom nějakým způsobem už lital Thierry. S tím vážně nechtěla mít nic společného. Zavrtěla hlavou a neřekla ani slovo. Kdyby ji tak nechal na pokoji.

„Pokud mi zatajíte něco, co má pro můj případ význam, budu vás muset zatknout za maření vyšetřování. Takže jestli víte, kdo to tetování dělal, je ve vašem vlastním zájmu, abyste mi to pověděla.“

Marni zavřela oči a sevřela rty. Vážně v tom Thierry mohl mít prsty?

„Vypadá to jako od mého bejvalýho,“ špitla.

„Co prosím?“

Marni se odmlčela, polkla. V puse jí vyschlo.

„Že to vypadá na mého bejvalýho manžela.“ Tentokrát už nahlas.

„A jméno?“

„Thierry Mullins. Ale přece si nemyslíte, že by to něco znamenalo? Vždyť ten člověk měl spousty kérek, od různých tatérů.“

Sullivan její otázku mlčky přešel.

„Můžete mi prozradit, kde ho zastihnu? Potřebuju s ním mluvit – kdyby náhodou dokázal obět identifikovat.“

„Sedíme v jeho kanceláři,“ nechala za sebe odpovědět autopilota.

Pár minut nato se ozvalo kopnutí do dveří a objevil se Thierry Mullins, očividně ne zrovna nadšený z toho, že si ho někdo volá do vlastní kanceláře. Střelil pohledem z Marni na inspektora a v defenzivě si založil paže.

„Ať jde, o co chce, nemám na to čas.“

Neviděla se s ním celé měsíce. Sice měli syna a společnou celou historii, ale zpravidla se jakémukoli setkání snažila předejít. Jenže teď tu před ní stál a ona ho hltala očima. Pach jeho potu se mísil s vůní kolínské. Vypadal unaveně a vlasy mu od doby, kdy byli ještě spolu, znatelně prošedivěly. Těkala pohledem po tmavých tetováním na jeho svalnatých pažích, až se vzpamatovala a nechala toho.

Byl to výborný manžel, aspoň chvíli určitě. Ale to už bylo pořádně dávno. Rozhodně byl pořád skvělý táta – to by mu nikdy neupřela. A i jinak měl spoustu dobrých vlastností: uměl užasně tetovat náboženskou ikonografii a měl talent na pořádání tatérských konvencí. Ale stejně ho nenáviděla. Nebo si to alespoň říkala. Vždyť byla jejich společně prožitá minulost tak temná. A přesto jí stačilo slyšet jeho francouzský přízvuk a už v duchu dělala věci, které by se neslušely, snad ani když byli ještě svoji.

„Marni?“ Thierry na ni znepokojeně hleděl.

Do situace se vložil Francis Sullivan. Podržel Thierrymu fotku před nosem.

„Dělal jste tohle tetování?“

Thierry na fotku vrhl letmý pohled a otočil se zpátky na Marni.

„O co tu jde?“ Otázku očividně mířil jen na ni.

„Pane Mullinsi...“

„Jste od policie, co?“

Otočil se k odchodu.

„Přesně tak.“

„Jestli jste sem přišel obtěžovat mojí ženu, tak si to radši ještě rozmyslete.“

„Thierry,“ Marni natáhla ruku k jeho rameni. „Počkej.“

„Pojď, Marni, jdeme odsud.“

„V takovém případě se pro vás budu muset vrátit se zatykačem, pane Mullinsi. Takže mi teď laskavě odpovězte na pár otázek. Dělal jste tohle tetování?“ Inspektor mu stále ukazoval fotografii.

Thierry k němu přikročil. Byl o nějakých deset centimetrů vyšší a na rozdíl od něj samý sval.

„A co když jo?“ zavrčel.

„Potřebujeme identifikovat jedno tělo. Můžete nám s tím pomoci?“ V policistově hlase se ozval nový odstín únavy.

Thierry znovu pohlédl na Marni.

„Na toho mrtvýho chlapa doma někdo čeká a zaslouží si vědět, co se s ním stalo.“ Pobídla ho, aby si fotografii vzal.

Thierry obrázek konečně přijal a pečlivě si ho prohlédl.

„Je to možný?“ řekl nakonec.

„Tak to zkontroluj. Jestli je to fakt tvoje práce, budeš mít v archivu fotku,“ ukázala Marni na Thierryho notebook na stole.

Ten se nad desku stolu naklonil a počítač zapnul. Všichni tři se namáčkli kolem monitoru a Thierry se pustil do hledání správné složky. Kliknul na jednu s názvem „Tetování podle motivu“. Ukázal se seznam podsložek: „Panna M“, „Pomsta andělů“, „Lucifer“. Vybral jednu pojmenovanou „Sv. Š“. Po displeji se rozvinula řada fotek vytetovaných svatých Šebestiánů. Několika se proklikal, ale v každém z děl byly oproti tomu na fotografii značné rozdíly – jinak rozmístěné šípy probodávající světcův trup, hlava nakloněná na opačnou stranu.

„Počkat,“ řekla najednou Marni. „To bylo ono. Vrat se zpátky.“

Thierry ji poslechl.

„Máš pravdu,“ přitakal. „To je vono.“

„A klient se jmenoval jak?“ zeptal se Sullivan.

„Nepamatuju si jméno každýho, koho jsem kdy tetoval. Byly jich stovky.“

„No a co datum?“ navrhla Marni. „Podívej se do vlastností souboru – a v diáři už pak najdeš, kdo si u tebe na ten den domluvil sezení.“

Thierry se podíval, kdy byla fotka pořízena.

„Čtvrtýho května dva tisíce deset.“

Marni s inspektorem v tichosti počkali, než se Thierryemu načte kalendář. Slyšet bylo jen tukaní prstů do klávesnice.

„Evan Armstrong. Už si na něj vzpomínám. Chlap jako hora. Zdrhnul bez placení, hajzl.“

„Měl nějakých sto devadesát centimetrů,“ potvrdil Sullivan.

„Když přišel za mnou, pár kerek už na sobě měl,“ dodal Thierry.

Policista mu vrazil zbylé fotografie. „Všechna jeho ostatní tetování jsou tady. Nedělal jste náhodou i něco z nich?“

Marni rovnou zavrtěla hlavou, Thierry si ale dal načas a všemi prolistoval.

„Ne. Ten ostnatej drát měl už tenkrát. Pěkná amatérčina.“ Přesunul pozornost na ruce spjaté v modlitbě. „Tohle už je mnohem lepší...“

Dál fotky otáčel a Marni mu koukala přes rameno.

U poslední zalapala po dechu. Thierry tiše zaklel ve francouzštině. V rukou drželi barevnou fotografii trupu. Místo levého ramene jen krvavá kaše. Rána se táhla ještě kus přes záda a hrudník. Inspektor po fotce rychle chňapl.

„Pardon. To jste neměli vidět.“

„Krysy?“ zeptal se Thierry.

„Taky, ale...“ Sullivan se zhluboka nadechl. „Máme podezření, že kus masa někdo odřízl.“

Marni prudce zvedla hlavu. „Ukažte mi to ještě.“

Podal jí fotokopii zpátky a ona ji tentokrát prozkoumala pozorněji. Z tváře jí zmizela všechna barva. Ránu obkreslila prstem a pak si dlaní přejela po obličejí, snad aby si obraz vymazala ze sítnice.

„Já už to chápu,“ pronesla pomalu, s prstem na fotce. „Podívejte se na ten tvar – je symetrický. Někdo mu z těla vzal tetování.“

II

Moc mě baví pracovat s živým masem.

Jemné škrábání nože, když z něj stahuju kůži. Měděný odér hlubokého šarlatu. Teplo čerstvě prolité krve, rozlévající se mi mezi prsty.

To všechno mi už teď chybí.

Kůže zemře, když ji z těla stáhnu. Ale na krátký okamžik ještě zůstane teplá a poddajná. Z jedné strany se lepí sražená krev, druhá je buď hladká, nebo porostlá chlupy. Hebká, pokud je to kůže ženská, obvykle trochu drsnější, pokud je mužská. To ale neplatí vždycky. Někteří muži mají moc hebkou kůži.

Nastal čas najít další oběť. Čas nabrousit čepele. Čas dát se zas do práce.

FRANCIS

Francis otevřel dveře své kanceláře a pomyslel si, zda si troufne pogratulovat si k úspěšnému startu. Rychle identifikovat tělo někdy v podstatě znamenalo vyřešit celý případ – se svou obětí mívá vrah většinou nějaký vztah.

„Rory,“ zavolal, když se posadil za stůl.

Nato se Rory objevil ve dveřích.

„Už máme potvrzení, že je naše oběť vážně ten, za koho ho Mullins označil?“

„Jojo,“ přikývl Rory a podal mu štos fotek. „Tyhle mám z Facebooku, z profilu Evana Armstronga. Určitě je to on – tetování na fotkách se shodují s těma na těle v márnici.“

Francis si fotky prohlédl. Evan Armstrong v kraťasech a tričku někde na dovolené.

„Stejně ale budete ještě potřebovat, aby ho oficiálně identifikoval někdo z rodiny.“

„Jistě, díky, Rory. Toho jsem si vědom.“

To byla ovšem nevýhoda, která po odhalení totožnosti oběti nevyhnutelně nastávala. Nejhorší část celé téhle práce. Špatnou zprávu musel pozůstalým přinést on a jenom on, takový úkol nemohl svěřit nikomu z týmu – nemohli si dovolit něco pokazit, pro truchlícího rodiče nebo partnera nemohlo totiž být nic horšího než muset identifikovat neznámé tělo.

Francis byl jednou svědkem utrpení ženy, která měla prokázat totožnost oběti znásilnění a vraždy, údajně své dcery, a při pohledu na cizí tvář se zhroutila. Už byla připravená, že se znovu shledá se svým dítětem, i tuhle zoufalou naději jí ale sebrali a ona spadla zpátky do temného víru nevědomosti. To už Francis nechtěl nikdy znovu zažít.

A tentokrát se to ani nestane. Evan Armstrong byl mrtvý a jeho rodina měla právo to vědět. Cestou do Worthingu, kde bydleli jeho rodiče, měl pocit, že s sebou přiváží i těžký tmavý mrak plný bolesti, který je spolkne a dlouho, dlouho je nevyplivne. Chabou útěchou jim mohl být jedině výhled na to, že vraha jejich syna postaví Francis před soud.

„Už něco vědí?“ zeptala se Angie Burton, komisařka pro komunikaci s pozůstalými.

„Nikdo nenahlásil, že by se pohřešoval, takže jeho nepřítomnost možná ani nezaregistrovali. V trestním rejstříku žádný záznam neměl a ani na nikoho z rodiny nic nemáme. Asi to pro ně bude jako blesk z čistého nebe.“

Dál už Angie nic neřekla, nezdálo se ale, že by byla nervózní. Měla atraktivní, vstřícný obličej a bezprostřední způsoby. V popisu její práce bylo působit v těžkou chvíli na pozůstalé povzbudivě, mimo jiné proto, aby jim nedošlo, že ve skutečnosti má za úkol vydolovat z nich informace o životě oběti.

„A jsme tu,“ prohlásil Francis, když zaparkoval před dvojdomkem ze třicátých let, s falešným hrázděním a nalepovacími vitrážemi v oknech.

Angie smutně zavrtěla hlavou a zazvonila na zvonek.

„Evan, že jo?“ ujistila se.

Francis přikývl. Za dveřmi se ozvaly kroky.

Když pak s hrnky silného čaje s mlékem seděli v obývacím pokoji, věděl Francis, že už to nemůže dál odkládat. Doma byli Eva-

novi rodiče – oba v důchodu – a znepokojeně ho pozorovali. Paní Armstrongová vypadala, že se každou chvíli rozpláče, ačkoli ještě nic nevěděli. Ticho mezi nimi by se dalo krájet.

„Říkalas, že jsou od policie?“ zeptal se pan Armstrong své ženy.

„Ano, přesně tak,“ odpověděl mu Francis. „Já jsem inspektor Francis Sullivan a tohle je moje kolegyně Angela Burtonová.“

„Angie,“ dodala ona.

Francis se odmlčel a zadíval se ven z okna za hranice jejich pozemku. Na okamžik se nechal vyrušit pohledem na postarší ženu, která se vidlemi rýpala v zemi.

Už je nemůžeš nechat dál čekat. Ba ne, radši jim dopřej ještě pár vteřin, než jim zničíš život...

Polkl a konečně promluvil. „Kdy jste naposledy mluvili s Evanem?“

A to stačilo. Paní Armstrongová se chytila za límec blůzy a zalapala po dechu. Sesunula se do křesla, splaskla jako balonek.

„O víkendu nezavolal – já věděla, že se něco stalo,“ vydechla a muž ji hned vzal kolem ramen.

„Počkej, Sharon, nech ho domluvit.“ Ve tváři byl ale sinalý a Francis slyšel, jak se mu třese hlas.

„V neděli ráno se v zahradách Pavilion Gardens v Brightonu našlo tělo. Domníváme se, že je to váš syn Evan.“ Že se tělo našlo v kontejneru, zmiňovat nechtěl.

„Tak proto nezavolal! Byl mrtvý, když jsem mu volala já.“ Hlas jí vystoupal do hysterické výšky a očima bez ustání těkala po celé místnosti.

Angie si k ní klekla, jednou rukou ji objala kolem pasu a druhou položila na ruce její.

„A víte jistě, že je to on?“ panu Armstrongovi se zlomil hlas.

A tohle bylo ze všeho nejhorší. Francis jim co nejšetrněji vysvětlil, že podle rysů v obličejí už ho není možné poznat (krysy ovšem vy-

nechal), a tak ho předběžně identifikovali podle tetování. Chystal se zeptat na to, které mu zmizelo z ramene.

Později se mu sice vybavila všechna fakta, která se od nich dozvěděl, nevzpomínal si však na jediné slovo, které mezi nimi zaznělo. Rozlil se hrnek čaje a Angie paní Armstrongové donesla sklenici vody. Ta vypadala, že každou chvíli omdlí. Dave Armstrong si prohlédl fotografie Evanových zbývajících tetování, výraz mu zkameněl a propadl se do hlubokého ticha.

„Já věděla, že ta tetování byla chyba,“ vzlykala Sharon, klouby prstů svírajících sklenici úplně bílé. „To kvůli nim ho zabili, že je to tak?“

„To se neví,“ oponoval jí manžel a otočil se na Francise. „Nebo snad jo?“

„Zatím o motivu spekulovat nemůžeme. Nevíme ani, co přesně se mu stalo. Věděli jste ale, že měl jedno tetování i na levém rameni?“

Dave přikývl. „Nějaký polynéský vzor nebo tak něco. Vedlo z ramene až na hrudník a na záda. Jeho nejnovější, nechal si ho udělat před pár měsíci. Aspoň myslím. Poslal nám fotku.“

Francisovi se na okamžik zastavilo srdce, když fotografii viděl. Byl na ní Evan Armstrong zezadu a z ramene po zádech a žebrech se mu rozprostíral složitý geometrický vzor. Tohle tetování v jeho fotogalerii na Facebooku nenašli. Stačil letmý pohled a Francis viděl, že se obrys přibližně shoduje s ránou na trupu mrtvoly. Ze všeho nejdřív musí fotku doručit Rose. Pak bude muset vypátrat, jaká zrůda tohle udělala a proč. Čím si Evan zasloužil, aby ho zavraždili a nechali ležet mezi odpadky? Jeho facebookový profil nevykazoval žádné známky trestné činnosti – to ovšem nevylučovalo, že by se opravdu se zločinem nezapletl. Francis doufal, že Armstrongovi mezitím naleznou útěchu v Angiině přítomnosti, u Boha nebo v jakýchkoli vlastních vnitřních zásobách.

Venku se podíval na telefon. Několik nepříjatých hovorů a hlasová zpráva od neznámého čísla. Zprávu si hned pustil.

Zdravím, pane inspektore. Tady Tom Fitz z Argusu. Měl byste pro mě prosím nějaké informace ohledně té mrtvoly, co se našla v Pavilion Gardens? Pochopil jsem, že jste případ dostal na starost. Rádi bychom to měli už v zítřejším čísle, takže bych potřeboval znát jméno zavražděného a co přesně se mu stalo. Zavolejte mi na...

Dál už Francis neposlouchal. To určitě.

Do kanceláře se vracel v zasmušilé náladě. Hlodala ho otázka stará jako lidstvo samo: Proč by Bůh stvořil svět a v něm takové strašné zlo? Proč by někdo jinému člověku vyřízl z těla tetování a pak ho nechal umřít? Měl to být trest nebo msta? Nebo to snad mělo co do činění s nějakou sektou? Možná že vzor Evanova tetování v sobě měl nějaký skrytý význam... Byl v koncích. Ještě než zaparkoval zpátky před stanicí, začaly se mu před očima objevovat třpytivé mžitky, které zpravidla zvěstují propuknutí migrény. Kde má sakra hledat odpovědi?

KAPITOLA DEVÁTÁ

FRANCIS

Vrchní inspektor Bradshaw si svolal celý tým. Chtěl po nich hlášení, jak případ zatím postupuje. Francis šel pozdě. Lidi, kteří mívali permanentně zpoždění, nesnášel, a tak měl sám na sebe vztek – zvláště když se mu to teď povedlo před novým šéfem. Pokusil se do místnosti vklouznout tak tiše, aby si ho pokud možno nikdo nevšiml.

„To se podívejme, kdo nás to poctil svou přítomností,“ odrazil se Bradshawův hlas od stěn otevřené kanceláře a zarezoval Francisovi hrudním košem. „Předpokládám, že máte nějaký důvod, proč jdete pozdě, inspektore?“

Kdosi si teatrálně povzdechl a Francis zaslechl, jak jeden konstábl pošeptal druhému: „Nám by tohle nikdy neprošlo.“ Respekt si u svého týmu bude teprve muset vydobýt.

„Byl jsem oznámit rodině oběti, co se stalo, pane.“ Jako by se vrátil zpátky do školy.

„V tom případě doufám, že nám nesete nějaké užitečné informace,“ ušklíbl se Bradshaw a v obličeji byl rázem ještě ošklivější.

„Myslím, že ano.“ Skrýt v hlase sarkasmus mu dalo pořádně za brat. „Nesu nové informace o oběti.“

„K tomu se dostaneme za chvíli, Sullivane. Pokračujte, Rory.“

Mělo to snad znamenat, že jelikož dorazil pozdě, byla jeho pozice postoupena seržantovi? To nemohl dopustit.

„Mohu...?“ nadnesl a vylezl zpoza Hitchinse, aby ho velitel pořádně viděl.

„Víte snad, kde Rory skončil?“

Francis zavrtěl hlavou.

Bradshaw zvedl obočí a kývl na Roryho.

„Rose Lewisová provedla pitvu a výsledky by nám měla dodat do zítřejšího odpoledne,“ navázal Rory. „Po ohledání místa činu jsme zjistili, že pachatel obět s největší pravděpodobností napadl na chodníku poblíž kavárny, odkud ji odvezl do křoví.“

„Máme už přibližný čas úmrtí?“

„Někdy mezi nedělní půlnocí a šestou hodinou ranní. Podle výsledků pitvy to Rose ještě trochu zpřesní.“

„Zrovna jsem s Rose mluvil,“ ozval se Francis.

Bradshaw na něj pokývl, aby pokračoval.

„K úmrtí prý došlo mezi čtvrt a tři čtvrtě na tři ráno. Dobu stanovila podle vnitřní tělesné teploty a doby ukončení rigoru. Vysoká teplota uvnitř kontejneru posmrtnou ztuhlost zkrátila a tělo udržela déle teplé. Dál Rose objevila známky předčasného rozkladu, který rovněž ovlivnila teplota.“

„Ještě něco?“

„Než jsme tělo přesunuli z místa činu, stihly se na něm už zcela vyvinout posmrtné skvrny. K hromadění krve došlo v pozici, ve které jsme tělo našli, což naznačuje, že byla oběť do kontejneru umístěna minimálně hodinu před smrtí.“

Francis domluvil a rozhlédl se po místnosti, ale do očí se mu nikdo z týmu nepodíval.

„Dobrá, to bychom měli. Můžeme se přesunout k oběti,“ pronesl Bradshaw. „Rory?“

„Oběť se jmenuje Evan Armstrong.“

„To už je nám všem jasné,“ řekl Bradshaw. „Proč byl zavražděn a kdo to mohl udělat?“

Nato se iniciativy zas chopil Francis – přece jen to bylo jeho vyšetřování. „Z tvaru rány na levém rameni je patrné, že mu z těla někdo vyřízl tetování. Armstrongovi rodiče mi poskytli fotografii, která teorii potvrzuje.“

„A už víme, co by vraha k něčemu takovému vedlo?“

„Zatím ne,“ zavrtěl Francis hlavou.

„Ta tatérka to vysvětlit neuměla?“

„Jde o zbrusu novou teorii, pane. Hned na ní nechám tým pracovat.“

„Tak na co ksakru čekáte, dejte se do toho. Potřebujeme teď o Armstrongovi zjistit všechno: jeho adresu, zaměstnání, s kým se stýkal, co dělal ve volném čase. Hněte sebou, Sullivane, snad víte, o co tady běží.“

Samozřejmě že to věděl – a už by na tom dávno pracoval, kdyby nemusel ztrácet čas na nesmyslných schůzích, jako byla tahle.

„Jistě. S pozůstalými zůstala Burtonová, vytáhne z nich, co bude moct.“

„A co kamery na New Road a kolem Pavilonu? Něco, co by nás mohlo zajímat?“

„Hollinsi?“ pobídl Francis konstábla, aby dokázal, že svůj tým řádně zaměstnal.

„Já ne, to Hitchins,“ opravil ho Hollins.

Konstábl Hitchins pohlédl z Francise na Bradshawa.

„Nic, co by mělo jasnou spojitost s vraždou. V sobotu v noci bylo v ulicích živo. Na ten tetovací festival se sjela hromada lidí, bary přetékaly, všude plno ožralů a existenci v kapucích přes hlavu...“

„To nestačí,“ zavrtěl hlavou Francis. „Od Armstrongových kamarádů zjistěte, kde se ten večer pohyboval, a projděte to znovu.“

„Nahlásil někdo, že se pohřešuje?“ zeptal se Bradshaw.

„Zatím ne, šéfe,“ odpověděl Rory.

„Proč mě to jenom nepřekvapuje,“ zabručel Bradshaw. „Tak se do toho pusťte. Do zítřejšího oběda chci mít na tabuli podezřelé,“ poklepal klouby prstů na stěnu. „A ještě něco. Kdo mluvil s novináři? V Argusu dneska ráno otiskli o případu haldu výmyslů. Tomu musíte zatnout tipec, je to jasné?“

Pak do vzduchu zapíchl ukazováček a namířil ho na Francise. „A vy, Sullivane, do mé kanceláře. Hned.“

„Ano, pane.“

Následoval Bradshawa napřed chodbou a pak dolů po schodech, až k jeho kanceláři v prvním patře. Tušil, že ho znovu seřve, jako by to před chvílí nestačilo. Vrchní inspektor ho netrpělivě pozval dovnitř, ale nenabídl mu, aby se posadil. Sám se rozvalil na židli a nahlas si povzdechl. Francis zůstal stát v pozoru na druhé straně stolu a čekal, co přijde.

„Podívej se, chlapče, nechci tě ztrapňovat před vlastním týmem, ale budeš se muset začít snažit. Na tenhle post jsem tě doporučil, protože jsem si myslel, že na to máš. Byl to pořádné risk.“

„Já vím, pane. Jsem vám za to nesmírně vděčný...“

„Vděčnost si můžeš strčit někam. Vsadil jsem na tebe a zatím se mi moje důvěra nijak nevrací. Spousta otázek, žádný odpovědi. Motiv vraždy? Nevydařená loupež? Předpokládám, že peněženku u sebe oběť neměla, jinak by byla totožnost známá už dávno. Už jsi mluvil s nedělní hlídkou? Zjisti, kdo byl tu noc ve službě, a vyžádej si od něj seznam nahlášených incidentů.“

Bradshaw se rád poslouchal a Francis už z vlastní zkušenosti věděl, že nejlepší je počkat, až mu dojde dech.

„Co všechno ti řekla ta ženská, která tělo našla? Neví náhodou ještě něco navíc? To, že Armstronga tetoval její manžel, pro nás nejspíš nemá význam. Tak co pro mě ještě máš?“

„Mullinsová se zdráhala vůbec se přihlásit jako svědkyně, pane. Oběť u sebe peněženku opravdu neměla, v kapse džínů jsme ale našli

nemalou hotovost. Krádeží tedy vražda s největší pravděpodobností motivovaná nebyla. S nedělní hlídkou je ve styku Hitchens a pozůstalé vyslýchá Burtonová.“

„A co že svědkyně dělá potíže? Vysvětlila, proč se nepředstavila jménem?“

„Podle všeho nedůvěřuje policii.“

Bradshaw obrátil oči v sloup.

„No tak to budeš muset zjistit proč. Mohlo by to s případem souviset. Normálně v nás lidi nepřítelé nevidí.“

Francis zaváhal, zda znovu nadhodit teorii o vyříznutém tetování, ale Bradshaw byl už takhle celý rudý, a bůhví jestli by to jeho krevní tlak vůbec ustál.

„A co její manžel, ten něčím přispěl?“

„Ani ne, jen že mu oběť za tetování nikdy nezaplatila. Ale to už se stalo hrozně dávno.“

To Bradshawa probudilo. S nasupeným výrazem se napřímil.

„Takže oběť mu dlužila peníze a najednou se najde její mrtvola? To je snad přece tvůj první podezřelej! Už ať visí na nástěnce a hned ho koukej předvolat k výslechu. A nepočítej s tím, že za tebe budu ještě někdy dělat tvoji práci, hošánku, jinak případ přebere Rory a ty už si ani neškrtněš, protože budeš až do konce života dělat dopravníka.“

Na zhodnocení situace mi stačí pár vteřin. Nejlepší bude hlavu od těla oddělit a pak budu moct nerušeně pracovat. Skalповat člověka vyžaduje nesmírně pečlivou práci. Hlavu budu muset uříznout pilou – poteče strašně krve. Ještě je pořád v bezvědomí a jeho nepravidelné oddechování mě při promýšlení logistiky uklidňuje.

Tady v podzemním parkovišti, kde má oběť podlehla nečekanému útoku éterem nasáklého hadříku? Tady ne. Zpátky na farmě? Ani tam ne – přece si nebudu přidělovat starosti s odklizením těla a ostatních důkazů. Radši po sobě svému oblíbenému městečku zanechám další vizitku. Naposledy to bylo u Pavilionu – tentokrát třeba pod molo? Tělo půjde schovat do některého z temných zákoutí, krev do rozbřesku spláchne příliv. Naprosto anonymní – a až ho snad někdo objeví, nebude už s případem mě, dodávku ani farmu nic spojovat.

Chlapec – vždyť je to vážně ještě dítě – zamručí. Éter už asi skoro vyprchal. Rychle odšroubuju uzávěr lahve z hnědého skla a pořádně hadřík poliju. Chlapec se s povzdechem nadechne, jako by se vítal se starým známým, a já můžu pokračovat v plánování.

V dodávce mám řeznickou pilu, která se s jeho krkem hbitě vypořádá. Hodinky ukazují skoro dvě ráno. Času mám habaděj. Zpátky v dílně budu ještě před východem slunce, a když bude hlava ještě teplá, půjde tetování stáhnout, ještě než kůže ztuhne. Pak už nebude potřeba se zbytkem hlavy nijak spěchat.

Plán je hotov a já už se vážně musím dát do práce. Zápestí a kotníky mu spoutám stahovacími páskami – než s ním skončím, určitě se ještě

*aspoň jednou probere. Kolem hlavy mu omotám velkou osušku a vzadu ji zašmodrchám do tlustého uzlu. Kůže se nesmí nijak poškodit, jelikož neživá už se nezahojí a sebemenší škrábanec by se na uchovaném teto-
vání proměnil v neodstranitelnou vadu.*

*O čtyřicet minut později už jedu po pobřežní ulici Madeira Drive, kolem mola a dál směrem ke Kemptownu. Nepotkám žádné jiné auto. Měsíc dneska našťestí nesvítí – až se vydáme na pláž, spolkně nás sa-
metová černí noci. Zajedu na jedno z opuštěných parkovacích míst a vy-
pnu motor. V tuhle hodinu nikdo psa venčit nebude. Musím věřit, že
tu kromě mě už nikdo není.*

*Chlapec se začne s ustrašeným kňučením svíjet. Pach čerstvé moči
a strachu mi působí potěšení a na okamžik se neubráním myšlenke ne-
chat ho při vědomí, dokud ho zuby mé pily nepošlou zpátky do temno-
ty. Proč ale zbytečně riskovat, že se jeho vzácná hlavička rozemele do
oblázků na pláži? O minutu později už je zas naprosto povolný a já
můžu otevřít zadní dveře dodávky. A kolem nikdo, kdo by viděl, jak
chlapce táhnu po chodníku až na pláž. Nikdo, kdo by si všiml, jak se
u vody krčím a vytahuju pilu. Nikdo neslyší, jak se její zuby skřípavě
zakusují do chlapcova masa, jak hlasitě chroupají jeho kosti. To zuři-
vý řev mořských vln mi kryje záda. Jsme tu úplně sami. Bezhlavé tělo
žbluňkne do slané mělčiny. Nikdo nevidí, jak potůčky krve mizí v čer-
ných vodách La Manche. Nikdo kromě opuštěného racka, který se sem
vydal na lov zbytků. Nikdo kromě mě.*

*Zpátky v ateliéru se konečně podívám uříznuté hlavě do otevřených
očí. Jsou hnědé, bez života – jako skleněné protézy. Na levé straně čela
je pavučina dobře vidět, obrovský pavouk usazený na temeni se ale
schovává pod hustým porostem ježatých vlasů. Přejedu po klenbě lebky
dlaní a vychutnám si, jak se mi drsný ježek zadírá do měkkých brí-
šek prstů. Bude ale muset pryč – vlasy se při činění chemicky odstraní.
Hlava je pořád ještě teplá, kůže hebká a poddajná. Otočím ji v rukou
a přečtu si nápis zapletený do vláken vycházejících pavoukovi z břicha.*

Belial

Jméno ďábla se zdobeným gotickým písmem vine vzadu po lebce.

*„Jaký souzvuk Krista s Belialem? Jaký podíl věřícího s nevěřícím?“
zašeptám a vezmu do ruky nůž. Můj oblíbený verš z Listu Korint-
ským. Však já tomu hajzlovi, který nevěřil v moje schopnosti, ukážu.
Ukážu mu, co ve mně je.*

Ted' už jen pomalu odloupnout maso od kosti.

KAPITOLA DESÁTÁ

RORY

Při pohledu na to, jak se šéf dneska na briefingu plácal jako ryba na suchu, byl Rory Mackay ve svém živlu. Už pozdním příchodem si Sullivan u velitele zajistil první černý puntík a s každou další odpovědí si to jenom zhoršoval. Rory se mezitím soustředil na to, aby shrábl chválu za cokoli, s čím přišel. Tímhle tempem Sullivan při troše štěstí odpadne hned po svém prvním případě.

Teď ale před sebou měl celý tým spoustu práce a obětí konečně nebylo ani dítě, ani sexuálně zneužitá dívka. Vyřešit tuhle vraždu by měla být hračka. Pokud nebyla motivem loupež, pak šlo určitě o nějakou potyčku mezi zloději a Rory to s brightonskými padouchy zpravidla uměl. Vsadil by výplatu na to, že s vraždou měly co do činění místní gangy – jenže šéfovi ještě teklo mlíko po bradě. Až to Sullivan všechno pohnojí, bude se do toho moct vložit a post inspektora si zabere pro sebe.

Bradshaw sice remcal, Rory si ale nemyslel, že by vyšetřovací tabule vypadala po pouhých šestatřiceti hodinách úplně špatně. Plnila se fotkami těla, místa činu a teď už měli i totožnost oběti. Až se Armstrongovi pořádně prohrabou v minulosti, určitě přijdou i se seznamem podezřelých.

„Mackayi. Na slovíčko.“

Rory vzhlédl od stolu a ve dveřích uviděl Sullivana.

„Šéfe,“ přikývl a vstal.

Následoval inspektora do toho glorifikovaného kurníku, který mu přidělili, když ho povýšili. Ošoupaný koberec byl ještě z dob, kdy se v práci mohlo kouřit na několika místech propálený od cigaret. Nejmladší inspektor z celé jednotky by ale těžko dostal rohovou kancelář s výhledem.

To měla být moje kancelář.

Francis se posadil za stůl a Rory z druhé strany proti němu. Mlčky pozoroval, jak se šéf na židli roztahuje a prstem obkresluje roh obálky z tvrdého papíru, která na něj čekala na hromádce dokumentů k vyřízení. Vypadal jako školáček, který dostal v ředitelně pořádně vynadáno. Tváře mu pořád ještě hořely.

„Takže, Marni Mullinsovou i Thierryho Mullinse předvoláváme k formálnímu výslechu. Hned na to nasadte někoho z týmu. Oba je tu chci mít už dnes večer, než spolu stihnou probrat svoje alibi.“

Jejich alibi? To myslí vážně?

„Jasně, šéfe. Myslíte, že do toho jsou namočení?“

„Divil bych se. Musíme si ale odškrtnout všechny kolonky. Evanu Armstrongovi někdo z těla vyřízl tetování a to bude určitě moc zajímat novináře. Jestli tu existuje nějaká očividná spojitost, nesmí nám uniknout.“

Jako by zaslechl ozvěnu Bradshawova burácení.

„Takže jdeme lovit sólokapry?“

Inspektor si povzdechl a naklonil hlavu na stranu.

„A přesčasy na tohle máme placený?“ zeptal se Rory. Moc dobře ale věděl, že odpověď zní ne.

„Běžte a pusťte se do práce. Kdyby byl problém s přesčasy, vyřeším to s Bradshawem sám.“

Zajímavý. Ten kluk má horkou hlavu a vypadá to, že by si to klidně rozdál i s velitelem.

„A hlavně to udrzte pod pokličkou – ne že o tom uvidím zprávu v Argusu.“

To znělo jako obvinění. Asi už se po něm tedy nechce, aby tisk udržoval na jejich straně.

Bylo už po desáté večer, když Rory obdélníkovým okénkem ve dveřích nahlédl do výslechové místnosti, kde svědkyně seděla. Taková byla jeho taktika: když byli při výslechu unavení, byli taky zranitelnější. U stolu seděla malá žena s tmavými vlasy, nervózně si hrála s rukávy kardiganu a na tváři měla provinilý výraz, jaký může mít jen nevinný člověk.

Vzal za kliku a vešel dovnitř.

„Marni Mullinsová, je to tak?“

Mlčky na něj pohlédla.

„Položím vám pár otázek o nedělních událostech v královských zahradách.“

„Už jsem mluvila s vašim nadřízeným. Nemám, co bych dodala.“

„To je sice pravda, ale ještě od vás budeme potřebovat formální výpověď.“

Vytáhl si blok a olízl špičku tužky.

„Teď mi, paní Mullinsová, prosím vypovězte, co přesně se stalo, když jste v neděli přišla do Pavilion Gardens.“

„A nezapomněl jste na něco?“

„Co by to tak mělo být?“

„Neseznámil jste mě s mými právy.“

„To proto, že vás nezatýkáme. Jste tu, abyste podala svědectví.“

Nato se žena postavila a židli přisunula ke stolu.

„Takže můžu jít.“

Očividně to nebyla otázka.

I Rory se postavil.

„Paní Mullinsová, všem nám to ulehčíte, když svědectví podáte dobrovolně. Potřebujeme od vás odpovědi na pár otázek, a když je od vás nedostaneme teď, necháme si vystavit zatykač a...“

„Tak mi to řekněte na rovinu, seržante. Jsem podezřelá, nebo ne?“

Podezřelá sice nebyla, ale asi se zrovna nepřetrhne, aby jim pomohla. Stejně by pro něj neměla žádné užitečné informace.

„Podezřelá nejste. Došlo ale k vraždě a tělo jste našla vy. Z toho, co víte, by nám snad něco mohlo pomoci najít pachatele – i když to pro vás třeba nic neznamena. Posadte se prosím, ať to rychle sfoukneme.“

Marni Mullinsová si neochotně sedla zpátky na židli. Něco mu říkalo, že tahle žena ví, jak se vyhnout policejnímu výslechu, a o tom, že už byla nějakým způsobem obeznámená s jejich postupy, nemohlo být pochyb. To ale nemuselo být až tak neobvyklé, vzhledem k tomu, v jakých kruzích se pohybovala.

„Co se tedy stalo v neděli?“

„Šla jsem si do Pavilion Gardens pro kafe. V kontejneru jsem našla mrtvolu. Zavolala jsem policii.“

Bod pro Marni Mullinsovou.

Rory se pohodlně opřel.

„Krátká verze. Paráda. A teď bych poprosil tu dlouhou a nevynechat jediný šťavnatý detail.“

Aby z ní dostal opravdu dostatek podrobností, musel tenhle postup zopakovat ještě pětkrát. Pak teprve měl k dispozici všechny údaje, které by mohly mít pro vyšetřování být jen nepatrný užitek. Když byl výslech u konce, vypadala pořádně ztrhaně.

„Děkuju vám za spolupráci, paní Mullinsová. Můžete jít.“

Zvedla se a uhnula pohledem.

Rory vykročil ke dveřím, aby ji vyprovodil. S rukou na klice se k ní ale ještě otočil.

„Ještě poslední věc. Kde jste byla v neděli mezi první a pátou hodinou ranní?“

Mullinsová o krok ustoupila a musela se přidržet stolu.

„Na to se mě nemůžete ptát!“

„Ale to víte, že můžu. Kde jste byla v neděli mezi první a pátou hodinou ranní?“

„Vždyť nejsem podezřelá.“

Rory se ode dveří ani nehnul. Slyšel, jak Mullinsová mělce, zrychleně dýchá. Měla strach.

„Byla jsem doma v posteli. Spala jsem.“

„S manželem?“

„Už spolu dávno nejsme. Jsem ten poslední člověk, se kterým by chtěl spát.“

Chráptěla. Natáhla se pro kelímek s vodou, který stál na stole, ruka se jí ale třásla tak, že většinu obsahu vylila na umakartovou desku, když ho zvedala ke rtům.

Rory byl sám se sebou spokojený. Snad Sullivan, který to ve vedlejší místnosti celé sledoval na obrazu bezpečnostní kamery, něco z jeho umění pochytil. Vedl Marni Mullinsovou k recepci a v chodbě potkali jejího bývalého manžela. Teď byla řada s výsledkem na něm. Bylo už po jedné v noci a fakt, že ho nechali několik hodin čekat, mu náladu zrovna nezlepšil.

„*Merde*,“ ujelo Thierrymu při pohledu na Marni.

Ta jen odvrátila zrak a neřekla nic.

„Takhle se zdraví manželka?“ rýpl si do něj Rory. „Není divu, že jste ho pustila k vodě.“

Sjela ho pohledem o nic méně nepřátelským, než jaký jí samé věnoval Mullins. Došel s ní až k hlavnímu vchodu.

„Už teda můžu jít?“ ujistila se.

„Ano. Ale možná s vámi budeme chtít ještě mluvit.“ Podle toho, co jim při výsledku prozradí Thierry Mullins. Pochopitelně. To jí ale vykládat nebude.

Rory se usadil před kameru jako pozorovatel a Sullivan vešel do výsledkové místnosti za Mullinsem.

„Kde jste byl v neděli mezi první a pátou hodinou ranní?“ udeřil na něj inspektor bez jediného slova úvodu.

Prásk! Po hlavě a bez obalu. Ani se v podezřelém nepokusil vybudovat falešný pocit bezpečí.

Ty tupče.

„Převážně v posteli.“

Sullivan ho probodl pohledem. Mullinse oprávněně rozhořčilo, že ho sem dotáhli, potom co jim předtím pomohl identifikovat jejich oběť – jenže na to mu šéf očividně kašlal.

„Převážně? A co jste tedy dělal, když jste v posteli zrovna nebyl?“

„Prostě jsem v tu dobu spal.“ Na tenhle typ otázek už Mullins evidentně nechtěl dál odpovídat.

„A kde?“

Nastala dlouhá odmlka. Alespoň chlapec věděl, že nemá podezřelého při výslechu pobízet.

„Sbalil jsem jednu holku. Šli jsme k ní. Nepamatuji si, kde přesně bydlela.“

„A kde jste ji potkal?“

„V hospodě. Heart & Hand.“

Ten pajzl na North Road Rory dobře znal, pít tam ale nechodil. Na takovém místě by policistu mezi sebe s otevřenou náručí asi nepřijali.

„Jak se jmenovala ta žena?“

Mullins na něj vrhl prázdný pohled a pokrčil rameny. „Linny? Lizzy? Tak nějak.“

„Pane Mullinsi, kdybyste ji viděl znovu, poznal byste ji?“

„Jasně že bych ji poznal. Na zadku měla kéro mořský panny. O nic nešlo, byl jsem opilej a moc si toho nepamatuju.“

„Bohužel to ale musíme probrat trochu podrobněji.“

„A proč? To si myslíte, že jsem měl s vraždou Evana Armstronga něco společného? Jsem snad podezřelej?“

„Dlužil vám přece peníze, nebo ne?“

Tatér zavrčel a otočil se na židli tak, aby se na Francise už nemusel koukat. Francis to podělal. Jestli byl Thierry Mullins někdy alespoň trochu ochotný spolupracovat, po téhle otázce už rozhodně nebude. Teď už z něj Sullivan nedostane nic.

„Chci svého právníka. Už žádný otázky.“

Tohle nikam nevedlo. Když tedy Rorymu zazvonil telefon, zvedl ho bez sebemenších výčitek svědomí.

Volal mu strážník, který měl zrovna službu. Sotva popadal dech.

„Seržant Mackay? Našlo se tělo. Před chvílí ho nahlásili. Na pláži pod Palácovým molem.“

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

FRANCIS

Byla to dlouhá noc a teď ho čekal ještě dlouhý den. V autě už se řítily ze směru od silniční tepny Old Steine a zpoza obzoru se teprve plazily paprsky našedlého ranního světla. Rory projel pustý kruhový objezd středem a dalším ilegálním manévrem uvedl auto do klidu na širokém chodníku u vstupu na Palácové molo. Na výstražných klikatých čárách před přechodem pro chodce v ulici Madeira Drive už stála další dvě policejní auta a taky sanitka s nastartovaným motorem.

„Ti můžou klidně mazat,“ poznamenal Rory, když sbíhali kamenné schody z promenády na pláž.

Francis souhlasil. Ambulance tady nebyla k ničemu. Ohledat místo činu pár hodin zabere a tělo pak poputuje rovnou do márnice.

„Leda by Hollins potřeboval hospitalizovat, až si vyzvrací všechny vnitřnosti,“ dodal Rory.

Vydali se po oblázcích směrem k místu činu.

„Tak nás zsvěťte do situace, seržante,“ kývl Francis na obra v uniformě, který jim přišel naproti.

„Tělo pod molem, asi před hodinou ho nahlásil nějaký páreček.“

„Určitě už byl mrtvý, když ho našli? Nebo mrtvá?“

„Mrtvý. Nemá hlavu.“

Ano, rozhodně mrtvý.

„Pojďte se podívat.“

Seržant je odvedl do inkoustové temnoty pod molem. Několik strážníků tam modrobílou policejní páskou omotávalo prostor mezi obrovskými sloupy podpírajícími železnou a dřevěnou konstrukci mola.

„Co tu dělal ten pár, který tělo nahlásil?“ zeptal se Francis.

Rory se rozřehtal.

„Šli domů z nočního klubu,“ odvětil seržant s naprosto vážným výrazem.

Francisovi to v tu ránu došlo a zrudl.

Rory neříkal nic. Ani nemusel. Vytáhl z kapsy černý vaporizér a cucal ho, než konečně dorazili na místo činu.

Tělo leželo na břiše hned u vody. Z krku zbyl jen krvavý pahýl a v tlumeném světle seržantovy baterky se zdál být úplně černý. Od pasu nahoru byl muž nahý, jinak však na sobě měl džíny od krve a tenisky. V zadní kapse se mu bouchala zřejmě peněženka a jednu nohu už téměř olizovaly vlny.

„Příliv, nebo odliv?“ zeptal se Francis.

Rory se dlouze zadíval na pláž.

„Příliv, šéfe, ale dál už to stoupat nejspíš nebude.“

„Jestli bude hladina dál stoupat, znehodnotí místo činu. Musíme se do toho rychle dát.“ Francis se kolem sebe rozhlédl. „Takže za pásku nikdo nesmí, pokud tu nemá co na práci. Rory, potřebujeme ochranné obleky. Seržante, zjistěte, kdy dorazí technici, a sežeňte sakra nějaké osvětlení.“ Sice už pomalu svítalo, pod molem byla ale ještě pořád tma.

Rory se vydal po pláži zpátky k autu.

„A vyhlaste pátrání po hlavě.“

Když za nějakých deset minut přijela Rose Lewisová, měl už na sobě Francis ochranný oblek a situaci plně pod kontrolou. Technický tým nasvítal místo činu obrovskými LED lampami a Francis

s Rorym tak mohli tělo prozkoumat pečlivěji. V silném světle dostala kůže oběti zelený nádech a pahýl krku se z černé změnil v tmavou, lesklou červeň. Na potřhané tkáni se jako velké želatínové kapky třásly krevní sraženiny. Kůže po obvodu byla rozedraná, ožvykaná zuby zatím neznámého vražedného nástroje. Trup celý potetovaný a ruce zrovna tak – kůži pokrývaly tmavé obrazce, které ze špatného úhlu nedávaly Francisovi žádný smysl. Jednoho technika Rose pověřila fotografováním a sama se zatím pustila do měření teploty těla, země a vzduchu, aby mohla určit čas úmrtí.

Z Rosiny výbavy pro sběr důkazů si Francis vypůjčil pinzetu na jedno použití a z kapsy džínů oběti vytáhl peněženku. Byla z hnědé kůže, skládací, skrz naskrz promočená a těžká. Rukama v rukavicích ji zběžně prohledal, jestli nenajde nějaký průkaz totožnosti. Uvnitř byly peníze, balík účtenek, ovšem nic, co by prozrazovalo, kdo je její majitel.

Vhodil ji do plastového sáčku na důkazy. Pokud nejsou účtenky úplně rozmočené, mohly by jim poskytnout alespoň nějaké užitečné informace.

Pak se Francis s Rorym na tělo společně zadívali.

„Tetování,“ poznamenal Rory.

„Těmhle ale nic není,“ oponovala mu Rose, které bylo hned jasné, kam tím Rory míří.

„Jasně, hlavně to ale znamená, že ho nejspíš budeme mít v databázi. Podle několika z nich byl členem gangu.“

V Roryho světě znamenala tetování zločinecké vazby. Francis snad donedávna přemýšlel stejně – teď už si tím ale tak jistý nebyl. Evana Armstronga přece prolustrovali pořádně, nic na něj ale nenašli.

„Otisky mu sejmu až v márnici,“ prohlásila Rose. „Tohle místo činu není vůbec stabilní, chci ho odsud co nejdřív dostat.“

„Jenom ho sem zahodili, nebo ho tu i přímo zabili?“ zeptal se Francis.

„To se zatím nedá říct. Z useknuté hlavy tečou vždycky kýble krve, ať už se to dělá kdekoli. Jedině že by k tomu došlo post mortem.“

„A bylo to tak?“

Rose posvítila tělu malou ruční baterkou přímo do krku. Chvilí nic neříkala. Francis si najednou uvědomil, že oblázky pod jeho nohama už olizují mořské vlny a o kus ustoupil. Nic nebylo stabilní. Kdykoli si člověk myslí, že má pevnou půdu pod nohama, život mu ji rázem podemele...

„Ne. Tomu klukovi uřízli hlavu, když byl ještě naživu. Rozhodně ztratil spoustu krve, což by se nestalo, kdyby mu v tu chvíli už nepumpovalo srdce.“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

THIERRY

Merde! I kdyby až do smrti neměl narazit na žádného policajta, pořád by to nebyla dost dlouhá doba.

Thierry Mullins si po cestě z policejní stanice brblal pod vousy. Když z John Street zabočoval do Edward Street, málem to napálil do staré paní s nákupním vozíkem. Na to, aby se zastavil a omluvil, byl ale moc rozčilený. Měl totiž někam namířeno – a jestli se má někdo někomu omlouvat, on to rozhodně nebude. To spíš jeho pitomá bejvalka. *Putain!* Jak to, že o všechno to dobré, co vás kdy potkalo, vždycky zase přijdete, zato chyby se vás už nepustí?

Mrkl na hodinky, které mu při odchodu vrátili. Šestnáct hodin v cele. Bez povoleného telefonátu, bez právníka. *Ale přece ho nezaťkli, tak k čemu by mu byl právník?*

To mu aspoň bylo řečeno. Jenže Thierry znal svoje práva a věděl, že oni je porušili. Zkurvený *flics*.

Zastavit ho přinutila až vůně sladkého pečiva linoucí se z nedalekého stánku. Skoro ho nechali umřít hladu. Okoralé sendviče z bílého chleba se smradlavým tuňákem, které mu během noci několikrát nabídli, by nepozřel. Papírový tácek pokaždé jen odstrčil přes stůl zpátky. Posledních skoro dvacet hodin přežíval jen na jejich hnusným kafi. *Baise-la.*

Pak, když už bylo jasné, že ho budou muset buď pustit, nebo zatknout, přišel do výslechové místnosti jiný policajt a oznámil mu,

že se jim podařilo ověřit jeho alibi. Našli nějakou Lisu s tetováním mořské panny, která pod nátlakem přiznala, že si v sobotu večer z hospody opravdu někoho přivedla domů a že tam s ní zůstal asi až do devíti do rána. Fízlovi přišlo neuvěřitelně vtipné, že ani ona si Thierryho jméno nepamatovala.

Z pekárny si odnesl párek v těstíčku. Už byl skoro čas oběda a jemu uteklo celé ráno. Prošvihl dvě objednávky, a tím pádem přišel o peníze, které nutně potřeboval. Charlie nebo Noa se jich snad ujal, což sice pomohlo klientům, jemu to ale bylo k ničemu.

Z Edward Street se stala Eastern Road a Thierryho po cestě kolem budovy Brighton College napadlo, jestlipak právě mezi jejími cihlovými stěnami strávil inspektor, ten namyšlenej hajzlík, svoje první roky dospělosti. Přešel na protější chodník a zahrnul napřed do ulice College Place a po chvíli do Great College Street. Asi v půlce ulice stál po pravé straně Marnin dům – nebo vlastně jeho dům. Zabušil na dveře a ovládl se, aby dovnitř nenakoukl oknem. Svých klíčů od domu se neměl nikdy vzdávat, i když se to tehdy zdálo jako dobrý nápad. Teď měla jejich domov i Alexe Marni a on zatím živořil v zašivené garsonce s plesnivou koupelnou.

Zuřivě probodával vchodové dveře pohledem a s každou další vteřinou, kdy ho nechala čekat, byl čím dál vzteklejší. Pak se přestal ovládat, zařval a pořádně nakopl spodní rám a ona konečně otevřela.

Při pohledu na něj Marni zamrkala a po tváři jí přeběhla vlna paniky. Jako omráčená udělala krok vzad.

„Marni?“

„Thierry.“ Pokusila se mu zase zavřít před nose.

„Tak to ani náhodou,“ strčil on do zužující se mezery nohu.

„Vyděsils mě.“

„A tys mě zas dostala na policii.“ Ať si je vyděšená, jak chce. „Pust mě dovnitř.“

Opřel se do dveří a chvíli se spolu přetlačovali. Thierry ale vyhrál a protáhl se kolem ní do chodby. Chvíli jen popadal dech.

„Co tě vyděsilo?“

„Ale nic. Jen mám nervy v kýblu. Tohle všechno... vyvolává to ve mně špatný vzpomínky.“

Otočila se na něj. Vypadala unaveně. Tohle moc dobře znal – po-
řádne nespala a nejspíš ani nejedla.

„Vždyť víš, že Paul je pořád ve vězení. Nemáš se čeho bát.“ Hlas mu trochu roztál.

„Sice je za mřížema, ale klid od něj nemám.“

Kvůli tomuhle sem Thierry nepřišel.

„Neměla ses do toho vůbec motat, Marni. Žádný další oplejtačky s chlupatejma si už nemůžu dovolit.“

„Já vím. Promiň,“ povzddechla si.

„Drželi mě tam celou noc.“

„Víno?“

Aspoň tohle pro něj mohla udělat. „Co máš načnutýho?“

„Côtes de Blaye.“

Thierry nakrčil nos. Mezi jeho oblíbené tedy nepatřilo.

„A k tomu omluvu,“ poručil si a naklonil hlavu na stranu.

„Za?“

„*Merde!* Strávil jsem kvůli tobě šestnáct hodin na fízlárně.“

„To tě pustili až teď?“

„*Oui.* Díky za optání.“

Marni bezradně pokrčila rameny. „Jak jsem měla vědět, že tě tam pořád drže?“

„Evidentně jsem vrah mohl být já, protože mi ten chlap kdysi dávno nezaplatil za kéro. Do hajzlu, Marni, všechno to je tvoje vina!“

„To teda ne,“ zavrtěla Marni vzdorovitě hlavou. „Já jsem akorát zavolala na policii, anonymně. Panebože, Thierry, vždyť jsem našla mrtvolu. To jsem ji snad měla nechat jen tak ležet?“

„No jasně. Všim by si jí někdo jinej.“

Vydal se za ní do kuchyně. Do své kuchyně, kterou si sám navrhl a kterou s Charliem postavili. Odšpuntovala poloprázdnou lahev červeného a rozlila ji do dvou sklenic.

„Nezapomínej, že musím jít příkladem našemu synovi,“ podala mu sklenku. „Tobě se sice může zdát, že utíkat od vlastních povinností je v pohodě, ale jeden z nás se musí chovat jako dospělej.“

„Od jakých povinností?“

Marni obrátila oči v sloup. „Třeba ode mě a Alexe.“

Thierry zavrčel. Už neměl, co by řekl.

„Vypij si to víno a vypadni, Thierry. Na tohle dneska fakt nemám sílu.“

Čichl si ke sklence.

„Je zvětralý,“ pokrčil rameny. „Přestaň šítel kvůli Paulovi. A jdi si lehnout.“

Probodla ho pohledem ostrým jako sada nožů značky Sabatier, které jim nechal v příborníku.

„Napsal mi dopis.“

„Kdy?“

„Před pár měsíci.“

Proč mu to tehdy neřekla?

„A co psal?“

„Neotevřela jsem ho.“

„Nic to neznamená. Jenom si s tebou hraje.“

„Jdi do prdele,“ procedila mezi zuby.

Zvedl ruku v úpěnlivém gestu.

„Fajn. Tak já jdu.“

Vyšel do chodby a na schodech se objevil Alex. Na sobě měl ještě pyžamo a víčka těžká spánkem.

Merde.

„Tati? Co tu děláš?“

„Zrovna odchází,“ řekla Marni.

Postrčila Thierryho ke dveřím.

„Nech mě na pokoji, Thierry. Už sem nechod'. Až moc mi připomínáš Paula.“

Vystrčila ho na ulici a rozhodně za ním zabouchla dveře.

„Kdo je to Paul?“ ozvalo se ze schodů.

IV

Je to proces o několika krocích. Stažení. Námok. Loužení. Mízdření. Odvápňení. Moření. Odtučnění. Činění. Neutralizace. Mazání. Ždímání. Vyhlazení. Sušení. Každý krok je nezbytný k tomu, aby vznikla ta nejjemnější, nejpoddajnější useň.

Pod lidskou kůží si lidé většinou useň nepředstaví, přitom by si měli uvědomit, že produkt z ní vyrobený mívá velmi uspokojivou kvalitu. Především produkt z kůže potetované. Nikdy nepochopím, proč lidé netetují zvířata, než je pro jejich kůži zabijí. Výsledná useň by byla unikátní, nádherná.

Ze skalpu obaleného pokroucenou inkoustovou pavučinou bude nejzářivější klenot celé sbírky. Skalpování vyžaduje nesmírně pečlivou manipulaci. Je třeba pracovat velmi pomalu, aby se kůže neroztrhla. Nevýčiněná kůže bývá křehká. Zároveň se ale musíte otáčet: teplá kůže je sice poddajná, ale studená už tuhne a práci ztěžuje. Jemně ji oddělit od chlapecké lebky mi trvalo dvě hodiny. Centimetr po centimetru.

Teď se konzervuje v solném roztoku. První zastávka na cestě od kůže k usni. Sůl z ní vytáhne vlhkost a zabije bakterie. Kůže se pod hladinou svíjí jako tučný japonský kapřík koi.

Mám moc výjimečný úkol. Je pro mě čest, že ho můžu plnit. Sběratel mě nechává kůže pro něj připravovat, protože ví, že mám jedinečný talent.

Toho si můj vlastní HROZNÝ OTEC nikdy nevyšiml.

Sběratel mi ale chyby mého opravdového otce vynahradil. Chyby toho muže, který mě tolikrát zklamal. Kde ve mně otec viděl neschopnost,

nachází Sběratel zdatnost. Mé práci dal smysl. Ohlazuju pro něj kůži, zvláčňuju ji, laskám. Měním ji v něco mnohem krásnějšího, než čím byla zaživa. Stahuju ji z živých tvorů a proměňuju v umělecké dílo.

Moje práce má velmi uklidňující účinky.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

FRANCIS

Pohled na nápis nad průčelím studia Francise ujistil, že je na správném místě. *Celestial Tattoo* černou kurzívou a pod písmeny exploze červených a růžových chryzantém, jako těch, které na festivalu tovala Marni Mullinsová té mladé dívce. Tak takhle vypadalo její domácí hřiště. Zadíval se výlohou do útrob potměného salonu. Rozeznal obrysy nízkého pultíku, z jedné strany obestavěného židlemi různých tvarů a velikostí. Stěny podle očekávání pokrývaly návrhy tetování. Za pultem byla police, na ní řada svíček, několik knih a různé jiné předměty, které v tom šeru nedokázal identifikovat.

Na prosklených dveřích sice z druhé strany visela cedulka „Otevřeno“, studio ale otevřeně ani trochu nevypadalo. Zastrčil si do podpaží aktovku a oběma rukama si zastínil výhled dovnitř. Vzadu bylo vidět ještě jedny dveře a pod nimi prosvítal slabý proužek světla. Třeba byla tam.

Zatukal a vzal za kliku. Dveře se s hlasitým skřípěním v pantech otevřely.

„Haló?“

Vkročil dovnitř. Ze dveří vzadu vyletěla smršť chlupů a cvakajících zubů a zaútočila přímo na těžiště jeho těla. Klopýtl a vrazil zády do skleněných dveří, které se pod jeho vahou roztrhly, do nosu ho udeřil horký páchnoucí dech masožravce a do paže se mu pokusily

zarýt chňapající čelisti. Místo toho se obluda zakousla do jeho rukávu a látku roztrhla. Sullivan zalapal po dechu a pokusil se ze sevření vyprostit.

„Kdo je tam?“

Nad hlavou se mu rozsvítilo světlo.

„Kdo je to?“ ozval se hlas Marni Mullinsové, která slyšitelně propadala panice.

„Francis Sullivan!“

„Kdo?“

„Inspektor Sullivan!“

„Ježíši. Pepříku! Pepříku, k noze!“

Slintající buldok na svou paničku ale nedbal a dál Francisovi trhal rukáv.

Francis na zádech ještě pořád nemohl popadnout dech. Zaostřil na tatérčinu siluetu v otevřených zadních dveřích.

„Do hajzlu, to nad tím psem nemáte žádnou kontrolu, nebo co?“ marně se snažil svou nebohou ruku z agresivní tlamy vyškubnout.

„Pepříku!“

Francisovi se podařilo s námahou se posadit. Dlaní volné ruky chytil Pepříkovi čumák a obličej mu přiblížil až k uchu. Pes hluboko v hrdle zavrčel a skousl látku Francisova obleku ještě pevněji. Francis na Marni upřel divoký pohled a zakousl se do tenkého buldočího ucha.

Pepřík překvapeně kníkl a Francise pustil. Pokusil se zatřepat hlavou, ale Francis ho pořád ještě držel mezi zuby.

„Panebože, co to děláte?“

Marni psa chytila za obojek a Francis ho pustil. Otřel si pusou a zašklebil se.

„Ten pes potřebuje výcvik, paní Mullinsová.“

S námahou vstal, dal si velký pozor na střepey z rozbitých dveří a ze země sebral aktovku. Marni příšeru odtáhla až dozadu, strčila ji za

dveře a ty zabouchla. Až v ten okamžik si podle všeho uvědomila, co se stalo s vchodovými dveřmi. Rukou si zakryla pus.

„Moc se omlouvám,“ zavrtěla hlavou. „Nestalo se vám nic?“

Francis si sáhl zezadu na hlavu, kde se praštil o skleněné dveře do studia. Nahmatal bouli, a když se podíval na prsty, měl na nich krev.

„Ano, to se mi tedy stalo,“ odvětil a ukázal jí zakrvácenou ruku. „Máte sakra štěstí, že to není nic horšího. Navíc mám po obleku.“

„Koupím vám novej,“ řekla rychle Marni. Hlas se jí třásl.

„To bych řekl. A tomu psovi musíte koupit náhubek. Nebo se ho rovnou zbavte, to bude nejllepší.“

Marni se sklonila k podlaze a začala sbírat ty největší střepy.

„Je to hlídací pes.“

„A co kdyby sem místo mě přišlo nějaké dítě?“

Tím ji nejspíš trochu dopálil.

„To těžko. Tohle je tetovací studio.“

„Mohl bych dostat trochu vody? V puse mám pořád psí pachut.“

Zamířila k zadním dveřím. Francis zaváhal, což ji očividně pobavilo.

„Pepřika už se bát nemusíte. Když vás pozvu dál, nebude protestovat.“

Vešel za ní do ateliéru a rozhlédl se kolem sebe. Stejně jako v přední místnosti studia byly i tady stěny pokryté návrhy, kresbami i temperami a detailními fotografiemi už hotových tetování. V ateliéru nebylo k hnutí – kromě pracovního stolu v jednom rohu tu stálo ještě masážní lehátko a veliké, staromódní holičské křeslo. Další roh okupovala prosklená skříň a v ní sbírka křišťálových i opravdových lidských lebek. Některé z nich byly pomalované jako marcipánové lebky na mexický svátek *Día de muertos*.

„Sedněte si,“ ukázala na holičské křeslo. „Whisky?“

Francis zavrtěl hlavou. „Ve službě nepiju.“ Ne že by jindy pil, alkoholu vážně neholdoval – do toho jí ale nic nebylo.

Marni kamsi zatelefonovala, aby jí přišli opravit rozbité dveře, a Francis zatím pil vodu a pozoroval Pepříka. Buldok mu ostražitý pohled vracel z bezpečné vzdálenosti pod pracovním stolem, kde se roztahoval v pelechu. Packou si párkrát promnul pokousané ucho. Nakonec se dovlék k Francisovi a placatým čumákem ho štouchl do holeně.

Když Marni v přední místnosti změřila rám vchodových dveří a vrátila se dozadu, ležel Pepřík na zádech s Francisovou nohou místo polštáře.

Podezřívavě si je oba změřila pohledem. „Tak vy máte rád psy?“

„Ani ne.“

Otevřel koženou aktovku a vyndal z ní lesklou fotografii velkého formátu.

„Co z tohohle dokážete vyčíst?“ podal jí fotku.

Byla to zvětšenina tetování, které Evanu Armstrongovi vyřízli z ramene. Marni ji vzala do rukou a pečlivě si ji prohlédla.

„To je ten z kontejneru, že jo?“

Francis přikývl.

Upřela pozornost zpátky na obrázek.

„Je to polynéský motiv, což ale neznamená, že by si ho musel nechat dělat v Polynésii. To se dělá všude možně. A tohle je vážně dobrá práce. Už víte, od koho je?“

Když se teď soustředila na tetování, působila klidněji.

„Doufal jsem, že s tím mi právě pomůžete vy. Fotku nám dali jeho rodiče, ti ale o jeho tetováních nevědí nic. A o jeho soukromém životě taky ne, když už jsme u toho.“

Marni se ale zamračila. „To po mně chcete, abych se jen tak podívala na tetování a hned řekla, kdo ho dělal? Takhle to nefunguje. Na světě jsou tisíce tatérů.“

„To je mi jasné, ale...“

„Pod svojí práci se nepodepisujeme.“

„To nepoužíváte ani iniciály?“

„Pár tatérů to dělá – a ti všichni maj nosy pořádně nahoru. Většina z nás ale fakt necítí potřebu podepisovat se cizím lidem na kůži. Mocht je tetovat je výsada sama o sobě.“

„Ale svatého Šebestiána od Thierryho jste přece poznala.“

Marni se pohodlně usadila na masážní lavici.

„Thierryho styl znám obzvlášť dobře.“

„A styl tohoto tatéra vám tedy nic neříká? Nemůže to být někdo místní?“ Sám se na fotku znovu zadíval.

„Ne, to bych neřekla. Ale já na tribaly ani domorodý designy moc nejsem.“

Na okamžik se oba odmlčeli.

„A záleží na tom vůbec?“ prolomila ticho Marni.

„Na čem?“

„Na tom, kdo tu kéro dělal. Může to mít nějaký význam pro vaše vyšetřování?“

Může to mít význam? To Francis popravdě netušil. Hnal se za vším, co jen trochu vypadalo jako stopa.

„Zatím to ještě nemůžeme vyloučit.“

„Je Thierry podezřelý?“

„Detaily vyšetřování s vámi rozebírat nemůžu.“

To tedy vážně nemohl. Nic k rozebírání totiž ani nebylo. A jestli mu nemůže pomoci, měl by už zas raději jít.

Zvedl se k odchodu.

„Nechte mi tady tu fotku a já se vám poptám.“ Vyskočila z lavice a fotografii si vzala. „Je podezřelej ten tatér?“

„Nenapadá vás nějaký důvod, proč by někdo člověku vyřezával z těla tetování?“ opáčil. „Dělá se to?“

Zoufale to potřeboval pochopit.

„Jak jako jestli se to dělá?“ Obě obočí Marni vystřelila nahoru po čele. „Co tím chcete říct?“

„Že by to v tom vašem potetovaném světě znamenalo třeba odplatu nebo nějaký podivný rituál. Já nevím, co tak běžně děláte.“

„V tom našem potetovaném světě?“ Marni zavrtěla hlavou. „Myslíte si snad, že jsme nějaká sekta, nebo co? Do prdele, ne, kéry z lidí fakt neodřezáváme.“

Pepřík zaregistroval, že jeho panička zvýšila hlas, a nastražil uši.

„Tak poslyšte. Tetování se vám nelíbí, sám si asi žádný dělat nikdy nechcete. Beru, to je vaše věc.“ Probodla ho pohledem. „Ale chovat se teda neumíte. Lidi s kéráma nepatří všichni do stejné sekty. Jsou to jenom lidi – a náhodou mají všichni tetování. Ale tím to hasne, nic jinýho je všechny dohromady nespojuje. A ve skutečnosti tvoří dvacet procent týhle země.“

Francis v obhajobě zvedl ruce.

„Omlouvám se. Tak jsem to nemyslel. Moc se v tomhle neorientuju...“

To se mu tedy povedlo tnout do živého. Marni Mullinsově asi něco ublížilo. Nebo někdo.

„Asi jste to tak myslel, jinak byste mlčel.“

A už mezi nimi stála hráz. Francis se rozhlédl po místnosti, jestli nenatrefí na nějakou inspiraci, na nějaký způsob, jak se jí přiblížit. Nenacházel ale vůbec nic.

„Opravdu se moc omlouvám.“

Znovu si sedla a zády se opřela do polohovatelného lehátka.

„Co vám teda na tetováních vadí?“

„Nic mi na nich nevadí“, odvětil s rozvahou. Nebyla to sice tak úplně pravda, ale potřeboval ji mít na své straně. „Ale nechápu, co na tom lidi mají. Proč se nechat do konce života takhle označkovat? To mi zkrátka nedává smysl.“

„Sebevyláčení“, na to ona.

Tomu Francis moc nerozuměl.

„Moje maminka vždycky říkala, že... že tetování je vnější projev nějakého vnitřního poškození“, vyhrkl bez přemýšlení.

To Marni vechnalo do tváří krev. Asi měl radši držet jazyk za zuby.
„Tomu přece nevěříte.“

„Ne... ale proč si je tedy nechávají lidi dělat?“

„Někdo určitě i proto, že mu ublížili. Ale většinou mají vyjadřovat spíš něco pozitivního... třeba emancipaci, naději, odhodlání.“ Na okamžik zavřela oči, a když je otevřela, intenzivně se jimi zaryla do těch jeho. „Přišla jsem o dítě. Na zádech mám tetování jako upomínku. Díky té kérce bude moje miminko už napořád se mnou.“

„To mě moc mrzí,“ řekl Francis. Měl pocit, že strká nos do věcí, do kterých mu nic není.

„Mnohem častěji se ale lidi nechávají tetovat z estetických důvodů,“ pokračovala, „nebo že všichni kamarádi už nějakou kérku mají. Nebo z lásky anebo jako projev úcty. Nejsme všichni stejný, takže se ani nenecháváme tetovat z těch samých důvodů.“

„Ne, to rozhodně nejste. To jsem pochopil na vašem festivalu.“ Rozpačitě na ni pohlédl. „Pomůžete mi tedy? Prosím?“

„Udělám, co bude v mejch silách. Poptám se. Ale nečekejte zázraky, Franku.“

„Jmenuju se Francis,“ procedil mezi zuby.

Sama dělala závěry. Jinou vstupenku do světa tetování ovšem neměl. Bez její pomoci se neobejde – ne pokud se jeho první vražda opravdu jakkoli točí kolem ztraceného tetování. Nic jiného Armstrongovo rameno stažené z kůže ani nenaznačovalo. A teď měli další tělo, rovněž celé potetované.

Jestli má případ vyřešit, než bude mít na krku další oběť, bude ji bezpochyby potřebovat.

Už se o mně začíná šuškat. V novinách vyšel článek, a celý o mně. Pochopitelně neznají moje jméno, ani netuší, kdo jsem. Moje činnost každopádně působí docela rozruch – komunita nemá o ničem ani ponětí, zatím se mě ještě nebojí. Aspoň doufám.

Někteří vrazi o pozornost veřejnosti přímo škemrají, sami posílají dopisy do novin, nebo rovnou na policii. Do toho se pouštět nebudu. Největší odměnou je mi moje poslání. A právě kvůli těmhle dopisům ty pitomce vždycky dopadnou. Já policii napovídat určitě nehodlám. O svých počinech si ale v Argusu počtu s chutí.

Většinu detailů popletli, což mě sice štve, ale uvědomuju si, že kromě mě nemůže nikdo vědět, co se mým obětem doopravdy stalo. Můžou leda hádat – chybějící kousky skládačky za ně vybírá strach a jejich vlastní zkaženost.

Jestlipak o mně jednou napíšu i knihu?

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

RORY

Rory z něj hned ucítil whisky. Podal mu kelímek s kafem, který muž uchopil seschlým pařátem se špínou za dlouhými nehty a kůží zažloutlou stejně jako jeho bělmo.

„Dík,“ zaskřehotal.

Rory si k němu přisedl na úzkou lavičku pod střechem zastávky. Bylo už po druhé hodině ráno a autobusy jezdily jen sporadicky – bylo dost nepravděpodobné, že by se na zastávce objevil ještě někdo jiný.

„Tak jak to jde, Pete?“

„*Comme ci, comme ça*,“ zasmál se muž skřípavě. „Dyt' to znáš.“

Rory přikývl. S chlápky jako Pete to byla vždycky ta stejná písnička. Sháňka po nějaké té práci, penězích, chlastu.

„Tak co, máš oči na štopkách a uši nastražený?“

Pete se nejprve podezřívavě rozhlédl, ačkoli kolem nebylo ani živáčka.

„Hele...“

„Jestli pro mě něco máš, víš přece, že zaplatím.“

Pete jen pokrčil rameny.

„Koukni,“ pokračoval Rory, „o tomhle bys mohl něco vědět. Včera ráno nám nahlásili tělo. Celkem mladej kluk, menší postavy, spousta věžeňskejch kérek. Neslyšels o tom něco?“

„A kde ho našli?“

„Kousek od promenády.“ Raději mu nechtěl prozrazovat moc detailů. Co Pete neví, nepoví – kdyby mohl informace prodat druhé straně, nezaváhal by ani na vteřinu.

„Přes víkend se prej měly dohadovat náky kšefty. No a jeden se zvrtnul, nebo co. Vodpovídá to časově?“

Rory pokrčil rameny.

„A kdo ty kšefty uzavíral?“

Pete ale jen promnul ukazováček s palcem a významně na Roryho pohlédl.

Rory věděl, že na to dojde, a z kapsy u kalhot vylovil ruličku bankovek. Odloupl z ní dvacetilibrovku. Pete povytáhl obočí – dvacka stačit nebude.

Rory zavrtěl hlavou a zbytek peněz si nechal. „Potřebuju slyšet jména, Pete.“

Pete si dramaticky povzdechl. „No tak ať mi to za to teda stojí.“

Z ruky do ruky nakonec šlo liber čtyřicet, načež Pete spustil litanii jmen místních dealerů. Rory je všechny znal a věděl, že pár z nich je zrovna za mřížemi.

„Tak to ne, Pete, to je pěkná hovadina. Koukej se předvést, nebo si ty prachy беру zpátky.“

Pete v obranném gestu zvedl ruce jako pařátky. „Fajn, tak fajn. Bráchové Collinsovi. Tam to už pěknou chvíli vře.“

„Tam? Mezi nima a kým ještě?“

„Na jejich hřiště se vecpal nějaké rumunské gang.“

To pro Roryho nebyla žádná novinka, ale mrtvola pod molem by se tím vysvětlit možná dala. Cestou domů se v tom ještě víc utvrdil. Války o území se mezi drogovými gangy vedly odedávna a tvořily dokonce velkou část všech násilných trestných činů, ke kterým v Brightonu docházelo. Za čtyřicet liber takhle informace sice nestála, přesvědčila ho ale, že má cenu si Petea ještě ponechat. Čas od času totiž přišel s něčím, co za to stálo.

Když ale svou teorii předložil druhý den ráno na stanici, byly na šéfovi hned vidět pochyby.

„A váš informátor jenom hádá, nebo to i podložil něčím konkrétním?“

„Pravidly dokazování se úplně neřídí,“ zavrtěl hlavou Rory. „Ale aspoň máme co prošetřovat. Přece jen měl ten kluk jedno vězeňský tetování vedle druhého – dalo by se předpokládat, že v některým z těch gangů vážně byl.“

„Nic se předpokládat nebude,“ zamítl jeho hypotézu ostře. Asi se mu nelíbilo, že s prvním vodítkem přišel Rory.

„No tak schválně, jestli to ta vaše tatérka bude umět vysvětlit nějak jinak.“

Z šéfova vypáleného rybníku se ale Rory neradoval dlouho. Dveře do vyšetřovací místnosti se totiž otevřely a Hollins přivedl Marni Mullinsovou.

„Díky, že jste přišla,“ přistoupil k ní Francis.

„A dali jste mi snad na výběr?“ Zněla rozpačitě. „Opravdu jsem vám už řekla všechno, co vím.“

„O tom nepochybuju,“ přikývl Francis. „Když vám ukážu fotky nějakých tetování, povíte mi k nim něco?“

„Jasně,“ pokrčila rameny.

Francis ji odvedl k nepoužívanému stolu ve vzdáleném rohu místnosti a rozprostřel před ní množství fotek se zvětšeninami tetování na mrtvolně bledé kůži. Z pozadí Rory poznal, že je fotili v márnici.

„Tohohle muže našli mrtvého v úterý ráno. Máme podezření, že některá z jeho tetování jsou značky gangů.“

Marni se nad fotky sehnula, chvíli je studovala a pak je sestavila do tvaru těla. Objevil se trup, ruce a nohy pokryté špatně provedenými, černě rozpitými kerkami: symboly, čísla a lebkami.

„Zavraždili ho?“ zeptala se Marni.

Francis přikývl. „Uřízli mu hlavu.“

Marni Mullinsová se znovu zahleděla na tetování a pak na jednu z fotek ukázala prstem.

„Tyhle jsou moc zajímavý.“ Už nezněla nervózně.

„Je celkem zjevné, že patřil do nějakého gangu,“ vložil se do toho Rory. „Máme podezření, že se jim nevyvedl obchod s drogami. Z jeho otisků se určitě dozvíme mnohem víc než z těchhle mazanic.“

Šéf ho probodl pohledem.

„Paní Mullinsová, vidíte tam nějaké zvláštní významy, které by nám neměly uniknout?“

Marni ukázala na jedno z tetování.

„Tohle je klasická značka gangu.“

Ukazovala na korunu s pěti hroty.

„Co jsem vám říkal?“ ozval se Rory.

Marni se na něj prudce otočila. „Vy to znáte?“

„Gang je gang – a v Brightonu jich zas tak moc nemáme.“

Marni si povzdechla. „Tohle ale není kérka z žádného vězení v Brightonu. Korunu mají ve znaku Latin Kings. To je gang z Chicaga. Pět hrotů zase značí spřízněnost s gangem People Nation. A pokud vím, ani jeden z nich nemá odnož tady. Navíc tyhle kérky jsou elektrickým strojkem – ve vězení se ale tetuje naostřenejma propiskama a krémem na boty.“

Francis Sullivan se marně snažil zakrýt vítězný úšklebek. *Parchant jeden samolibej*, pomyslel si Rory.

„Pár se jich vážně dělalo na koleni,“ připustila Marni a poklepala prstem na několik tetování s primitivnějším provedením, „to ale neznamená, že jsou z vězení. Všechny ty tečky a i tahle čtrnáctka jsou samý americký gangy. Tři tečky znamenají „mi vida loca“, můj šílený život. Pět teček je kriminál – čtyři rohy celý a mezi nimi vězeň. Čtrnáctka zas značí členství v gangu Nuestra Familia ze severní Kalifornie.“ Otočila se na Francise. „Řekla bych, že to byl pořádně zmatenej

rádoby gangster. O nic větší mafián než já nebo vy. Na potyčku mezi gangy to asi nesvedete, seržante.“

Je snad odbornice na zločinecký podsvětí, nebo co? pomyslel si Rory.

„A co tohle?“ zapíchl Sullivan prst do tetování vrčícího vlka na pravém lýtku oběti.

Marni obrázek hodnou chvíli prohlížela a dotýkala se jeho obrysů.

„To je vážně krása. Za to musel zaplatit pořádnou sumičku. S vězením ani s gangy to nemá nic společného. Taky je novější než zbytek. Je vidět, že jeho vkus na tetování pomalu zrál.“

„A jak poznáte, které tetování je dělané ručně a které strojkem?“

„Amatérina z vězení nebo z něčího obýváku se pozná hned,“ řekla Marni. „Linky jsou tlustší a provedení primitivní. Hrany jsou většínou rozpité. Vidíte ten rozdíl mezi těmahle dvěma?“ poklepala na korunku na trupu a slovo „HATE“ vyvedené ozdobným písmem přes první články mužových prstů na levé ruce. „Kérky z vězení jsou vždycky černý – jiná barva se za mřížema sehnat nedá.“

Rory dělal, jako že ho to vůbec nezajímá, za což ho šéf zpražil pohledem.

„Tyhle znalosti se nám budou hodit, seržante. Tetování hrajou roli v čím dál více případech.“

„Rozumím,“ procedil Rory mezi zuby.

„Díky, že jste přišla,“ rozloučil se s ní Sullivan. „Vaše rady určitě využijeme.“

O tom Rory pochyboval. Nedozvěděli se zhola nic.

Posbíral fotky a ona ho při tom pozorovala.

„Na shledanou, paní Mullinsová.“ Odvedl ji zpátky ke dveřím.

„Marni,“ opravila ho ona. „Paní Mullinsová doslova vzato nejsem už patnáct let.“

„Tak dobře. Odteď tedy Marni,“ na to Francis.

Fujtajbl. Ale tvářičky mu teda zružověly moc pěkně, pomyslel si Rory a připnul fotky zpět na tabuli s důkazy a vodítky.

FRANCIS

Marni se proplétala davem a Francis za ní. Jak se všichni běželi schovat před lijákem, byl chodník téměř neprůchodný. Vedle sebe jít tedy nemohli. Marni ho vedla za tatérem jménem Iwao Išikawa, svým mentorem a historikem tetování, který jim snad bude schopný povědět něco víc o tetování na rameni Evana Armstronga. Bůhví jestli jim vážně může nějak pomoci – Francisovi ale pomalu docházely nápady. Bradshaw mu místo pauzy na oběd celou dobu dýchal za krk a on už jeho páchnoucí tabákový dech nemohl vystát ani o minutu déle. Jakmile byl zpátky ve vlastní kanceláři, zavolal Marni a požádal ji ještě jednou o pomoc.

„Jsme tady,“ houkla na něj přes rameno.

Přeběhla z deště do dveří, za kterými bylo rovnou schodiště. Zdi i strop byly celé černé a koberec tak starý a prošlapaný, že se Francis ani neodvažoval hádat, jakou měl původně barvu. Šel za Marni nahoru po schodech. V polovině patra prudce zatáčely a neznámá hubená dívka v černých minišatech se musela přimáčknout do rohu, aby mohli projít.

„Chlupatej,“ zasyčela mu do ucha, když se kolem ní protahoval.

Jak to na něm proběh všichni hned poznali? Pokaždé. Že by snad nějak zvláště páchl? Mohlo to být stříhem obleku? Nebo že by ho prozrazovaly oči?

„Pro tebe jsem nepřišel, milá zlatá,“ zamumlal a dívka pokračovala po schodech dolů.

Marni se na něj tázavě ohlédla a on zdvihl obočí.

Schody je dovedly do úzké chodby s řadou dveří po obou stranách. Vzduch byl plný mlhy neurčitého původu a těžké vůně kadi-dla a pačuli. Osamocené stropní světlo vydávalo tlumenou červenou záři. Odkudsi hrála hudba a zpoza jedněch dveří byl slyšet orientační zpěv v podání pištivého ženského hlasu. Ocitli se snad v bordelů nebo opiovém doupěti? Francis si tu živě dokázal představit Sherlocka Holmese, jak se ve zlatavém oblaku ztrácí do jiné, vlastní reality.

Marni na jedny dveře zaklepala, na nic nečekala, otevřela je a vešla dovnitř. Kývla na Francise, aby šel za ní. Netušil, co má čekat – před očima mu vyvstala představa tmavé, špinavé komnaty hrůzy. To, co za dveřmi ale bylo doopravdy, si rozhodně nepředstavoval – před ním se otevřelo prostorné, zářivě čisté studio plné přírodního světla. Protější stěnu lemovala dlouhá řada vysokých oken, jimiž bylo vidět neudržované dvorky. V porovnání s nimi bylo ve studiu všechno elegantní a moderní: drazé vyhlížející tetovací lehátka, směsice oceli, kůže a dřeva, světlé vybavení a doplňky jako z nějakého luxusního zdravotnického zařízení.

To ale nebylo to první, co upoutalo Francisovu pozornost. Z kožených polštářů jednoho tatérského křesla ho totiž něco pozorovalo s nepřátelstvím v zelených očích. Napřed se vyděsil, že je to nějaké vyhublé a potlučené nahaté dítětko, a páteří mu projel mráz. Rázem mu ale došlo, že se dívá na kočku, zcela holou a tak vychrtlou, až jí byly vidět všechny kosti. A co měl prve za modřiny, byla ve skutečnosti tetování – Francis se otřásl. Záda, krk, žebra i nohy mělo stvoření pokryté temně modrými japonskými piktogramy. Výjev nebyl o nic méně otřesný než jeho původní dojem. Kočka zasyčela a vycenila na něj zuby.

Pohlédl tázavě na Marni a pak ke zvířeti natáhl ruku. To se ale vztyčilo na zadních, vystřelilo proti němu packou a seklo ho drápkem do palce.

„Co to...“

Vtom uslyšel, jak se za ním otevřely dveře, a zmlkl uprostřed věty. Krvácející prst si strčil do pusy a otočil se. Do studia vešel štíhlý Japonec v tmavě modrém plátěném kimonu. Vlasy na ježka měl bílé, ale ve tváři ani stopy po vráskách, a tak se jeho věk dal odhadnout jen těžko. Nezdálo se, že by ho jejich návštěva zrovna těšila.

Kývl na Marni, při pohledu na Francise se ale zakabonil. Horní částí těla se hluboce uklonil a Marni udělala totéž. Nepatrným pohybem ukazováčku Francisovi naznačila, aby ani on nezahlélel.

„Koničiwa,“ pronesl pištivě, úderně.

„Koničiwa, sensei.“

Narovnal se a natočil se k Francisovi.

„Koničiwa,“ uklonil se i jemu.

Francis mu poklonu oplatil, ale raději mlčel, aby neřekl něco nevhodného.

Když se pozdravy konečně odbyly, otočil se muž zpátky k Marni a řekl jí cosi japonsky. Francisovi přišlo, že zní rozzlobeně, a Marni se po jeho slovech zamračila.

„Přesně tak, přivedla jsem sem cizího člověka,“ odpověděla mu v angličtině. „Omlouvám se, mistře. Ale potřebujeme pomoc.“

„Neukážeš se, jak je rok dlouhý, jenom když něco potřebuješ.“

Myslel to vážně, nebo ji jen popichoval?

„Promiň, Iwao,“ uklonila se Marni znovu, tentokrát svižně. „Já vím, měla bych za tebou chodit častěji.“

„To bys tedy měla. Jsi moje oblíbené plátno a ještě na sobě máš trochu místa. Taky se máš pořád co učit.“

Z výtek to už bylo všechno a Marni pohlédla na Francise. „Iwao, tohle je Francis Sullivan.“ Pak přepnula do japonštiny a ti dva si mezi

sebou vyměnili několik svižných vět. Nakonec se odmlčeli a Iwao spočinul pohledem na Francisovi. Kočka znovu zasyčela, seskočila z křesla a zmizela ve dveřích, kterými předtím Iwao přišel.

„Vy jste od policie?“ zeptal se Francise.

Ten přikývl.

„Vypadněte.“

Marni k němu přistoupila a chytila ho za předloktí.

„Iwao, prosím tě, nech toho. Je to důležitý.“

On se jí ale vykroutil.

„Nosíte smůlu. Jděte pryč, prosím.“

Francis se podíval na Marni, ta si ale očividně nevěděla rady. Setkal se tedy s Iwaovým pohledem.

„Pane Išikawo, potřebujeme vaši pomoc jako odborníka na tetování. Ve vyšetřování vraždy. Ukážu vám jen pár fotografií a pak půjdu.“

Iwao zkrivil obličej. Pošeptal Marni něco japonsky. Přikývla, přitom ale zrudla ve tváři.

„Dejte sem ty fotky.“

Francis otevřel aktovku a vytáhl z ní fotku ramene Evana Armstronga.

„Zajímá nás, kdo dělal tohle tetování.“

Iwao si od něj fotokopii vzal a přešel na druhou stranu místnosti k dokonale uklizenému pracovnímu stolu. Podržel obrázek pod světlem masivní lampičky, mlaskl jazykem a na pomoc si vzal ještě i lupu.

Francis si prohlédl obrázky na stěnách. Nepřekvapilo ho, že byly všechny v japonském stylu, a dokonce i jeho laické oko poznalo, že tohle nejsou jen tak ledajaká tetování.

„To je všechno jeho práce?“ zeptal se Marni tiše.

Přikývla. „Dělal i moje záda.“

„Vím, od koho to je,“ ozval se najednou Iwao.

Odložil fotku na desku stolu a z knihovny vytáhl katalog jakési výstavy. Chvilí jím listoval, než našel, co hledal.

Francis si uvědomil, že napětím ani nedutá, a Marni na tom byla podle všeho stejně.

„Tady to je,“ položil otevřenou brožuru vedle fotografie, aby Francis s Marni viděli, co má na mysli. „Vidíte tu podobu? Oba je nepochybně dělala ta samá ruka. Třeba tyhle trojúhelníky, všechny se stejným způsobem lehce kroutí. Linky jsou stejně těžké. Vzory jsou v obou případech v podobném měřítku a jsou i podobně propracované...“

Francis se na tetování podíval víc zblízka a sám rozpoznal podobu v detailech, které Iwao zmiňoval.

„Takže?“ pobídla ho Marni.

„Obojí dělal Jonah Mason. Zařadil jsem ho do své výstavy, byla to pro něj velká pocta. Jeho dílo je každopádně mimořádné.“

„Napadlo mě, že to bude on,“ přisadila si Marni.

„Ještě stále pracuje?“ zeptal se Francis.

Iwao pokrčil rameny. „Posledních patnáct let žije v Kalifornii. Tam jsem ho taky sám potkal. Ale ano, stále ještě tvoří.“

Zavřel katalog a vrátil ho na policičku. Rukáv kimona mu přitom sklouzl až k lokti a Francis si všiml, že mu předloktí pokrývají spletité inkoustové obrazce.

„Říkalas, že to tetování z těla někdo vyřízl?“ otočil se Iwao zpět na Marni.

„Nenapadá tě, proč by to někdo dělal?“ odpověděla další otázkou.

Iwao se zhluboka nadechl a na okamžik zadržel dech. Útlými prsty si promnul bradu.

„Dělá se to v Japonsku,“ řekl konečně, „ale ne takhle. Lidi s irezumi, většinou Jakuza...“

„Irezumi?“ nechápal Francis.

„To je celotělové tetování. Občas se stává, že člen Jakuzy zanechá před smrtí vzkaz, aby z něj jeho tetování stáhli a zachovali ho.

V Muzeu tetování Bunšin v Jokohamě jsou k vidění některé exempláře. A Tokijská univerzita má vlastní sbírku.“

„Ale nikdo nikoho pro tetování nevraždí?“

„O ničem takovém jsem vážně neslyšel,“ zavrtěl hlavou Iwao. „Ani v Japonsku, ani jinde na světě. A teď už musíte jít.“

Otočil se na podpatku a bez rozloučení zmizel z místnosti. Ti dva se sami vydali po červeném schodišti ven na ulici. Když se za nimi zabouchly vchodové dveře, upřel Francis na Marni zvědavý pohled.

„Co ti to pošeptal, když jsem ho prosil, aby se na ty fotky podíval?“

Marni ale uhnula pohledem a znovu se začervenala.

„Ale nic. Jen mi něco připomněl.“

O co jen mohlo jít? Nezdálo se, že by se vyzvídáním dobral odpovědi. Dál šli v tichosti.

Vtom mu v kapse zavibroval mobil. Podíval se na displej a uviděl zprávu od Roryho.

Víte, proč je Mullinsová taková odbornice na vězeňský kérky? Sama seděla.

VI

Tolik ukradených tetování. Dělán z nich useň, postupně je zpracovávám. Pochází z mnoha lidí – ti jsou pochopitelně všichni mrtví – a každé z nich je momentálně v jiné fázi činění. Kůži zpracovávám už celé roky. Ne přímo lidskou, to dá rozum. Lidská kůže je pro mě celkem novinka. Ale s tou zvířecí mám bohaté zkušenosti. A ač se vám to možná nebude zdát, proces je u obou úplně stejný. Na lidské kůži není nic zvláštního a useň z ní je stejně jemná jako každá jiná.

Tak například skalp ze včerejška se právě koupe v roztoku sulfidu sodného a vápna, aby se rozpustil v něm obsažený keratin a tuk. Zrovna dvakrát to nevoní, je to ale nezbytná fáze. A zatímco se skalp louží, pracuju na další usni: z elegantně tetovaného rukávu tupou čepelí odstraňuju chlupy a hnijící maso. Vzpomínám na ženu, které rukáv patřil. Moje první oběť. Byly to hrozné nervy, ale hned jak se mi její kůže začala pod rukama odlupovat, odvaha se mi vrátila. Byla to moc milá žena – před smrtí jsme si chvíli povídali. Ani když pochopila, co se stane, neztratila svůj půvab. Až v samém okamžiku smrti se jí v očích objevil strach a mě v nose zaštlpal pach jejího potu.

Zpracovávání kůží ve mně probouzí největší štěstí. To mě naučila už spolupráce s Ronem Doughertym. Ten si uvědomoval, jak neobyklý talent mám. Tehdy, když mě ještě učil, býval pravděpodobně nejlepším preparátorem v celé Anglii. Rád mi ale štafetu předal, když viděl, jak rychle se zlepšuju. Hlavně jsme ale byli tým. Ron mi byl otcem – lepším než můj otec vlastní.

Před pár lety Ron zemřel. Taková škoda. Vydělat jeho kůži byla moje první zkušenost s lidskou kůží. Dodnes nosím kousíček vždycky u sebe, v kapse, nebo ještě lépe připnutý k vnitřní straně oblečení. Jeho kůži tak neustále cítím na té své. Takhle nás nemůže nic rozdělit.

Ron byl opravdu nejlepší. A proto musel odejít.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

FRANCIS

Francis Sullivan nevěřičně zíral na obrazovku počítače a tiše si pro sebe nadával. Kde nic tu nic. V celé databázi sussexské policie ani jediná zmínka o Marni Mullinsově. Možná by ji našel pod jiným jménem, nejspíš pod příjmením za svobodna. Jak v tom případě ale Rory kruci zjistil, že byla za mřížemi? A co asi tak mohla spáchat? Něco ukradla? Nebo že by v malém množství prodávala drogy jako Thierry? Ten už za tenhle drobný přestupek dostal pár napomenutí. A co třeba vloupání? V tom byly některé ženy vážně dobré. Asi se bude muset podívat do celostátní databáze.

Ale neměl by, to věděl moc dobře. Ani na vteřinu neměl podezření, že by Marni mohla mít něco společného s vraždou Evana Armstronga a k propojování případu s tělem pod molem neměli žádný důvod. Oběti sice měly obě tetování, ale to zjevně platilo i pro polovinu stále živých obyvatel Brightonu. A i modus operandi byl u každého zločinu jiný. Nechat se unést vilným zájmem o Marni Mullinsovu by nebylo profesionální. To mohl nechat na svém bezcharakterním seržantovi – a neměl pochyb, že by se toho Rory zhostil rád.

Ve schránce mu s cinknutím přistál e-mail, a tak zaměřil svou pozornost na něj. Angie Burtonová mu posílala výsledky všehovšudy smysluplnějšího pátrání. Požádal ji, aby od Oddělení pro analýzu násilných trestných činů získala informace o jakýchkoli násilných

zločinech spojených se stahováním z kůže nebo snímáním tetování. Zběžně zprávu prolétl a napil se kávy.

Nic ho ale nepraštilo do očí jako jasná stopa. Oběti nejružnějších vražd – v rámci přepadení, opileckých rvaček, domácího násilí – byly podle záznamů tetované, ale většina případů už byla vyřešená a v žádném z nich agentura nespojila tetování s vrahovým motivem. Seznam smrtelných zranění z databáze představoval opravdu vydatné, děsivé čtení – každopádně neobsahoval ani jedno stažení z kůže. Nejčastěji se opakovalo pobodání nebo zranění tupým předmětem. Nějaké ženě usekli paži, jinou strčili pod vlak, pár lidí zemřelo na následky střelných ran. Jednoho muže bodli do krku tetovacím strojkem, ale přestože mu jehly propíchnuly krční tepnu, útok přežil.

Francis přeskočil až k Angiině analýze nálezů.

... bez zřejmé souvislosti s úmrtím Evana Armstronga. Hlubší analýza by snad mohla nějakou spojitost odhalit, to by ale pro celý tým znamenalo obětovat značné množství pracovních hodin...

Jinými slovy se do toho Angie pouštět nechtěla. To jí nemohl mít za zlé – analýza dat zabírala čím dál větší část jejich povolání, kvůli ní se ale k policii lidi rozhodně nedávali. Lákalo je vyšetřování v terénu, ne sezení za počítačem. Ale jestli se v těch datech skrývalo nějaké vodítko, nemohl si ho dovolit přehlédnout. Byl to přece jen jeho úplně první případ.

Zvedl telefon.

„Hollinsi, ke mně do kanceláře, prosím.“

O dvě minuty později se Hollins zjevil ve dveřích.

„Nepočká to, šéfe? Dneska má Angie narozky a zrovna se krájí dort.“

Jistě, to nic. Venku sice běhá šílenec s nožem na stahování kůže, ale přerušit na chvíli pátrání kvůli dortu přece nikomu neublíží...

„Dobře.“ Vstal a vyšel za Hollinsem do vyšetřovací místnosti. „Tak kde máme oslavenkyni?“

O deset minut později, když se zbytkem týmu odzpíval bujaré *Hodně štěstí, zdraví* a snědl ten úplně nejtenčí dílek piškotového dortu, už zas mířil zpátky do kanceláře, po cestě ho ale ještě odchytila Angie a z legrace po něm chtěla pusu k narozeninám. Letmo ji políbil na tvář a sám přitom v obličejí celý zrudl. Ještě stihl zhatit Hollinsův pokus uchvátit třetí kousek dortu. Žádný div, že mu břicho poněkud přetévalo přes pásek.

„Hollinsi, ke mně do kanceláře.“

Ve dveřích se za okamžik objevil i Rory. Olizoval si pusu ještě upatlanou od jahodové marmelády.

„Šéfe? Můžu na slovíčko?“ poprskal Francise drobkou piškotu.

Ten se zamračil.

„Za chvíli,“ odpověděl a otočil se na Hollinse. „V mailu máte data z analýzy případů podobných vraždě Armstronga. Důkladně je pročteš, hledejte jakékoli stopy, hlavně pořezané nebo jinak poškozené kusy kůže. Ověřte adresy, запиšte si nominálie všech hypotetických podezřelých. Před koncem pracovní doby mi dáte vědět, jestli jste narazil na nějaké souvislosti.“

„Ale...“

„Žádné ale. Pusťte se do toho – ať už jste pryč.“

Hollins se zachmuřeným výrazem vycouval ze dveří.

Rory ho pobaveně sledoval. „Chtěl vám říct, že Bradshaw už mu zadal úkol, který musí pod hrozbou smrti co nejdřív splnit.“

Francis povytáhl obočí. *Tak velitel ho obchází a využívá jeho personál?*

„To má smůlu. A kde Bradshaw vůbec je? Viděl ho tu dneska někdo?“

„Je středa. Hraje golf s nejvyšší šarží a po kariérním žebříčku skáče z příčky na příčku.“

„Aha. Tak co mi nesete?“

Rory se usadil do prázdné židle z druhé strany Francisova stolu.

„Za prvé, na recepci sedí Tom Fitz a říká, že nikam nepůjde, dokud mu neposkytnete rozhovor.“

Francis si povzdychl. To ho ten šílenec nikdy nenechá na pokoji?

„Ať ho seržant ve službě vyhodí. Co dál?“

„Už máme totožnost toho bezhlavce. Jak jsem říkal, jeho otisky prstů jsme měli v databázi.“

„A?“

„A gangster to zrovna nebyl. V tom jsem se seknul.“ Alespoň chybu přiznat dokázal. „Jenom se jednou projížděl v ukradeném autě. Obyčejnej grázlík. Jmenoval se Jem Walsh, učil se na tatéra. Žádnou drogovou válku nejspíš nebojoval.“

„A nějaké vodítko?“

„Ukázalo se, že měl na hlavě tetování...“

„... a hlava zmizela.“

„Bingo.“

„Možná, ale jenom možná jsme na to kápli.“ Najednou oba stáli a jeden druhému se dívali do očí. Nesmí z toho začít vyvozovat žádné závěry, než zdánlivou spojitost mezi oběma vraždami pořádně prošetří. „Co tam měl vytetováno?“

„Přes celou lebku měl pavučinu s pavoukem. A nějaký jméno, Bel-něco. Belial?“

„Dábel.“

Zase se posadili, stále proti sobě. Na dlouhých třicet vteřin zavládl ticho a pak promluvili oba najednou.

„Napřed vy,“ pobídl Roryho Francis. V temeni mu pulzovalo a obeštrél ho chlad.

„Myslíte, že...?“ vykulil Rory oči.

Pět vteřin ticha. Ani jeden to nechtěl vyslovit.

Pak se Francis konečně odhodlal.

„Ještě jedno tělo a máme tu sériového vraha.“

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

RORY

Nemohli si být jisti. Následující hodinu dokola přežvákávali všechno, co už věděli, chodili po místnosti a nelítostně sestřelovali vlastní hypotézy.

„Třeba se ta hlava ještě objeví,“ přemýšlel nahlas Rory. „Máme dvě vraždy, různý MO, různý příčiny smrti a žádnou spojitost mezi oběťmi.“

„Spojitost mezi oběťmi jsme ještě neproklepli. Až teď jsme ověřili Walshovu totožnost. A vůbec, jaká je pravděpodobnost, že by v jeden týden obdělávali to samé políčko dva vrazi?“

„Sérioví vrazi ale začínají zlehka. A mezi Armstrongem a Walshem nebyla žádná prodleva.“

„To je pravda.“ Sullivan se odmlčel a otevřel zásuvku ve stole. „Mohly by Armstrongovo tetování a Walshova hlava být trofeje?“

Zazíral do bloku, který na desku stolu vyndal, a pohroužil se do myšlenek. Rory se posadil, z kapsy vytáhl černý vaporizér, potáhl z něj a tím jemným zvukem Francise ze zahloubání vytrhl.

„Dejte to pryč, seržante. Moc dobře víte, že se tu nesmí kouřit.“

Rory se s výdechem zakabonil, ale umělohmotnou tyčinku zaschoval. Šéfy, co si sadisticky libují v pravidlech, vážně nemohl vystát a teď se zdálo, že pro jednoho snad pracuje. Inspektor Sullivan jim práci ulehčovat rozhodně nebude.

„Zaškatulkovat to zatím nemůžeme, ani vraždy oficiálně propojit, na to je ještě moc brzo.“

A zase ta pravidla. Vždyť oba vědí, o co tady jde.

„Takže se budeme tvářit, jako by o žádný sériový vraždy nešlo? Už jste někdy předtím dělal na sériovém případě, šéfe?“

„O to tu nejde,“ vyštěkl Sullivan. „Budeme k nim muset přistupovat jako k samostatným případům, dokud to jen půjde – než budeme mít důkaz o opaku.“

„Anebo než se najde další tělo, co,“ přisadil si Rory.

„Spojte se s velitelem obvodáků. Ať počítají s tím, že po městě běhá vrah – nebo dokonce dva. Potřebujeme mít ulice pod kontrolou, což znamená víc strážníků. Obě vraždy se staly přímo v centru...“

Přerušilo ho naléhavé zvonění jeho mobilu.

„Bradshaw,“ naznačil Francis Rorymu bezhlesně a zvedl telefon.

„Ano, pane?“

Párkrát s vážným výrazem přikývl.

„Hned to bude.“

Telefon položil a zasunul svou židli.

„Máme mu podat zprávu o tom, jak případ pokročil. Tak jdeme.“

„To nebude trvat dlouho,“ prohodil Rory a vyšel za Francisem z místnosti.

„A to je právě ten problém.“

„Chcete se mu zmínit o naší teorii?“

„Myslíte tu o sériovém vrahovi? Radši ne, zatím to nemůžeme skoro ničím podložit. A už vidím tu masivní erekci, jakou z toho dostane – tomu bych se nejradši vyhnul.“

Na tom něco bylo.

Kancelář měl vrchní inspektor Bradshaw o patro výš. Jedno jediné patro ale znamenalo propastný rozdíl. Na jeho koberci nebyly žádné skvrny, a měl dokonce i místo na křeslo, knihovnu a pár kartoték, které byly dohromady snad větší než celá Sullivanova pidikancelář.

Inspektor zaklepal na dveře, na vyzvání ale nečekal. Rory šel za ním a oba vestoje čekali, až Bradshaw dotelefonuje. Stůl měl velitel až na pár zarámovaných fotek prázdný. Na obrázcích nebylo vidět žádné rozesmáté děti – všude jen Bradshaw na různých golfových hřištích. Rory se nastavil tak, aby stál vedle Sullivana, ale zároveň kousek za ním. Čekal totiž, že se hlášení dřív nebo později zvrtně.

„Sedněte si,“ houkl na ně Bradshaw. Ve tváři byl brunátný – možná se na větrném golfovém hřišti spálil od slunce, spíš za to ale mohla následná návštěva baru. S očekáváním těkal pohledem z Roryho na Sullivana. Ti se posadili proti němu.

„Pane...“ začal Sullivan.

„Případ Armstrong. Už jste někoho zatkl?“

„Ne, pane.“

„A už máte jména?“

„Ještě ne.“

„A co Mullins? Ten byl snad jasně podezřelý, ne?“

„Mullins má alibi,“ řekl Rory. „Proklepli jsme ho a všechno sedí.“

„Čtyři dny a pokrok nula. Hádám, že to je zatím všechno, co máte, hm?“

„Ne tak docela,“ hájil se Sullivan.

Obličej se Bradshawovi zkřivil vzteky.

„Tak co kdybyste mě laskavě zasvětil?“

Velmi vzácně nastala chvíle, kdy Rory Francisovi neměl za zlé, že mu post inspektora vyfoukl. Hlášení Bradshawovi se mezi takové chvíle rozhodně počítalo.

„Identifikovali jsme už obě oběti.“

„A ta druhá je kdo? Nějaké podezření, že by to mohl být ten samý vrah?“

„To prošetřujeme.“

Bradshaw si povzdechl. „Ale zatím nic konkrétního?“

„Otisky prstů jsme ověřili teprve před půlhodinou,“ vložil se do toho Rory, i když si realitu trochu přibarvil.

„Už jsme na něj něco měli, nemám pravdu? Dali jste, doufám, vědět ostatním jednotkám, ať vyslechnou všechny jeho spolupracovníky.“

„Před čtyřmi lety dostal obvinění z rychlé jízdy, ale nic víc,“ řekl Sullivan. „Spolupracovníky jsme žádné neobjevili. Ani od té doby neměl jediný střet s policií.“

„Ježíšmarjá, vždyť šlapete vodu. Na svobodě běhá vrah nebo rovnou dva a vy nemáte vůbec nic.“

„Inspektor Sullivan náhodou má jednu teorii,“ ozval se Rory.

Inspektorovi cuklo v obličeji. To asi neměl říkat.

„Tak ven s tím, Sullivane.“

„O nic nejde, pane. Je to jen spekulace, zatím z toho nemusíme dělat vědu.“

Bradshaw ho probodl pohledem. Sullivan zrudl.

„Tak trochu jsme se o něčem bavili, ale teorie bych tomu úplně neříkal.“

Sklopil hlavu – běžná vyhýbací taktika. Stejně ale bude muset kápnout božskou. Když za okamžik hlavu zvedl, zadíval se veliteli přímo do očí. To na Roryho udělalo dojem.

„Evanu Armstrongovi z těla odstranili tetování. Stáhli mu kůži...“

„To už všechno vím. Tak k věci.“

„Jem Walsh, tedy druhá oběť, měl tetování skoro po celé ploše lebky. Hlava se zatím nenašla. Máme ale dvě ztracená tetování, což by mohlo znamenat, že náš vrah sbírá trofeje. Pokud je to tedy jedna a ta samá osoba.“

Bradshaw se lokty opřel o stůl a špičky prstů opřel o sebe. Zavřel oči. Rory si nebyl jistý, jestli se náhodou nemodlí nebo nemedituje.

„Ne.“ Ani se neobtěžoval oči otevřít.

„Prosím?“ ohradil se Sullivan.

Rázem oči otevřel.

„To je úplná kravina, Sullivane. Žádný sériový vrah a žádné trofeje. Ksakru, ty vraždy ani nespáchal jeden člověk, na to dám krk. Ta teorie je na hlavu a já vám nedovolím plýtvat na ni časem, a už vůbec ne penězi z mého rozpočtu.“ Stoupl si a pohled mu planul. „Probudte se. Ti dva se pohybovali na periferii zločinu. Tam se dívejte – a najdete odpovědi.“

„Jsme otevření jakékoli možnosti, nechceme nic zanedbat,“ řekl Sullivan.

„A v tom je přesně ten problém. Do háje, vždyť se jenom kopete do zadku a vůbec se nesoustředíte. Zjistěte, s kým se oběti stýkaly, a hned bude jasné, proč je zabili. Pak už to bude hračka.“

„Ano, pane.“

„Přece nechcete, abych na to musel nasadit někoho zkušenějšího, Sullivane. To by znamenalo, že jsme selhali oba. A já selhání neznám.“

„Já taky ne,“ dodal Sullivan tiše a zvedl se ze židle.

„Toho vraha vám chytíme, pane,“ řekl Rory. „Ať už jednoho, nebo dva.“

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

FRANCIS

Odemkl dveře sestřina bytu a hned si na zrcadle v předsíni všiml vrstvy prachu. Zastyděl se. Když se Robinin byt neblýskal čistotou, mohlo to znamenat jen jediné – recidivu. A on už za ní celé týdny nebyl.

„Francisi? Jsem v obýváku.“

Vydal se po hlase a v obývacím pokoji se mu obavy potvrdily. Jeho starší sestra seděla ve svém oblíbeném křesle, přes nohy deku – a za sebou berle. Ke své o pět let starší, akademicky nadané a v jeho očích krásné sestře Francis vzhlížel mnohem víc než k jejich matce Lydii. Teď ale Robin vypadala unaveně a zesláble, ústa stažená.

„Ty trdlo, proč jsi mi nezavolala?“

Sehnul se k ní, aby ji políbil na tvář, a z oblečení, které na jejím drobném těle jen viselo, ucítil pach nemoci.

„A k čemu by to bylo?“ oponovala ona. „Zásobil bys mě čajem a soucitem? To vážně nepotřebuju.“

„Ale já bych si čaj docela dal.“

Ze stolu před ní odnesl podnos od oběda a trochu poklidil v kuchyni, než se voda na čaj uvařila.

„Byl jsi za mámou?“ zeptala se, hned jak se vrátil k ní do bytáku.

Zavrtěl hlavou.

„Ach jo, Frane,“ vzdychla. „Mě si klidně ignoruj, já mám kamarádů dost. Ale máma? Sám víš, že za ní kromě tebe nikdo nechodí.“

Dávala mu to pořádně sežrat, ale neprotestoval. Zasloužil si to.

„To kvůli práci,“ řekl jen a oběma jim nalil čaj.

„Práce tě neomlouvá,“ zpražila ho sestra.

Natáhla se ke stolku pro sušenku a Francis si všiml, že jí dělá problém vůbec ji vzít do ruky. Roztroušená skleróza ovlivňovala nejen její svaly, koordinaci a zrak, ale při hodně silné recidivě se jí zhoršovala i řeč. Francis se nemohl smířit s tím, co jí nemoc dělala, měl ale dost rozumu na to, aby o tom před ní nemluvil.

„Já vím. Není to omluva.“

„No tak povídej.“

A přesně proto si konečně udělal čas a zašel za ní. Vždycky s ní mohl všechno probrat – uměla myslet laterálně a mezi fakty viděla spojitosti, na které by on ani nikdo z týmu kápnout nedokázali. Pili čaj a Francis svou sestru seznamoval s detaily obou vražd. Svou litanii skončil s hlavou tragicky v dlaních.

„Nemám vůbec nic,“ zanařikal, „a tenhle případ je fakt důležitý.“

„Každá vražda je důležitá,“ opravila ho Robin.

„Já vím. Jenže můj šéf si myslí, že já nezvládnou vyřešit ani jednu a celý tým ve mně vidí arogantního elitáře. Mám hodně co dokazovat.“

„Takže jako vždycky. Dej mi chvíli.“

„Jen do toho.“

„Na první pohled to jako sériový vrah vážně nevypadá,“ pronesla Robin s rozvahou, poté co tiše schroupala tři sušenky.

„Různé mody operandi, moc brzo po sobě. Jasně. To nesedí,“ přitakal Francis. „Ale na obou těch vraždách je něco podezřelého. Ani jedna oběť neměla žádné zločinecké vazby, ani jedno nebyla loupež a nepotvrdila se ani sexuální motivace.“

„To ale ještě neznamená, že spolu ty vraždy souvisí.“

„Skvělý. Takže nemám žádný stopy a musím chytit rovnou dva vrahy.“

Robin na jeho poznámku nereagovala a zadívala se na fotografie, které s sebou Francis přinesl.

„Tohle,“ ukázala na Evanovo z kůže stažené rameno, „to rozhodně vypadá na trofej.“

„Ale Walshova hlava ne? Měl přece potetovanou lebku.“

„Jasně, to chápu, ale jestli vrah sbírá jenom tetování, proč by si nevybral nějaké jiné? Walsh jich měl přece dost. A sundat tetování z něčí lebky určitě nebude zrovna hračka.“

„Proto si vzal celou hlavu.“

„A proč ne toho vlka, co měl Walsh na noze?“

Francis byl v koncích. Šel do kuchyně a vrátil se se zbytkem balíčku ovesných sušenek, které předtím otevřel.

„Podívej se na tohle,“ podal jí svazek papírů.

„A co to je?“

„Data z Oddělení pro analýzu násilných trestných činů. Detaily zločinů, u kterých by se daly hledat nějaké styčné body.“

„Takže by se z nich dalo vyčíst, jestli dva různé zločiny něco spojuje?“

„Teoreticky ano. Ale záznamy o vraždách s ukradenými tetováními tam nejsou žádné.“

Robin si spis pořádně prohlédla.

„Ale u tvých vražd by se tady žádná spojitost taky neukázala, ne? Jedné mrtvole chybí tetování, druhé hlava. Udělal bys ještě trochu čaje, Frane?“

Než do konvice napustil vodu a ze skříňky vyndal čaj, zamyslel se nad tím, co Robin řekla. Vraždy Evana Armstronga a Jema Walshe neměly styčné body v modech operandi, a žádná spojitost by se mezi nimi tedy neukázala, i tak ale měly něco společného.

„Ukaž mi tu zprávu,“ řekl sestře, hned jak jim oběma přinesl nový čaj.

Robin mu spis podala a Francis zapadl do gauče. Bůhví pokolikáté se do papíru zaryl pohledem.

„Co hledáš?“ zeptala se ho sestra.

Zavrtěl hlavou. „Nemám nejmenší ponětí. Ale něco tam být musí.“

Něco, co už snad pětkrát dočista přehlédl. Vrátil se na začátek zprávy a znovu se do popisků jednotlivých zločinů začel.

Vtom ho to praštilo do očí.

„To je ono!“

„A co?“

Z kapsy rychle vytáhl mobil.

„Rory? Rory, otevřete si tu zprávu z analýzy a najděte si Giselle Connollyovou. Našli ji mrtvou na golfovém hřišti. Bez ruky – nenašla se ani po rozsáhlém pátrání. Zjistěte, jestli na té paži měla tetování. A dejte mi hned vědět!“

„Francisi, ty jsi génius.“

„Nepřeháněj. Jestli na ruce tetování neměla, jsme zase tam, kde jsme byli. Ale jestli ano, máme tu pravděpodobně sériového vraha s nějakou zvrácenou obsesí v tetováních.“

„A ty už budeš muset jenom zjistit, kdo to je.“

„A to udělám jak?“

„Napřed zjistíš, proč ta tetování krade, jak jinak.“

No jistě. Bylo to jasné jakoacka. Nebo ne?

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

MARNI

Marni stála před dveřmi *Tatouage Gris* a sama sebe se ptala, co tam sakra dělá. Vážně s identifikací vytetovaného rukávu potřebuje pomoc právě od Thierryho? A proč si od Francise Sullivana vůbec nechává zadávat úkoly – proč mu pomáhá? Chce na něj snad udělat dojem? Odpověď nicméně nepřicházela, a tak se konečně pohnula.

Otevřela dveře a ve studiu ji uvítal proud francouzských nadávek. Thierry se začínal opakovat.

„*Merde!* To mi nemůžeš dát pokoj, *conasse?*“

„Taky tě miluju, Těčko,“ prohodila sarkasticky.

Studio, kde Thierry pracoval s Charliem a Noem (a kde se jim v celkem pravidelných intervalech střídaly vždy vyvinuté mladé učnice), bylo mnohem větší než to její a nebylo rozdělené na přední a zadní místnost. Kdyby ale kluci všechny stěny nenamalovali na černo a nerozdělili je nízkými příčkami na několik tetovacích stánků, vypadalo by to tam ještě prostorněji. V rohu stála motorka se zčásti obnaženým motorem, na které Charlie dělal snad od chvíle, kdy ho poznala.

Býval tu nepořádek a ve vzduchu, už tak těžkém vůni kadidla, často visela směsice dobře známých pachů. Kari. Kouře z cigaret. Dezinfekce.

„Marni!“ Noa její jméno téměř zazpíval a vzápětí ji radostně nabral do náruče. Když ji líbal na přivítanou, vousy jí poškrábal tvář, ale

v jeho teplé dusné auře se rázem cítila jako doma. „Tak dlouho jsem tě neviděl,“ pošeptal jí do ucha, „kdy už tě odsud budu moct unést?“

Marni se zasmála. Vždycky o tom spolu vtipkovali – o aférce, k níž nikdy nedošlo.

Noa se vrátil k rozpracovanému návrhu a od nahého ženského torza na ni se strojkem v ruce zamával Charlie.

„Charlie,“ kývla na něj.

Učnici, která na Thierryho stanovišti katalogizovala tubičky s inkousty, se rozhodla ignorovat. Vypadala jako typická školačka-punkerka. Jména těchhle holčiček ani nestála za zapamatování – když byly co k čemu, přetáhli si je k sobě konkurenti, kteří jim nabídli víc peněz, nebo jim některý z kluků zlomil srdce a ony odešly samy. A tím se Marni zabývat odmítala.

Thierry ji probodával pohledem, ona už ale dobře věděla, že ho nesmí brát příliš vážně. Přes opěradlo barové židle si pověsila tašku a vysoukala se z bundy.

„Co tady děláš?“ zeptal se Thierry. „To tě musím vidět každý den?“

„Policajti potřebujou naši pomoc.“

„Cože, naši pomoc?“ nechápal Noa.

„Francis mi poslal fotku jednoho rukávu. Chtějí zjistit, kdo ho dělal, a když jim to neřekneme my, tak kdo?“

„Francis?“ nestačil se divit Thierry. „To jako ten, co mě zatknul? Ty si s ním teď tykáš, nebo co?“

„No a co.“

Marni se prohrábla věcmi v tašce a vyndala z ní srolovanou fotokopii. Rozvinula ji a připlácla na nepoužívané masážní lehátko. Byla to fotka z tetovacího studia jako každá jiná a na ní ženská paže s působivou biomechanickou kérou.

„Takže,“ spustila, „tu ženu před půl rokem zavraždili. Usekli jí ruku,“ zabodla prst do obrázku. „A ta ruka už se nenašla.“

Noa se přišel na fotku podívat a i Thierry proti své vůli natáhl krk, aby viděl. Lehce hvízdal. Marni z něj nespustila oči a pokusila se mu z tváře vyčíst, co si myslí – jeho výraz jí ale moc neprozradil.

„Pecka. Jeden známej měl něco podobnýho, ale to maso bylo jako-by rozervaný“, přisadil si Noa.

„To je hodně hustej efekt“, souhlasil Thierry. „Nedělal to náhodou Seamus Byrne?“

„Jo, dělal. Takovejch věcí má hodně.“

„Ale tohle není od něj, ne?“ zapochybovala Marni. „Nepřijde mi to jako od Seamuse.“

„Ukaž“, nechal se zlákat i Charlie, odložil strojek, sundal rukavice a přidal se k nim. Dívka na lehátku využila příležitosti, protáhla se a napila vody.

Charlie se zadíval na fotku a za Thierryem se objevila školačka, která předtím dělala pořádek v inkoustech. Ovinula mu ruce kolem krku a přitulila se k jeho rameni. Thierry se k ní otočil a políbil ji na ústa. Marni odvrátila zrak – kdo by se taky chtěl dívat, jak jeho bývalý někomu v krku hledá mandle.

„Hej, vy dva“, houkl na ně Noa, který pochopil, jak je jí to nepříjemné.

Thierry pohlédl na Marni a pak zpátky na dívku.

„Dej mi chvíli, kotě.“

Marni napadlo, jestli vůbec Thierry ví, jak se jmenuje.

„Kolik ti je?“ vypálila na ni.

Holka se zatvářila jako jelen v předních světlech auta.

„*Putain*, Marni. Nech ji bejt.“

Charlie s Noem si vyměnili pohledy.

„Je to dobrá prácička“, stočil Charlie téma zpátky k tetování a vzal fotografii do ruky. „Fakt moc dobrá.“

„Ten vrah má docela dobrej vkus, co?“ prohodil Thierry.

Marni se donutila vzpomenout si, proč sem původně vůbec přišla.

„To je fakt. Tetování Evana Armstronga dělal Jonah Mason a ten je v tribalech jeden z nejlepších.“

„Evana jsem znal,“ řekl Charlie. „Byl to dobrej kluk.“

„Jasně,“ odfrkl si Thierry, „a proto mi zdrhnul bez placení.“

„Ale byla s ním sranda,“ oponoval mu Noa. „A kdybys nebyl tak líný to řešit, určitě bys ho donutil ti zaplatit.“

„Nebo ti to možná dal v hulení,“ rýpla si Marni, „tenkrát to tak přece dělali skoro všichni.“

Thierry zavrtěl hlavou, její poznámka ho ale rozesmála.

„Ty si fakt myslíš, že jsou fízlové na správný stopě? Že po městě běhá vrah a krade lidem kárky? To se mi náh nezdá,“ nesouhlasil Noa.

„A věděls, že se i lidská kůže dá zpracovávat jako zvířecí?“ podo-
tkla Marni. „V Japonsku to dělají s kórkama mafiánů z Jakuzy.“

„No fuj,“ ohrnula ret školačka.

„Dost řečí, zpátky do práce,“ uzavřel to Charlie a vrátil se ke klient-
ce. „Ale víš, od koho by to vlastně mohlo bejt?“

„Od koho?“

„Od jednoho takovýho Poláka. Nějaký Bartosz. Vypadá to na jeho styl.“

Thierry přešel ke svému stolu a otevřel prohlížeč.

„Bartosz? B-A-R-T-O-S-Z?“

„Jo, přesně tak,“ přikývl Charlie a natáhl si čisté černé latexky.

„Bartosz Klem,“ potvrdil Thierry Charlieho slova po chvíli. „Jo, to vypadá dost podobně.“

Marni se mu postavila za záda a zadívala se na monitor. Vpravo byl na stránce sloupec fotek, které Thierry projel – většinou biomecha-
nika a opravdu skoro stejná jako vytetovaný rukáv zavražděné.

„Já myslím, že jsme na to kápli.“

„A proč vůbec poldové po těch tatérech pátrají?“ zeptal se Charlie.
„Myslí si snad, že s těma vraždama mají něco společného?“

„Nemám tušení,“ pokrčila rameny Marni. „To by nedávalo moc smysl. Asi střílej od boku.“

„Ale že to nějak souvisí s kerkama, to je jistý?“ chtěl vědět Noa.

Marni znovu jen pokrčila rameny a fotku stočila zpátky do role.

„Tak díky, kluci. Inspektorovi to vyřídím. Ale jestli to fakt použijou, to už bude na něm.“

„Na Francisovi.“ Sarkasmus Thierrymu z hlasu přímo odkapával.

„Já mizím,“ uzavřela to Marni.

„Přijď za náma do hospody, *chéri*,“ zavolal za ní Noa.

„Dneska ne, láska.“

Dveře se za ní zavřely. Pár piv s Charliem a Noem by bylo určitě moc fajn, ale dívat se celý večer na Thierryho, jak se někde v koutě oblézá s tou holčičkou? To neměla zapotřebí.

Ještě nebyla úplně tma, slunce už ale zapadlo a vítr trochu bodal. Přehodila si přes ramena bundu a zamyslela se, jestli opravdu někdo vyhlíží po Brightonu kvalitní tetování. To bylo totiž přesně ono. Všechno to byly bezvadné kérky. O Jonahu Masonovi i Klemu Bartoszovi už slyšela a i pavučina na lebce toho chlapce vypadala povědomě.

Po cestě v ulici St James's Street míjela tetovací studio, kde znala oba tatéry, a prosklenou výlohou nahlédla dovnitř. Bylo zavřeno, po Mandy nebo Pepem ani stopy. Na sklo byl zevnitř přilepený natržený, pomuchlaný plakát z právě uplynulé konvence. To by už měli sundat, pomyslela si.

Vydala se rychlou chůzí domů a celý zbytek cesty si lámala hlavu nad jedinou myšlenkou.

Kde je to pojitko? Co měly všechny oběti společného kromě tetování – proč si vrah vybral zrovna je?

Vlastně by ji to nemuselo vůbec zajímat. Jenže se nemohla zbavit plíživého pocitu, že ji samotnou s případem spojuje mnohem víc než jen to, že našla jedno z těl.

KAPITOLA DVACÁTÁ

RORY

„Konečně jsme se někam posunuli,“ řekl šéf. „Nevidím důvod, proč bychom na tom nemohli začít stavět.“

O posunu mají asi každé trochu jinou představu.

Byl čtvrtek ráno a celý tým se shromáždil ve vyšetřovací místnosti na každodenní briefing.

Inspektor ukázal na tabuli se stopami a důkazy.

„Z jedné vraždy se nám staly vraždy tři: poslední je půl roku starý nevyřešený případ. Giselle Connellyová. Spojitost mezi všemi třemi je zatím pouze předběžná, ale jestli se potvrdí – což zatím není vůbec jisté – bude to nejspíš znamenat, že máme co do činění se sériovým vrahem.“

Při zmínce o sériovém vrahovi se všichni znatelně zachvěli vzrušením. Hlavně mladí strážníci. Právě představa, že budou řešit podobné případy, inspirovala většinu z nich, aby se stali detektivy. Vzpomněl si na svůj úplně první sériový případ. Tehdy byl ještě obyčejný strážník, ale za sebou už měl hromadu případů. Inspektor, který vraždy dostal na starosti, už měl jít brzy do důchodu a jeho profesní zkušenosti byly nepřeberné. Ale ani s týmem zkušených detektivů se jim případ nepodařilo vyřešit dříve než za několik měsíců. Testy možná šéf složil s prstem v nose, tyhle vraždy ale vyřešit nezvládne.

Ta myšlenka ho ale rozmrzela, a tak radši zas upnul pozornost zpátky k tomu, co Francis říkal.

„My teď musíme spojitost mezi všemi třemi vraždami buď dokázat, anebo vyvrátit. Zatím to nevypadá, že by oběti něco spojovalo. Evan Armstrong pracoval jako programátor, měl čistý trestní rejstřík, heterosexuální orientaci, ale žádnou stálou partnerku a nevíme ani o žádných jeho nepřátelích. Giselle Connellyová, advokátní koncipientka, partner byl zrovna v zahraničí, když ji zabili. Poslední obětí je Jem Walsh, ten se učil na tatéra. Pochybuju, že se ti tři vůbec kdy potkali.“

„Ale i kdyby to byl sériový vrah,“ vložil se do toho Hollins, „mohl by si přece oběti vybírat náhodně.“ Bylo vidět, jak je s vlastním postřehem spokojený. Rory si už před nějakou dobou všiml, že si Hollins začal brousit zuby na nějaké to povýšení.

„Jistě. Tak to sérioví vrazi dokonce dělají nejčastěji. My ale hledáme spojitost mezi vraždami. Patologové s Rose Lewisovou v čele už přezkoumávají všechny nálezy a vy ověříte všechno, co o našich obětech víme: jak zemřely, kde k tomu došlo, co dělaly předtím, než je napadli... zkrátka všechno. Pokud najdeme nějakou spojitost, jakoukoli, můžeme se pohnout z místa. Když ale žádnou nenajdeme, teorie o sériových vraždách se nám zhroutí. A jestli se ukáže, že máme co do činění se třemi různými vrahy, budeme muset pracovat třikrát usilovněji.“

Jinými slovy nevíme nic.

Rorymu zazvonil telefon. Bradshaw.

„Na minutku, seržante,“ štěkl a zavěsil.

Rory šplhal po schodech a hrudník se mu stahoval. Zatracené cigarety. Dveře do Bradshawovy kanceláře byly pootevřené a on jimi vklouzl dovnitř. Velitel právě pokládal telefon.

„Á, Mackayi, už jste tu. Tak pojdte dál, bude to jen chvilka.“

„Co byste potřeboval, pane?“

„Tohle zůstane jen mezi náma dvěma,“ ztišil Bradshaw hlas.

Rory zavřel dveře a velitel na něj souhlasně kývl.

„Ve vyšetřovací místnosti budete mýma očima a ušima – jasně?“

Rory musel jeho slova okamžik vstřebávat.

„Jak to myslíte? O tom, jak vyšetřování pokračuje, vás přece pravidelně informujeme.“

Bradshaw na něj spiklenecky mrkl. „Já ale potřebuju mít přímo u zdroje svého člověka. Někoho, kdo mi bude podávat zprávy o tom, jak se případ vyvíjí, jak si vede Sullivan. Přece jenom nemá moc zkušeností a jenom mu prospěje, když na něj někdo dohlídne.“

Takže má na Sullivana donášet.

„To je určitě pravda. Budu vás informovat o každém jeho kroku. Spolehněte se.“

Bradshaw rozvážně přikývl – jako by snad právě došli k důležitému společnému rozhodnutí. „Díky, Mackayi. A teď už běžte, určitě vás čeká spousta práce.“

O hodinu později už si Rory s Tonym Hitchinsem prošoupávali boty, když obíhali všechny hospody, do kterých Jem Walsh podle svého bratra chodíval.

„Jo, štamgast to je,“ řekl jim hostinský v Mucky Duck a opřel se lokty o masivní dřevěný bar. „Bejvá tu párkrát do tejdne. Něco snad proved?“

„To bohužel ne,“ zavrtěl hlavou Rory.

Ukázali mu fotky Evana Armstronga a Giselle Connellyové.

„Tyhle dva neznám. Ale dost to k nám táhne turisty a lidi sem choděj i nárazově. Nemůžu si pamatovat všechny ksichty za pultitrem.“

A stejně to proběhlo i ve všech ostatních hospodách. Ve Walshových podnicích nepoznávali Evana Armstronga, v Armstrongových jim zas nic neříkala fotka Jema Walshe. Giselle Connellyovou neznali nikde. V jednom jediném hostinci v centru se našel zaměstnanec, který se setkal jak s Jemem, tak s Evanem – nikdy je ale neviděl spolu.

„Ta Giselle ani nebyla z Brightonu, ne?“ zeptal se Hitchens, když už se celí umoření vraceli zpátky na stanici.

„Ne, bydlela v Littlehamptonu,“ zakabonil se Rory. „Nikdy jsem neprolez tolik hospod a nedal si ani jedno pivo!“

Ve dveřích se srazili s Hollinsem.

„Tak co, už něco máš?“ zeptal se ho Rory.

Hollins ale zavrtěl hlavou. „Ani tůk. Nemohli se potkat v práci a neznají se ani ze školy, nemají společný kamarády, a když je přepadli, dělali každé něco jinýho. Armstrong šel domů z baru, Walsh se zrovna vracel od kamaráda a Connollyová z práce, kde si kroutila přesčas. Ještě jdu za Walshovým šéfem a pak za jeho starým ředitelem.“

Rorymu neuniklo, jak se nad Hollinsovým horlivým snažením Hitchens jízlivě ušklíbá.

„Takže sériovej vrah to asi nebude, co?“ podotkl Hitchens, když spolu vycházeli schody.

„Ještě to vyloučit nemůžeme. Jestli si oběti vážně vybírá náhodně, nemusíme mezi nimi hledat žádnou spojitost. Vrah k nim vztah mít může, ale oni ho mezi sebou sami mít nemusí.“

Hitchens pochybovačně povytáhl obočí.

„Ale jo, já vím,“ povzdechl si Rory. „Chtělo by to konečně nějakou pořádnou stopu – ale ne zas další mrtvolu.“

„Na Twitteru lítá jedna spekulace za druhou,“ nadhodil Hitchens. „Možná by stálo za to je všechny projet.“

„Twitter? To si snad děláš prdel,“ naježil se Rory. „Vlastní konspirační teorii tam ventiluje každé debil. K ničemu jinému to není.“

„Ale co kdyby mezi těma debilama byl i vrah?“

„Fajn, tak se na to podívej. Hledej cokoli, co by vypadalo jako interní informace, který se zatím nedostaly na veřejnost. Ale klidně se vsaď, že jestli někdo něco takovýho zveřejnil, bude to spíš indiskrétní strážník, a ne náš vrah.“

Sám zamířil do inspektorovy kanceláře, aby mu oznámil, že nijak nepokročili.

„Je mi líto, šéfe, ale mezi oběťmi není žádná spojitost.“

„A mezi zločiny taky ne, alespoň podle Rose,“ dodal Francis. „Nenašla jediný důkaz, který by vraždy spojoval. Ani stejná vražedná zbraň, žádné DNA, vlasy nebo vlákna. Otisky prstů taky nic. Nada.“

„Takže teorie o sériovém vrahovi padá?“

„Přesně tak. Nejspíš tu opravdu máme různé vrahy s různými motivy. Celé to haló kolem tetování byla jenom falešná stopa.“

MARNI

Jak se to sakra stalo? Vždyť ještě nedávno byl teprve miminko a teď leží ožralý na gauči a chrápe. Marni mu k hlavě přistavila sklenici vody a plastový kbelík zpod dřezu. Pak mu odsunula nohy, aby si sama mohla sednout. Poklepala synovi přes džíny na holeň. Budicí taktika.

„Tak jaká byla poslední zkouška?“ zeptala se, když sebou začal vrtět.

„Có?“ Promnul si oči a zamžoural na sklenici vody před sebou.

Marni vyčkala, než ji do sebe celou obrátí.

„Zkouška, Alexi. Pamatuješ? Dneska ráno, ekonomie?“

Odložil prázdnou sklenici a roztáhl pusu do širokého úsměvu.

Když se na ni zubil, vypadal tak moc jako Thierry, až ji z toho píchlo u srdce.

„Brnkačka.“

„Fakt?“ S úlevou zaznamenala, že nezní moc opile.

„Samý dobrý otázky, všechno v cajku.“

„Tak tohle po nás rozhodně nemáš. My s tátou žádný vysokoškolační nejsme.“

„Táta ale má bakaláře, ne?“

Jenže o Thierryem se teď bavít opravdu nechtěla.

„A jak to dal Martin a ostatní?“

„Asi taky v poho. Liv napřed trochu kňourala, ale to ona dělá vždycky, a pak stejně dopadne ze všech nejlíp.“

Liv byla její neteř a chodila s Alexem do školy.

Alex škytl. „Kolik je? Mám s nima sraz.“

„Jsou čtyři. Ale přece nejdeš zas pařit? Vždyť jsi opilej už teď.“

„Mami!“ stáhl obličej. „Nejsem opilej. Akorát jsme si místo oběda dali lahev šampáňa. Spousta lidí ale měla zkoušku ještě odpoledne, takže se slaví až večer.“

Marni si povzddechla. Ach to sólo rodičovství. Dělat hodného i zlého poldu najednou bylo vyčerpávající.

„Tak ti aspoň udělám napřed těstoviny. Přijď pak za mnou do kuchyně.“

Když ale do konvice napouštěla vodu, zazvonil jí telefon.

„Mluvím s Marni Mullinsovou?“

„Kdo volá?“

„Tom Fitz z Argusu. Doneslo se ke mně, že jste nedávno našla mrtvolu...“

Zavěsila. Jen jednomu typu lidí nedůvěřovala ještě víc než policii – senzacechtivým novinářům. Ksakru, jak se k němu vůbec mohlo donést, že to tělo objevila právě ona? A kde na ni vzal číslo?

Než se těstoviny dovařily, nebylo už po žádné třenici mezi matkou a synem ani stopy. Alex popravdě nikdy nebyl ten problémový puberták, s jakými se potýkaly některé její kamarádky.

„Jak ses měla?“ zeptal se jí Alex, když se uvelebil na stoličce u jejích barového stolku a pustil se do špaget. „Koho jsi svou jehlou nadobro znetvořila tentokrát?“

Marni se zasmála. Rodinný podnik Alex rozhodně nepřevzme. Tetováním přímo pohrdal – jí to ale nevadilo, jelikož věděla, jak moc to naopak trápí Thierryho.

„Jen jednu chuděru, který nedošlo, že si tím nevratně zničí život.“

„Jseš fakt děsná, mami. Mělas ji varovat. Teď si na ni třeba začne brousit nože ten vrah. Díky tobě se mu zásobárna hypotetických obětí ještě rozrostla.“

„Proč by měl stát o někoho s kerkama ode mě?“

„A proč by ne? Nejsou o nic horší než kěrky od jinejch tatérů. Kdybych vraždil lidi a sbíral jejich tetování já, určitě bych chtěl něco i od tebe.“

„Jemu je ale asi jedno, od koho ty kěrky jsou.“

„Ten tvůj polda ale přece říkal, že by to mohly bejt trofeje. A snad dá rozum, že když už trofej, tak pořádnou – a ne žádnou mazanici, kterou si pořídí kdejaký ožralej britskej turista na prázdninách v Magalufu.“

Marni vzala talíř od těstovin a dala ho do myčky. Věděla, že by to za něj neměla dělat, že by si měl Alex po sobě ze stolu sklidit sám. Jenže to by se nikdy nedočkala.

„To je fakt,“ přitakala. „Zatím si vybírá samý kvalitní věci.“

Alex se vrhl na misku zmrzlíny, kterou mu podala, jako by celý týden nejedl.

Na stěně za ním visel plakát z výstavy tetování. Na něm byla ze zadu vyfocená nahá žena a celá záda jí pokrývala nádherná japonská kéra. Výstava se konala loni v londýnské galerii Saatchi pod názvem *Alchymie krve a inkoustu*. Byli se tam podívat s Alexem – toho výstava sice vůbec nezajímala, dal jí to ale jako dárek k narozeninám. Vedle ženy bylo z jedné strany sepsáno deset jmen: deset tatérů, jejichž díla se tehdy vystavovala.

Rick Glover

Jason Leicester

Iwao Išikawa

Gigi León

Jonah Mason

Polina Jankowska

Dan Priest

Bartosz Klem

Petra Danielli
Brewster Bones

Prý nejlepší tatéři na světě. Podle Marni jen subjektivní výběr, který o ničem nevypovídal, ale Thierryho tehdy pořádně rozladilo, že nezahrnuli jeho. Hrozně se vztekal, když plakát prvně viděl. Přčetla si jména ještě jednou.

„Ježíšikriste,“ vydechla a popadla telefon.

FRANCIS

O co asi tak může jít?

Po cestě k rohu George Street a St James's Street si hlasovou zprávu znovu přehrával v hlavě. Marni Mullinsová si ho zavolala, aniž mu řekla proč – naléhavost v jejím hlase ale mluvila za vše. Že by něco věděla? Nebo objevila? Měl dnes původně jít za Robin, dokonce ale sestru odložil až na příští týden.

„Neměl byste pár drobných?“ natáhl k němu ruku bezdomovec.

Francis se na muže zadíval a hned mu bylo jasné, na co jeho peníze půjdou.

„Koupím vám něco k jídlu.“

Kousek od nich stála večerka.

„Co kdybyste mi ty peníze spíš dal?“ Netvářil se ani trochu přátelsky.

Francis přesto do obchodu zašel a koupil sendviče, pár čokoládových tyčinek a lahev vody. S nákladem si pak k muži přidřep.

„V kostele svatého Petra je noclehárna,“ řekl mu. „Budou tam pro vás mít teplou polívku a postel.“

Muž si od něj sendviče vzal a zamumlal: „Díky“. Jeho tmavé oči připomínaly prázdné skořápky.

Po stu metrech došel Francis k baru se španělskými tapas, který Marni ve zprávě určila jako místo srazu. Vešel dovnitř. Bylo tam tep-

lo a šero. Holé parkety, zdi z cihel a masivní dřevěný nábytek dodával baru rustikální vzhled. Zamžoural na obsazené stoly a Marni uviděl sedět vzadu. Před ní stála lahev červeného vína a dvě sklenky, jedna z nich z poloviny plná.

„Proč tady?“ zeptal jí bez okolků. „Proč jsi nepřišla na stanici?“

„Ale já jsem tam šla. Jenže mi nechtěli říct, kde jsi. A navíc jsem se potřebovala napít.“

To by souhlasilo: byl v márnici, a než pak stihl dojít zpátky na stanici, měl už od ní ve schránce zprávu.

„A s kým jsi mluvila? S Rorym?“

Marni zavrtěla hlavou. „Ne, s nějakou ženskou. Taková majetnická kráva. Dělal, jako bys jí snad patřil nebo co.“

Na okamžik se zamyslel, kdo to tak mohl být. Angie? Nepříjemná být uměla, jen co je pravda.

Než ji mohl zastavit, nalila víno i do druhé sklenice. On se jí ale ani nedotkl.

Setkali se pohledem.

„Tak povídej,“ pobídl ji.

„Tohle,“ ukázala na něco na stole mezi nimi, čeho si Francis doteď nevšiml.

Byl to jakýsi lesklý katalog. Francis ho zvedl a pro lepší čitelnost podržel pod světlem svíčky. Na obálce byla žena s působivým tetováním čínského draka na zádech: zářivé barvy jeho těla vystupovaly z obyčejného černého pozadí. Měl pocit, jako by ten výjev už někde viděl, a pak si najednou vybavil brožuru, v níž jim Iwao ukázal práci Jonaha Masona.

„*Alchymie krve a inkoustu*,“ přečetl nahlas. „Moderní mistři starobylého umění.“

Marni přikývla, v očích odlesk jasného plamene svíčky.

„Ale co tam mám vidět?“

„Je to katalog výstavy, co byla loni v galerii Saatchi. Otevři ho.“

Francis brožuru zmateně prolistoval. Byla plná fotek tetování v nejrůznějších stylech. Našel obrázek, který jim ukazoval Iwao.

„Jonah Mason. Tatér Evana Armstronga.“

„Přesně.“

„No a?“

Vzala mu katalog z ruky.

„Koukej na tohle.“

Obrátila pár stránek a pak ukázala na jakýsi biomechanický design, který se nápadně podobal rukávu vytetovanému na zmizelé paži zavražděné Giselle Connellyové.

„Bartosz Klem,“ přečetl Francis.

„Jo. Ukázala jsem tu fotku od tebe u Thierryho ve studiu a jeden z jeho kolegů ten styl poznal. A teď tohle.“

Otočila stránku a objevilo se několik zdobených gotických nápisů.

„Tohle je Rick Glover, dělá tady za rohem. Tu pavučinu se slovem Belial určitě dělal on,“ dodala Marni a odmlčela se. Nastalo ticho prosycené jejím očekáváním.

Francis si od ní brožuru znovu vzal a ještě jednou se na obrázky pozorně zadíval.

„A?“ zeptal se po pár minutách.

„Copak to nechápeš?“ vyhrkla Marni netrpělivě. „Chtěls mezi těma vraždama najít spojitost. Tady je. Všechny ty ukradený kérky byly od tatérů z výstavy v Saatchi. A tam se vystavovali nejlepší tatěři na světě. Někdo je sbírá.“

„A je to vážně spojitost, nebo jenom náhoda?“

Marni na něj vykulila oči a kopla do sebe zbytek vína.

„To myslíš vážně?“

„Samozřejmě – nic nemůžu brát na lehkou váhu.“ Zatnul jednu ruku v pěst. „Dejme tomu, že tetování Jema Walshe a té zavražděné ženy opravdu dělali tihle dva tatěři. Teprve se to ale musí potvrdit.“

A co má být, jestli byli i s tatérem Evana Armstronga všichni na té výstavě? Tam bylo...“ zběžně prolistoval katalogem, „... i dalších aspoň šest jiných. Žádná těla s jejich prací ale nemáme. Tohle je mi k ničemu, Marni.“

„A s čím jsi přišel ty?“

Napil se vína, aby získal trochu času.

„Ty piješ?“

„Nejsem ve službě.“

„Ale stejně pracuješ.“

K jejich stolu obezřetně přistoupil mladý číšník, Marni oddrmolila názvy několika různých tapas a číšník zase zmizel.

„My snad budeme jíst?“ pozvedl Francis obočí.

„Říká se, že tělo pak líp funguje.“

Nemohl si pomoci, vážně se mu líbila. Přímočará za každých okolností. Když se jí něco nelíbilo, rozhodně si to nenechala pro sebe. *Za co tak sakra mohla sedět?* Už by se jí byl zeptal, radši se ale kousl do jazyka.

„Takže podle tebe byl vrah na té výstavě a teď si sestavuje vlastní sbírku?“

„Přesně tak.“

„Ani nevíme, jestli je mezi těmi třemi případy vůbec nějaká souvislost.“

Marni na něj vykulila oči. „Copak to pořád nechápeš? *Tohle* je ta tvoje souvislost!“

„To si nemyslím.“

„Ber, nebo nech bejt. Ale že je to spojitost, to nepopřeš. A žádnou jinou zatím nemáš, nebo se pletu?“

„Takže ty si myslíš, že se objeví další oběti a všechny budou mít tetování od těchtole konkrétních tatérů?“

„Jestli je moje teorie správná, tak jo. A jestli toho vraha předtím nechytíte.“

„Jak dlouho už tetuješ?“ zeptal se.

Číšník mezi ně postavil misku oliv a Marni si jednu strčila do pusy.

„Devatenáct let,“ řekla a dál žvýkala olivu.

„A kolik lidí už jsi za tu dobu asi potetovala?“

Polkla, zavřela oči a počítala. Pak pokrčila rameny.

„Tisíce.“

Číšník jim uklidil stůl a přinesl další tapas. Francis si utrl kousek bílého pečiva.

„No a na té výstavě bylo sedm dalších tatérů. Což znamená tisíce krát sedm potenciálních obětí?“

„Asi tak.“

„A to nám má pomoci jak?“

„Nám?“ zazubila se Marni spokojeně a lokla si vína.

„Pořád zůstává otázkou, jestli se tvoje hypotéza vůbec dá brát v úvahu.“

„Jasně že dá. Tady jde o moje lidi. O mou komunitu. Musíš to brát vážně.“

„Napřed s tím nechceš ani za nic mít co do činění a teď bys najednou táhla do boje?“

„Nelíbí se mi, když lidi umírají. Zvláště když by to mohli být mí známí.“

Francis upnul pozornost zpátky k brožuře a přečetl si první stránku.

„Koukej,“ ukázal jí obecné informace o výstavě v úvodu.

„Hm?“

„Kurátor byl tvůj kamarád, Iwao Išikawa.“

„Já vím, byla jsem na vernisáži.“

Francis se odmlčel. Vzpomněl si, jak na něj Iwaova potetovaná kočka prskala.

„Teď jez, Franku“ poručila mu. „A pak mi povíš, proč ses dal k policii.“

„Francisi“, procedil on mezi zuby.

*Jistě. Pokud zas ty povíš mně, jak ses dostala do křížku se zákonem,
Marni Mullinsová.*

VII

*Ostří nože, hebká kůže
bodni, řízni, čepel žízni
stahuj kůži
tetovanou
rudou tuší postříkanou.*

Má práce vyžaduje ty nejostřejší čepele a absolutní preciznost. Nože brousím jediné ručně, keramickými brousky a k tomu si do rytmu recituju těchhle pár veršů. Elektrickou brusku by mě používat nikdy nedonutil. Moje ostří jsou hladké vrazedné břitvy, které neznají slítování. Udržuju je neustále nabroušené, pro případ, že by se mi náhodou poštěstilo je použít. Jeden nikdy neví, kdy se může taková příležitost naskytnout, a tak se o ně radši starám pořád. Tupá čepel by mi nebyla k ničemu.

Všechny nože mám pěkně vyrovnané na pracovním stole. Napřed krátké nože na řezání, teprve pak dlouhé, zahnuté stahovací čepele. Keramické brousky leží vyrovnané do komínků po okraji desky, takže se nemusím zdržovat hledáním toho správného. Jednu čepel brousím zhruba hodinu, pobrukuju si svoje básničky a často se úplně zapomenu. Je to tak uklidňující.

Stejně jako stahování kůže.

To byla odjakživa moje nejoblíbenější část z celého procesu vycpávání. Stáhnout kůži v neporušeném celku – je to výzva a odměnou je, když se to člověku povede. To mě naučil Ron. Naučil mě vůbec všechno

o zpracování kůže a taxidermii. Taký pár věcí o životě. Všechno se to do mě vsáкло jako do mořské houby – a pak už mi najednou neměl co nabídnout.

Zůstala mi nejen jeho kůže, ale i jeho klienti. Včetně Sběratele. Ten totiž vycpaná zvířata sbírá – a my s Ronem jsme byli v oboru jedničky. Jeho poptávky pokaždé otestovaly ty nejzazší meze našich schopností. Jemu já ale podávám vždycky jen ty nejlepší výsledky. Někdy mě při práci sleduje, celý ten proces ho fascinuje. Byl – pořád je – velmi inteligentní. Vždycky se vyznal. K takovému člověku se snadno vzhlíží a pro mě je pocta, že se mnou tráví čas, že ho snad opravdu zajímá, co mu ukazuju.

Udělám pro něj cokoli. Cokoli.

Stačí, aby si o to řekl...

Jau! Table čepel už je ostrá dost. Z prstu mi vyroste kapka krve a spadne na desku pracovního stolu. Tu skvrnu bude potřeba obrousit. Anebo ne.

Vůně vlastní krve mi připomene, jak moc zas potřebuju zabít. Už je čas.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

RORY

V osm ráno u Bradshawa v kanceláři. Takhle mu to alespoň včera šéf napsal v esemesce. A tak tu Rory už byl. Bradshaw taky. Ale šéf nikde.

„Tak jak mu to jde?“

Rory ale zíral na chomáček holicí pěny, která Bradshawovi zůstala přichycená k ušnímu lalůčku, a nevnímal.

„Rory?“

„Pardon. Co jste říkal, pane?“

„Jak to jde se Sullivanem? Měl jste mi podávat zprávy.“

„No, rozhodně se nedá říct, že by nebyl chytrý.“

„Ale?“

„Ale tenhle případ, tyhle případy... to není jen tak. Pořád nevíme, jestli máme jenom jednoho vraha, nebo jich je víc. Nevíme, jestli ty případy něco spojuje, a...“

„Jen pokračujte.“

Rory si povzdychl. „Já jen nevím, jestli to vůbec může zvládnout vyřešit – přece jen nemá moc zkušeností.“

Bradshaw se nad jeho slovy zamyslel.

„Díky za upřímnost, Mackayi.“

Výborně. A ještě jde zas pozdě, zelenáč jeden.

„Tím ale nechci říct, že...“

Vtom se ozvalo zaklepaní a dveře do kanceláře se otevřely. Rory zmlkl a otočil se na Sullivana. Oblek měl pečlivě vyžehlený jako vždýcky, v obličeji ale nebyl ani trochu svěží. Upřel na Roryho oči podlité krví a v nich jasně čitelnou otázku, proč ti dva tak naráz ztichli, zrovna když vešel dovnitř.

Co asi včera večer dělal?

„Dobré ráno. Omlouvám se, že jdu pozdě.“

Bradshaw nesouhlasně zabručel a podíval se na hodinky. Inspektor se zatím usadil.

„Brý ráno, šéfe,“ řekl Rory.

„Tak jak jste pokročili? Doufám, že vůbec nějak,“ zadíval se Bradshaw Francisovi přímo do očí.

„Se seržantem jste to ještě probrat nestihli?“

„Ne. S Rorem jsme řešili, jak to bude, až Grangerová odejde na mateřskou.“

To šéf očividně nezbaštil.

„Pokročili jsme, ano,“ řekl. „Prolustrovali jsme data, která nám poslali z analýzy, kvůli případným spojitostem s jinými nevyřešenými případy a opravdu jsme objevili jeden, který by mohl odpovídat.“

Bradshaw přikývl.

„Na golfovém hřišti bylo loni nalezeno tělo bez paže. Oběť byla advokátní koncipientka z Littlehamptonu jménem Giselle Connollyová. Dvacet šest let, vdaná...“

Bradshaw mu ale skočil do řeči. „Chcete říct, že místo dvou nevyřešených vražd teď máte tři? To mi jako pokrok zrovna nepřijde. A Littlehampton navíc ani nespadá do našeho rajonu.“

„Jenže to golfové hřiště v našem rajonu je. A ta žena...“

„Posloucháte se vůbec? Tahle oběť je žena. A ti dva předchozí, které jste ovšem nedokázal nijak propojit, jsou muži. Snad byste už mohl vědět, Sullivane, že sérioví vrazi jen tak neskáčou od jednoho pohlaví k druhému.“

„Pane,“ pronesl Francis rozhodným tónem, který na Roryho udělal docela dojem, „na ruce, která z těla zmizela, měla ta žena tetování. A tu ruku se nepodařilo najít.“

„Jaké tetování?“

„Neřekl bych, že na tom záleží, ale byla to biomechanika.“

„Bio co?“

„Biomechanika. Člověk s takovým tetováním vypadá, jako by měl pod kůží mechanické součástky. Jako by byl kyborg.“

Nějak se v tom začínal vyznávat. Že by trávil víc času s Marni Mullinsovou?

„Panebože!“ obrátil Bradshaw oči v sloup. „A to že na sobě měla advokátní koncipientka?“

„Jde o to, že všechny oběti měly tetování, která ale stihla zmizet, než jsme jejich těla objevili. Tedy jak Evan Armstrong a Jem Walsh, tak Giselle Connellyová, která ovšem zemřela o pár měsíců dřív než ti dva. Nemůžeme sice čekat, že se nám podaří najít kůži, kterou vrah stáhl z Evana, kostí a lebky se ale nějak zbavit musel.“

„Ne, tohle já prostě neberu,“ zamítl to Bradshaw. „Nechal jste svou fantazii pracovat přesčas, Sullivane. Celá ta potetovaná taškařice je jenom náhoda, nic víc. Nic na vraždě té ženy nenasvědčuje tomu, že by nějak souvisela s vašimi dvěma nedávnými vraždami. A popravdě nevidím žádnou spojitost ani mezi nimi.“ Odsunul se na židli dál od stolu, snad aby naznačil, že schůzka je u konce. „Máte tři vraždy, které nic nespojuje, a nemůžete si dovolit dál ztrácet čas tím, že se budete snažit dokázat opak. To by bylo plýtvání pracovní silou, kterou máte povinnost využít na každý případ zvlášť.“

„Když ale dokážeme, že spolu případy souvisí, získáme konečně nějaké vodítko,“ nesouhlasil Sullivan.

„Na to zapomeňte. Rory, co jiného můžete dát týmu momentálně za úkol?“

Rory si odkašlal a otevřel pusu, ale inspektor ho přehlušil.

„Napřed se podívejte na tohle,“ vytáhl z aktovky katalog výstavy. „Všechna ta ztracená tetování dělali umělci, jejichž díla se objevila na téhle výstavě.“

Bradshaw si od Sullivana brožuru vzal.

Co to sakra je? A jak to, že on to ještě neviděl?

Rory natáhl krk, aby se taky mohl podívat.

„Tohle všechny případy spojuje, i když to není úplně očividné,“ pokračoval Francis. „Pochopitelně na té premise nezakládám celé vyšetřování, ale myslím, že bychom to rozhodně měli brát v potaz. Tým mezitím vyšetřuje a vyslýchá přátele a spolupracovníky jak Evana Armstronga, tak Jema Walshe. Ani u jednoho zatím nevíme o žádných zločineckých aktivitách, což ovšem samozřejmě neznamená, že žádné být nemohly.“

„A co děláte pro to, abyste prokázal, že něco spojuje oběti?“ zeptal se Bradshaw a brožuru nezaujatě odhodil na stranu stolu.

Rory se po ní natáhl a ujal se slova: „Vyslechli jsme obě rodiny a zjistili, co Armstrong i Welsh dělávali, s kým se stýkali. Burtonová s Hollinsem se zaměřili na jejich kamarády a my jsme s Hitchinsem oběhli hospody, kam jeden z nich nebo oba chodili. Hitchins a Hollins se dneska chystají na jejich pracoviště, Angie se podívá blíž na vraždu Connellyové a projede její profily na sociálních sítích.“

Při zmínce o Giselle Connellyové si Bradshaw posměšně odfrkl.

„A co ta ztracená hlava?“

„Rose ještě žádnou stopu nenašla, ale po celé pláži má psy,“ odpověděl Rory. „Walshovu stopu chytli na parkovišti v ulici Madeira Drive, nějakých sto metrů od mola, a doběhli po ní až na pláž. Největší ji pochopitelně cítí kolem místa, kde jsme tělo našli, ale vede i do moře, což by mohlo znamenat, že vrah hlavu do vody zahodil. Při odlivu se ale neukázala a už ji hledají i potápěči podél spodních proudů. Zatím nenašli nic. Jestli se vážně dostala do moře, asi ji už neobjevíme.“

„Nevyplavila by se náhodou po pár týdnech u mysu Selsey Bill?“
podotkl Bradshaw.

„Možná – a možná taky ne. Pobřežní stráž mi sice řekla, jak je to s přílivem a odlivem, ale s tím, jak by se po mořském dně kutálela odříznutá hlava, nikdo z nich žádnou zkušenost vážně neměl. Taková věc se nedá moc dobře otestovat.“

„Jinak řečeno pokrok absolutně nulový. A co máte v plánu dál? Mackayi?“

„Jak jsem řekl, pane, prověřujeme kolegy obětí, jejich pracoviště, Giselle Connollyovou.“

„Žádná identifikovatelná vozidla poblíž některého z míst činu?“

„Máme jenom neúplné poznáváčky. Ale děláme na tom.“

Bradshaw se zamračil. Pro něj se nikdy nic neděje dost rychle.

„Sullivan?“

„Zajdu ještě jednou za Iwaem Išikawou. To on výstavu pořádal. Chci zjistit, co si o těch třech vraždách myslí.“

„To nemáte na práci nic lepšího? Snad jsem vám řekl, abyste se na tohle vykašlal.“

Šéf očividně ještě netušil, jak na svého nadřízeného – a to přece musí umět každý policista.

„Pane, za prvé je to věrohodná teorie a za druhé žádnou jinou momentálně nemáme. Musím ji prověřit, abych ji mohl alespoň vyvrátit. Anebo se naopak ukáže, že na ní něco je.“

„A tenhle Išikaka vám s tím má pomoci?“

„V to doufám.“

Nastalo trapné ticho.

„To je ten chlápek, co tetuje kočky?“ prohodil Rory naoko proto, aby řeč nestála.

Obočí Bradshawovi v tu ránu zmizelo až ve vlasech.

„A to je legální? Nahlásili jste to veterinární správě?“

Francis zavrtěl hlavou.

„Moje chyba,“ dodal. „Rory, ulož jednomu z Tydlidáků, ať zjistí, jak je to s tetováním zvířat.“

Bradshaw se dlouze nadechl nosem a nozdry se mu zúžily.

„Měl byste ho předvolat k výslechu, Sullivane.“

„Kvůli té kočce?“

„Ne, kvůli těm vraždám, vy pitomče.“

„Hm, takhle ti hajzlové většinou začínaj – týráním zvířat,“ přitakal Rory.

„Koukejte ho předvolat.“

Bradshawův tón byl nesmlouvavý, to ale Francise nezastavilo.

„Nic přece nenaznačuje, že do toho byl jakkoli zapletený. Radši bych si s ním promluvil neoficiálně, aby nezačal něco tušit.“

Měl radši držet jazyk za zuby. Ale na to už teď bylo pozdě.

„Snad jsem vám řekl, abyste ho předvolal.“

„Já to dneska odpoledne udělám,“ nabídl se rychle Rory.

Nemohl si nevšimnout, že Francis podrážděně zatnul pěsti.

„Nepletěte se do toho, Rory,“ vyrazil ze sebe vztekle. „Pane, formální výslech s ním můžeme udělat pravděpodobně jen jeden. Měli bychom si tu možnost schovat, teprve až po něm budeme chtít odpovědi na konkrétní otázky.“

Francis Sullivan právě odmítl uposlechnout přímý rozkaz. A nevypadalo to pro něj moc dobře. Bradshaw sražil čelo a zrudl. Vstal – jasný signál, že schůzka je už opravdu u konce. Rory rychlostí světla vyskočil ze židle.

„Předvolejte ho. Okamžitě. To je rozkaz, Sullivane. Je z vás teď sice inspektor, ale radši si moc nevyskakujte, hošánku.“

Francis neřekl nic a vydusal z kanceláře. Odvážný možná je, rozumu ale moc nemá.

„Žádné strachy, pane, já už se o to postarám.“

FRANCIS

Iwao Išikawa vešel do výslechové místnosti a Francisovi se uklonil. Ten se uklonil nazpátek, ovšem celý rozpačitý, jelikož za ním stál Rory. Tatér na sobě tentokrát neměl kimono, ale příliš těsné, od pohledu drahé džíny a světle modrou košili, pod níž se mu rýsovalo impozantní prsní svalstvo. Bylo jasné, že o svoje tělo Iwao pečuje, a Francisovi ihned před očima vyvstala představa, jak japonský tatér cvičí bojové umění.

Ovládej se. Dost těch předsudků.

„Díky, že jste přišel, pane Išikawo,“ řekl Francis. „Tohle je můj kolega, seržant Mackay.“

„Díky nejsou potřeba. Nedostal jsem na výběr,“ odsekl Iwao. Roryho si nevšímal, jen se dál mračil na Francise. „O čem se mnou chcete mluvit?“

„Posaďte se, prosím,“ ukázal Francis na židli.

S Rorym se usadili po jedné straně stolu a Iwao nejprve zaváhal, když mu ale Francis znovu pokývl, vzal si židli na druhé straně a taky se posadil. Seděl rovně, jako by spolkl pravítko, kolena u sebe a chodidla jedno vedle druhého. Ruce si položil na stehna a s očekáváním se na ně zahleděl.

„Pokud byste souhlasil, budeme náš rozhovor nahrávat,“ řekl Francis a zmáčkl červené tlačítko na diktafonu.

„V tom případě doufám, že můj advokát obdrží kopii toho záznamu,“ odvětil Iwao. „Můžete mi ale prozradit, proč to potřebujete nahrávat? Jsem snad podezřelý z nějakého trestného činu?“

„O kopii záznamu si váš advokát může zažádat,“ prohodil Rory a něco si spěšně naškrábal do zápisníku.

„Jste tady jako svědek. Potřebujeme od vás pomoc při vyšetřování,“ dodal Francis. „Kdyby se na tom snad mělo něco měnit, dáme vám vědět.“

Iwao se znovu zamračil. „Pak pro nahrávání rozhovoru není důvod.“

„Jistě,“ přikývl Francis a diktafon zase vypnul. „Jak si přejete.“

Iwao očividně znal svá práva.

Francis s Rorem si dopředu domluvili strategii. Spíš než aby začínali zlehka, otázkami o výstavě a tatérech, jejichž díla tam prezentoval, plánovali to vzít přesně opačně: rovnou od vražd, konkrétně od jeho alibi pro časy obou úmrtí.

„Mohl byste mi říct, kde jste byl v neděli osmadvacátého května mezi půlnocí a šestou hodinou ráno?“

Iwao se zatvářil zmateně.

„Můžete to datum zopakovat?“

„Dvacátého osmého. Minulou neděli.“

„Aha, samozřejmě,“ vzpamatoval se. „Mezi půlnocí a šestou ráno? To jsem byl nejspíš v posteli.“

„Jistě to ale nevíte?“

„Buď jsem už spal, nebo jsem ještě kreslil v ateliéru. Většinou dělám tak do půlnoci nebo do dvou. Minulou sobotu večer ani neděli ráno jsem nikam nešel,“ pokrčil ramen, „takže jsem v tu dobu musel být buď v ateliéru, nebo v posteli.“

„Může vám to někdo dosvědčit?“

„Žiju sám.“

Policisté si vyměnili letmé pohledy. Jako alibi by to neobstálo ani za nic, ačkoli zněl Iwao přesvědčivě.

„A minulé úterý, mezi půlnocí a pátou ráno?“

„To samé.“

„Doma, sám?“

Přikývl. „V úterý v noci jsem byl doma. Sám.“ Hnědýma očima pohlédl Francisovi zpříma do těch jeho. „Mou polohu si můžete ověřit u mě telefonu, pokud by to bylo nutné.“

„Lidi si s sebou mobil neberou úplně pokaždé, když někam jdou,“ oponoval mu Francis a pohledem přitom ani na vteřinu neuhnul.

„Já ano,“ prohlásil Iwao.

Francis si v duchu poznamenal, že má zažádat o příkaz k prozkoumání Išikawova mobilního telefonu.

Rory si významně odkašlal.

„Povězte nám něco o té svojí kočce. Té potetované. Nenapadlo vás, že tetovat zvíře by se dalo považovat za týrání, a tudíž proti zákonu?“

„Takové kočky mám dvě,“ odvětil Iwao a poposedl si. „Byly potetované, už když jsem si je nechal přivést z Japonska.“

„Ale přijde vám to v pořádku?“

„Jsou z útulku. Já bych zvířeti tohle nikdy neudělal – je jasné, že zvířata vám k tomu už z podstaty nemůžou dát svolení. A bez svolení já nikoho ani nic netetuju.“

Francis ucítil, jak se mu v kapse rozvibroval mobil a pod stolem se podíval na displej. Zmeškaný hovor od Marni Mullinsově. Vrátil telefon zpátky do kapsy.

„Můžete nějak dokázat, že ty kočky měly tetování, ještě než jste si je k sobě vzal?“ Rory byl jako teriér, který ucítil krysu.

„Jistě. V počítači budu mít fotky, které mi z útulku poslali, než jsem se rozhodl, které z jejich koček adoptuju.“

„Stejně to budeme muset nahlásit veterinární správě,“ dodal Rory.

Iwao na něj upřel bezvýrazný pohled.

Francis měl čím dál silnější pocit, že tu jsou zcela na špatné stopě. Postrčil k Iwaovi přes stůl katalog jeho vlastní výstavy.

Ten na něj pohlédl, pochopil, ale do ruky ho nevzal.

„Vy si myslíte, že to celé má něco společného s mojí výstavou?“

Mobil Francisovi v kapse znovu zavibroval. Zase Marni. Bude muset počkat.

„Proč jste nezmínil, že jste tu výstavu pořádal vy, když jsme za vámi s paní Mullinsovou byli?“ zeptal se Francis.

Obočí Iwaovi vystřelila překvapením.

„A proč jsem to měl zmiňovat? Vždyt jste se mě ptal na jedno konkrétní tetování. Vážně jsem si nemyslel, že by s tím moje výstava měla mít co do činění.“

„Myslíme si, že tam nějaká spojitost je.“

„Mezi výstavou a čím?“

„Několika vraždami.“

Francis Iwaovi z tváře přečetl, jaké myšlenky se mu právě prohnaly hlavou. Napřed ty otázky, kde byl v době vražd, otázky na jeho kočky, na možný vztah mezi oběťmi – postupně si složil celý obrázek. Bylo vidět, že tomu snad ani nechce věřit.

„A já v tom podle vás mám prsty?“

„To vy jste mluvil o Jakuze a o tom, jak její členy posmrtně stahují z kůže, aby jejich tetování zůstala zachována.“

Iwao se od nich odsunul i s židlí a překřížil ruce i nohy. Klasická obranná pozice.

„Chci svého právníka. Do té doby vám už nic neřeknu.“

Telefon Francisovi znovu naléhavě zavibroval.

Vyšel na chodbu a vytočil Marnino číslo.

„Ty hajzle jeden hnusnej,“ zasyčela na něj okamžitě. „Tak já ti pomáhám, představím ti svého kamaráda a ty ho zatkneš?“

„Marni...“

„Nejdřív Thierry a teď i Iwao? Co máš sakra za problém? Neumíš si najít vlastní podezřelý?“

„Já ho vyslýchat nechtěl, nebyl to můj nápad.“

„A to mě má jako zajímat? Zavolala jsem Iwaovi jeho právníka, bude tam každou chvíli. Ten člověk by neublížil ani mouše! Je to praktikující buddhista. Co kdybys ho pustil a radši se pokusil chytit toho vraha? Nech už jasně nevinný lidi na pokoji a koukej varovat všechny, který mají kérky od těch deseti tatérů, že venku běhá vrah a chce je stáhnout z kůže.“

Zavěsila. A je to – v celé tetované komunitě měl jen jediný kontakt a právě se o něj sám připravil. Přitom už i on začínal mít neobytný pocit, že vraždy s tetováními obětí opravdu souvisí.

Vtom se před ním zjevil Rory.

„Isikawův právník už je na recepci,“ ohlásil. „Bůhví, jak se sem dostal tak rychle.“

„Tatérská tichá pošta neboli Marni Mullinsová.“

O hodinu později Iwaa s právníkem vyprovodili a už byli zase u Bradshawa v kanceláři.

A Bradshaw si rval vlasy.

„Měli jsme jen jednoho podezřelého a vy ho necháte jít!“

„Nebyl žádný důvod, proč ho tu držet,“ podotkl Francis.

„Měl snad alibi?“

„Ne, ale...“

„Takže podezření pořád trvá?“

„Teoreticky ano. Ale já nevěřím tomu, že to byl on.“

Bradshaw obrátil oči v sloup. „No potěš pánbůh, další policajt, co se řídí předtuchou.“

„Neobjevili jsme nic, co by ho s vraždami spojovalo – ani s jednou ze tří.“

Byl sice dost zvláštní, to z něj snad ale nedělalo vraha, ne?

„To je pravda, pane,“ přisvědčil Rory. „A ten jeho právník byl pořádně vychytralej – s takovým se ani nemá cenu dohadovat.“

„No a co teď?“ rozhodil Bradshaw rukama. „Jsme zase tam, kde jsme byli, ne?“

„Pane, navrhoval bych uspořádat tiskovou konferenci,“ řekl Francis. „Měli bychom lidi varovat, že se po městě pohybuje vrah, který si vybírá oběti podle tetování od několika konkrétních tatérů.“

„V žádném případě.“

„Prosím?“

„To chcete vrahovi dát na vědomí, že jsme mu na stopě? A co asi udělá? Někam zaleze a my přijdeme o výhodu prvního tahu.“

My že máme nějakou výhodu?

„Za jediný týden zabil dva lidi.“

„Co když už plánuje další vraždu?“ přisadil si Rory. „Podle mě má inspektor pravdu, měli bychom veřejnost varovat.“

„Ptal se vás snad někdo na názor, Mackayi? Do prdele, ta vaše teorie o sériovým vrahovi stejně nedrží pohromadě. Mě jste nepřesvědčili.“

„Pravděpodobnost, že jde o jednoho vraha, je podobně vysoká, jako že jsou to vrahové tři.“

„Tak se na nějaký teorie už vykašlete a jděte hledat důkazy. A koukejte s něčím přijít, než dojde k další vraždě.“

„Ježiši,“ vydechl Rory, když z kanceláře konečně vyšli. „Jestli ještě někdo umře, kdo za to podle něj asi bude moct, hm?“

Francisovi zacukaly svaly kolem čelisti. Říkat nemusel nic.

MARNI

„Seš fakt držák!“

Steve se snažil pod poskakujícími hroty jehel moc nevtřet a Marni zas jednou uklouzla její oblíbená lež. Uvědomila si, že do něj ryje asi trochu moc agresivně, a tak se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. Francis ji hrozně rozčílil – Steve za to ale nemohl. Měli spolu už třetí sezení a Marni právě pracovala na trsu chryzantém, které tvořily pozadí rukávu s tygrem v japonském stylu. Steve bude muset přijít určitě ještě alespoň jednou, zatím to ještě hotové zdaleka nebylo.

„Tak jo, to by pro dnešek stačilo. Tahle část už je komplet a příště zase za tejdén nebo dva – a už to doděláme.“

Steve se na masážním lehátku posadil, přehodil nohy přes okraj a zakroužil rameny, aby si rozproudil krev.

„Díky, zlato,“ řekl a prohlédl si její novou práci.

Marni rozebrala tetovací strojek, stáhla z něj igelitový obal proti krvavým cákancům a použité jehly vyhodila do příslušného koše. Pak Steveovi omotala ruku ochrannou folií a na okamžik se zamyslela, kolik mu tak může být let – měl už sice pleš, v obličeji ale vypadal pořád mladě, v očích za tlustými skly brýlí jiskřičky.

„Hotově?“ zeptal se.

„Rozhodně,“ přikývla. „Tentokrát to byly skoro přesně tři hodiny.“

Steve se dal do počítání bankovek, Marni zatím stáhla latexové rukavice a umyla si ruce. Byl to dlouhý den a ze vzteku, že policie Iwaa zadržela, se pořád ještě celá třásla. Na co si to Francis Sullivan sakra hrál? Přece si vážně nemyslel, že by do těch vražd mohl zrovna Iwao být zapletený. Nebo ano? Představa, že Iwao někoho zavraždil, byla ještě šílenější než ta, že v tom měl prsty Thierry. Vlastně o dost šílenější. Měla o Thierryho starost...

Z přední místnosti se ozval zvonek – někdo přišel. Do háje, myslela, že zamkla, než se pustila do Stevea. Vykoukla ze dveří a uviděla Francise Sullivana, jak míří k pultu. Pohled na něj jí náladu ani trochu nezvedl. To jde zatknout pro změnu ji, nebo co?

„Co chceš?“ řekla bez pozdravu.

Za ní Steve s velikou opatrností soukal čerstvě potetovanou paži do rukávu bundy. Když si ho Francis všiml, zastavil se před dveřmi do ateliéru.

„Počkám, než skončíte,“ řekl.

„Steve, tohle je inspektor Frank Sullivan. Franku, tohle je Steve, můj oblíbenej klient.“ Chtěla ho co nejvíc rozladit a s potěšením si všimla, jak se zašklebil, když místo Francis řekla Frank.

„Těší mě, Franku,“ podal mu Steve ruku.

Francis ji neochotně přijal.

„Vy jste ten policajt, že jo? Vyšetřujete tu vraždu v Pavilion Gardens?“

Francis sotva postřehnutelně přikývl.

„Pořád se mi nechce věřit, že to tělo našla zrovna Marni,“ brebentil Steve. „Už jste to někomu přišli?“

„Jedině samejm nevinnejm lidem,“ odsekla Marni a dál uklízela.

„V novinách se psalo, že jde o něco s kéráma – je to fakt pravda?“

Francis protáhl obličej a významně na Marni vykulil oči.

Ta si ho ale nevšímala.

„Kdybyste dovolil,“ otočil se Francis na Stevea, „potřeboval bych si s paní Mullinsovou promluvit.“

„Jasně. Pardon.“

„Nezapomeň si tu ruku mazat, Steve.“

Když se za ním dvře do studia zabouchly, přestala Marni uklízet a otočila se na Francise.

„My dva už si nemáme co říct, Franku. Tohle jsi přehnal.“

„Kvůli tomu jsem nepřišel. Musím s tebou mluvit o něčem jiném.“

„A proč bych já měla mluvit s tebou?“ obrátila se k němu zády a začala šroubovat uzávěry na umělohmotné lahvičky s inkoustem.

„Marni, minulý týden byli v Brightonu zavražděni dva lidé. A spousta věcí poukazuje na to, že jejich smrt nějak souvisela s tetováními, která jim oběma zmizela. To přece víš.“

„Takže mojí teorii najednou věříš?“ střelila po něm pohledem přes rameno. „A to tě jako opravňuje k tomu, abys šlapal po celý mojí komunitě? Zatýkáš lidi, jak se ti zachce, úplně bezdůvodně!“

Francis si povzdechl. „Nikoho jsem ještě nezatl. Ale potřebujeme zjistit co nejvíc, takže vyslyšíme všechny, kdyby nám náhodou mohli nějak pomoci. To platí i pro tebe.“

„Takže ty ode mě chceš pomoci, od nás chceš pomoci – a jak s náma přitom zacházíš? Zatím sis stihnul tak akorát všechny zneprátelit. Přece sis vážně nemyslel, že jsme do těch vražd já, Thierry nebo Iwao nějak zapletení.“

„Mám povinnost přezkoumat každou hypotézu.“

Marni práskla s lahví dezinfekce o desku pracovního stolu. Byla naštvaná na něj, nebo na svoje vlastní podezření?

„Máš povinnost lidi varovat. Jestli venku běhá vrah, kterej si oběti vybírá podle jejich kér, měli by o tom aspoň vědět. V novinách ani v televizi jsem neviděla ani slovo o tom, že by se lidi měli zahalovat a dávat si pozor. Jak to?“

„Můj šéf...“

„Tvůj šéf? Myslela jsem, že tohle je tvoje vyšetřování.“

Trhl sebou.

„Nepracuju ve vakuu. Při vyšetřování případu, jako je tenhle, je potřeba splnit určitá očekávání.“

„Starej dobrej policejní dril. No jasně. S tím mám vlastní zkušenosti.“

Konečně se zastavila a pohlédla mu zpřímá do očí.

Vypadal, že to v něm vážně vře. „Vůbec nic nechápeš. Nemáš ani ponětí, jak moc jsem pod tlakem nosit pořád nový a nový výsledky a hlavně rychle, všechno musí bejt hned. A za krk mi přitom dejchají i novináři.“

„Ale to máš snad v popisu práce – musíš umět zvládat stres. Takže se radši začni konečně snažit, abys zabránil další vraždě. Mohl bys začít s varováním, aby veřejnost věděla, co se sakra děje.“

„To nemůžu. Vyvolalo by to paniku.“

„Když to neuděláš, zavolám Tomu Fitzovi a ten o tom napíše.“

Francis vzdychl. „Od něj se radši drž dál, Marni. Prosím. Nech rozhodnout policii, jaké informace se dostanou ven a kdy.“

„Tak ale něco udělej a brzo.“

Měla pravdu, přesto na to neřekl nic. Posadil se na vysokou, úzkou dřevěnou židli v rohu místnosti a rukama si promnul oči. Bylo vidět, jak je unavený a vystresovaný, to ale na Marni nezabralo. Na vlastní kůži zažila, co se stane, když policie usiluje o rychlé a zjevné výsledky za každou cenu. Její případ nebyl možná přímo justiční omyl, rozhodně se ale justici nepovedlo nastolit spravedlnost úměrně k okolnostem.

„Nedala by sis kafe?“ navrhl.

V malé kavárně hned v ulici se posadili k rohovému stolku a objednali si: pro něj americano bez mléka a pro ni trojitě macchiato.

„Co ode mě teda chceš?“ odsekla záměrně nepřátelsky.

„Řekni mi, jak víš, že to Iwao neudělal.“

Zavrtěla hlavou. „Tak to ani náhodou, Franku. Sám musíš prokázat, kdo to udělal, já ti nebudu vysvětlovat, kdo to udělat nemohl.“

Nemůžu říct nic, co by tě přesvědčilo. Já prostě Iwaa znám – ničeho takovýho by nebyl schopnej.“

„Zato Thierry by byl, co?“

„Polib mi.“

Zvedla se ze židle.

„Marni!“ Hlas mu vztekle přeskočil, a tak si nejistě zase sedla. „Já ho z ničeho neobviňuju. Ale potřebuju se o něm dozvědět víc. V databázi máme, že ho odsoudili za prodej drog a ublížení na zdraví. Pověz mi něco o tomhle.“

„Ten prodej drog snad mluví sám za sebe. Nikdy to nedělal ve velkém, jenom chvíli bokem, v našem studiu. Neměli jsme peníze, když se Alex narodil, a já nemohla pár měsíců pracovat.“

Frank chápavě přikývl.

„Párkrát ho chytli. A to je celý.“

Nehodlala mu vykládat, že právě i kvůli drogám se s Thierryem rozvedla – a kvůli mnoha dalším věcem. Do toho mu nic nebylo.

„A ten zbytek?“

„V hospodě někoho zmlátil. To už bylo dávno.“

„Proč?“

Lokla si vychladlého kafe, aby získala trochu času.

„Jeden chlap na nás házel hlášky kvůli něčemu v novinách. Ani jsme ho neznali.“

„Kvůli čemu v novinách? Psalo se tam o Thierryho soudech?“

„Ne. Psalo se tam o mně. A tenhle týpek na mě kvůli tomu měl hodně nemístný poznámky, tak ho Thierry srovnal.“

„A to bylo všechno?“

„Jo.“ Zoufale toužila změnit téma. Opravdu nepotřebovala, aby se Frank Sullivan štoural v její – anebo Thierryho – minulosti.

Dopil kafe a na pár minut se odmlčel.

„Marni, můžu se tě na něco zeptat?“

„Jasně.“ *Ne.*

„Nejde o Thierryho.“

„Ptej se.“ *Nech toho, prosím.*

„Tys byla jednou ve vězení, je to tak?“

Přesně o tom opravdu nechtěla mluvit. „Jo.“

„Za co?“

„Záleží na tom?“

„Ne, ale...“

„Někoho jsem pobodala.“

Odvážná maska z ní ale spadla, hned jak jí vzpomínka vyvstala před očima. Tupý záblesk čepele. Krev, tolik krve. Kvílení sirén. Noc se mění v ráno. Policisté na ni chrlí otázky ve francouzštině, moc rychle, nerozumí jim. Chvíli se marně snažila nadechnout, až konečně mohla zase promluvit.

„Slyšels mě? Pobodala jsem člověka.“

Francis byl celý bledý. Z tváře mu vyčetla, že by svou otázku nejradši vzal zpátky.

VIII

Napadlo vás někdy, jaké to je, stáhnout z lidského těla ještě živou kůži? Asi ne, co? Já na to myslím každou chvíli. Když zrovna dělám něco jiného. Když ležím v noci v posteli. V tichých chvílích, jako je tábule. Čekám zrovna v autě, až další na seznamu skončí v práci. Pro sestavení plánu potřebuju napřed znát jeho zvyky a porozumět jeho povaze. Je vysoký a chodí často do posilovny. Vlastně tam je každý den. Už se těším, až z něj budu moci stáhnout kůži, až si vezmu jeho tetování. Bude to jako oloupat jablko.

I když ne, kůže se z těla stahuje úplně jinak, než se z jablka loupe slupka. Živá lidská kůže je mnohem poddajnější a elastičtější než jablčná slupka. A i postup je naprosto odlišný. Nejtěžší je úplný začátek, kdy už je kůže po okraji oříznutá a je třeba pustit se do stahování. Špičkou nože okraj kůže odchlípnu a povytáhnou, aby se mezi ním a tuhou bílou povázkou vytvořila malá vzduchová kapsa. Sval ovšem chrání ještě vrstva podkožního tuku, u někoho silnější, u jiných slabší. Odchlípnutou kůži uchopím a začnu stahovat, přičemž ostrším nože stále jemně odděluju kůži od masa.

Krve může být jen kapka, nebo celé potoky – podle toho, o kterou část těla jde. Krvácení se zastavit nijak nesnažím. Proč taky? Obět nakonec vždycky umře a záleží jen na tom, získat nepoškozené tetování. Není nad pocit uspokojení, který mě zaplaví vždycky, když naposledy říznu a najednou mám v ruce celý kus potetované kůže. Je pořád ještě teplá a vlhká a kouří se z ní, i když třeba stojím venku za chladné noci. Představuju si, jak bude vypadat jako useň.

Ne každému se poštěstí, aby svou práci miloval tak jako já. Dalo by se říct, že je to profese mých snů. Platí mi dobře, ale popravdě – budu to klidně dělat i bez peněz. Pro Sběratele udělám skoro cokoli, on však naštěstí vidí můj talent, a tak tahle práce uspokojuje potřeby nás obou.

Muž, kterého momentálně sleduju, se vynoří z kancelářské budovy, kde pracuje, a zamíří ke svému autu. Jeho tetování vidět není – do práce nosí laciný černý oblek. Jeho kolegové nejspíš ani netuší, že nějakou kórku vůbec má. Po telefonu nabízí pojištění a otupující dny si vynabrazuje nemoudrými úlety po nocích. V klubech vystavuje na odiv svoje potetované tělo a své pohyby. Na veřejných záchodech si kupuje drogy a v temných uličkách pak mizí s cizími muži, kteří stejně jako on touží po zapomnění. Zapomnění nebo laciném povyražení.

Až přijde čas, bude to snadný cíl. Je jako zralé ovoce, jen ho rozkrojit a oloupat. Pak mu konečně centimetr po centimetru svléknu celý jeho inkoustový oblek, rozdělím jeho celotělové tetování na dva velké kusy. Jak ten bude krváčet. Skoro to cítím ve vzduchu.

Už to musí být brzy.

FRANCIS

Francis věděl, že by se měl modlit, hlava se ale mu ještě pořád točila. *Marni Mullinsová někoho pobodala*. Nic moc k tomu už pak neřekla – a to, co řekla, mu stejně nedávalo vůbec smysl. Předpokládal, že to udělala v sebeobraně, ale to mu vyvrátila. A navíc přece šla do vězení. Zoufale se to toužil dozvědět, jenže mu informace proklouzávaly mezi prsty. *Kdo to byl? Proč to udělala? A za jakých okolností?* Znovu se pokusil přeladit na modlitbu, ale soustředit se dokázal jen na chvíli.

Vzdal to a zvedl se z kleku do tvrdé kostelní lavice vedle Roryho. Seděli v zadní řadě, v kostele svatého Petra. Nebyl to sice jeho domovský kostel, znal to tam ale dobře, na mši tam už párkrát byl. Rory se vedle něj znepokojeně zavrtěl – do kostela asi moc často nechodil. Účast na pohřbech ale měli v popisu práce, rodině bylo potřeba projevit úctu. A při té příležitosti si alespoň mohli ověřit, kdo všechno na pohřeb dorazí.

Svatý Petr byla obrovská neogotická katedrála se závratně vysokými sloupy a úchvatnou vitráží v horní části chrámové lodi. Navrhl ji architekt Charles Barry a Francis to tam zbožňoval – kdyby necítil povinnost zůstat kvůli otci Williamovi v kostele svaté Kateřiny, nejspíš by byl už dávno přeběhl.

Na smutečním obřadu nebyla rakev, na schůdcích k oltáři stála pouze velkoformátová fotografie Evana Armstronga s extravagant-

ními květinovými dekoracemi po obou stranách. Kolem ní se v tichosti šourali smuteční hosté. Atmosféra byla ponurá, ačkoli okny dovnitř neúnavně proudil jasný sluneční svit.

„Kolik procent vrahů asi chodí na pohřby svých obětí?“ pošeptal mu Rory s rukou nenápadně před pusou.

Jelikož se vrazi se svými oběťmi většinou důvěrně znali, bylo to procento pravděpodobně vysoké. Francis si ale jen na rty přitiskl prst a dál pozorně sledoval rodinu a přátele Evana Armstronga. Vepředu seděli Dave a Sharon Armstrongovi a vedle nich jakási mladá žena, podle Francise nejspíš Evanova sestra. Nikdo z nich nebyl oblečen v černé. Dave na sobě měl tmavomodrý oblek, ten alespoň vypadal dostatečně pochmurně, ale Sharon si oblékla zářivě růžový kabát. Ve tváři byla oproti tomu ztrhaná a unavená, vrásky mnohem hlubší, než jak si je Francis pamatoval z jejich setkání před pouhým týdnem. Po krátké cestě uličkou k oltáři se ztěžka opírala o Davea, který ji pak opatrně posadil, aby se snad pod ní nepodlomila kolena. Jejich dcera bezhlesně vzlykala do chomáče papírových kapesníků, oblečená do směsice hnědých a zelených svršků. Zpod dlouhé sukně barvy rzi jí vykukovaly zablácené holínky. Vypadala, jako kdyby přišla přímo ze zahrady. Francis byl přesvědčen o tom, že na pohřeb má člověk chodit v černém – vždýt nějaké černé oblečení má dnes ve skříni úplně každý. Jenže Armstrongovi asi nebyli zrovna pobožní.

Evanovu širší rodinu a jeho přátele od sebe dělila viditelná propast. První skupina byla v podstatě ze stejného těsta jako Sharon s Davem: obyčejní lidé, jimž život zasadil ztrátou bližního krutou ránu. Spousta z nich šla obejmout Sharon a potřást rukou Daveovi, načež se tiše a uctivě sami usadili.

Zato Evanovi přátelé se shlukli těsně před vchodem do kostela, jako by se jim snad nechtělo postavit se tváří v tvář smrti někoho, koho sami znali. Francis měl pocit, že spousta z nich snad už viděl na nedávném tetovacím festivale: všichni byli oblečení v černém, měli

oholené hlavy nebo zářivě obarvené vlasy, trsy piercingů a i přes vážnost celé situace tetování vystavená na odiv. Taký byli mnohem hlasitější než Evanova rodina – ženy se podle Francise okatě předháněly v pláči a muži mluvili sice polohlasem, pořád ale jasně naléhavým tónem.

Když se rozezněly varhany, začali se konečně trousit dovnitř i oni. Francis si všiml Marni a Thierryho Mullinsových, kteří přišli spolu, v doprovodu dvou potetovaných chlapů. Ti s Thierryem mluvili francouzsky. Rory do něj štouchl loktem, aby dal najevo, že je taky vidí. Skupinka se usadila a Marni probodla Francise pohledem. Pokývl na ni, ale to už k němu byla zas otočená zády. Ve střízlivém černém obleku dorazil po chvílce Iwao a přisedl si do lavice k Marni. *Znal snad Evana?* Hodil po Francisovi jedovatým pohledem a pak Marni něco pošeptal.

Poslední řady zaplnili opozdilci a Francis s Rorym se museli posunout, aby se vedle nich vešla cizí urostlá žena, od hlavy k patě v černém, dokonce i v černých rukavicích a kloboučku s krátkou smuteční sítkou. I když si sedla, byla pořád skoro o hlavu vyšší než Francis. Představoval si, že je to nějaká samotářská teta, která se po cestě ztratila, nebo dlouho hledala místo k parkování. Nehlasně jim poděkovala, ale to už se za oltářem objevil farář a jal se kázat. Objevilo se ještě pár posledních loudů, ti ale zůstali stát vzadu, aby nerušili.

Francis se zaposlouchal do slov útěchy, která farář uděloval pozůstalým, a sám sebe se zeptal, za jak dlouho asi půjde na nějaký další smuteční obřad. Pochopitelně to bude úplně jiné, až půjde o pohřeb jeho maminky – už ho s ním před pár lety naplánovala. Bude se konat v maličkatém kostelíku na venkově, kam se ještě jako vdaná žena chodívala každou neděli modlit a kde Francis poprvé uvěřil. Mělo to ale znamenat, že pro něj a jeho sestru snad bude loučení snazší? V tom kostele se brali jeho rodiče, přesto nevěřil, že by se otec oběžoval na mamčině pohřbu ukázat. Ztratil se ve vlastních myšlen-

kách a najednou bylo po obřadu. Z rozjímání ho vytrhlo až procesí následující faráře uličkou ven.

Před kostelem si od sebe oba kmeny držely jistý odstup, ačkoli pár Evanových kamarádů šlo rodině vyjádřit upřímnou soustrast. Francis s Rorym stáli stranou a tiše všechno pozorovali. Přes ulici stálo zaparkované policejní auto, z něhož Hollins objektivem s velkým přiblížením zástup natáčel. Možnost, že by se obřadu mohl účastnit i vrah, o které se Rory zmínil, nebral Francis na lehkou váhu – výsledný záznam nechá zanalyzovat tak podrobně, aby bylo jasné, kdo každý z hostů byl a co ho s Evanem Armstrongem pojilo. Tom Fitz pravděpodobně usiloval o něco podobného, jelikož se mezi truchlícími proplétal s fotoaparátem a pořizoval jednu fotku za druhou.

„Hledáte tu vraha?“ zhmotnil se mu po boku zničehonic Iwao Išikawa. „A jak ho poznáte?“

Než mu ale Francis stihl cokoli odpovědět, vypařil se.

Nejednou sám sebe přistihl, jak pokukuje po Marni Mullinsové. Povídala si s chlapíkem, kterému na ruce zářilo zbrusu nové tetování tygra, s tím, kterého mu den předtím u sebe ve studiu představila. Jenže jemu teď v uších stále zněla ozvěnou její slova: *Slyšels mě? Potobodala jsem člověka*. Jako by snad jeho myšlenky zaslechla, odmlčela se a pohlédla Francisovi zpříma do očí. A ne zrovna přátelsky. Raději se otočil a přešel přes ulici k Hollinsovi. Ten měl otevřené okénko spolujezdce a ne zrovna nenápadně shromáždění před kostelem natáčel.

„Ať vám nikdo neuteče ze záběru, Kyle.“

„Jasně, šéfe.“ Ani nevzhlédl zpoza hledáčku.

„Hlavně ten potetovaný spolek si hlídejte.“

„Nespouštím z nich oko.“

Vtom mu kdosi poklepal na rameno.

Z hněvivých očí Marni Mullinsové sršely blesky.

„To nás jako natáčíte? Vůbec tu nemáte co dělat. Ani jsi Evana neznal, když ještě žil!“

„A tys ho znala?“

To ji tak vykolejilo, že chvíli jen naprázdno otevírala pusy. Pak konečně našla odpověď. „Byl to Thierryho klient a jednu dobu se kamarádil s Charliem a Noem. Máme právo tu být. Na rozdíl od vás.“

„Myslel jsem, že ho Thierry moc nemusel, když mu tehdy utekl bez placení,“ namítl Francis. „Každopádně právo tady být máme i my. Hledáme přece vraha.“

„Tady, na pohřbu? Že se nestydíte.“

„Je tu pohromadě spousta lidí, se kterými se Evan znal.“

„Až na tebe a všechny ostatní policajty.“

„Myslel jsem, že jsme na stejné straně, Marni.“

„A na jaký straně že to jsi, Francisi?“

„Na straně spravedlnosti. Na té správné straně.“

Jeho slova se ale minula účinkem. Marni nejprve přimhouřila oči a pak se otočila na podpatku a odkráčela pryč, za Thierryem, který se právě bavil s Evanovou sestrou.

Díval se za ní a litoval, že k autu vůbec chodil a na přítomnost policie tak upozornil. Mrzelo ho, že se na něj tak zlobí, a šokovalo, jak útočná umí být. Jenže když ji teď viděl, jak něco naléhavě vykládá Thierrymu, došlo mu náhle, jak zranitelná je. Minulost měla temnou – ale přítomnost? Držela snad klíč k rozlousknutí celého případu ona?

IX

Jsem na pobřív. Kolem sebe vidím všechny, kdo chudáka Evana Armstronga znali. A podle všeho jsou tu i tací, kteří ho znát ani nemohli. Policie, dokonce ve dvojici. Kdo jiný by si k obleku vzal boty s prodýsnou podrážkou? Pochopitelně vyhlížíjí mě, jenže nemají nejmenší tušení, co nebo koho hledat. Je mi jich trochu líto.

A právě proto můžu zatím pozorovat já je. Rozložení sil mezi nimi se zdá být obzvlášť zajímavé. Ten, který je z nich dvou starší, nejspíš vůbec není šéf celé operace. To je překvapivý zvrat: očividně přijímá rozkazy od svého mnohem mladšího kolegy. Ten zrzounek sice vypadá jako zelenáč, ale vychytralost z něj kape jako pot z prasete. Toho radši nepodcenit.

Žádný Hercule Poirot to zas ale taky není.

Rodina oběti vypadá zdrceně, což mě moc těší – celé to je moje práce. I tohle shromáždění se koná jenom mou zásluhou. To moje dílo vehnalo té ubohé ženě do očí tolik slz a jejímu muži roztřásló ruce, jimiž ji podpírá. Srdce jim zjizvil můj nabroušený nůž – stejně důkladně, jako když řezal Evanovo maso. Jejich bolest je výsledkem mého úsilí.

Přišla i potetovaná smetánka, všichni najednou na jediném místě. Dělají, jako kdyby snad zapomněli na všechny ty zrady a malicherné rozepře. Předstírají zármutek nad tím, že umřel někdo, koho sotva znali. A všechny jejich fanyanky okatě pořňukávají do černých kapesniček – jedna velká taškařice. Jde jim přitom jen o záminku zlinkovat se pak s ostatními hospodě.

Ne tak Marni Mullinsově. Když kolem mě prochází k východu z kostela, všimnu si, že její tváře jsou suché. Je krásná, ale celé tělo se jí chvěje potlačovaným vztekem. Na koho se asi zlobí a proč? No, uvidíme.

Na pohřbu se toho může člověk mnoho dozvědět, když má oči na stopkách. Najdou se tu jak lidé upřímně emočně rozbolavělí, tak takoví, kteří emoce jen hrají, aby naplnili společenské představy. Vzájemné interakce jsou intenzivnější a alkohol na smuteční hostině taky udělá své...

Bedlivě vše pozoruju.

Marni Mullinsová mluví s tím mladým policistou. Ten se červená. Na přátelský rozhovor to ale nevypadá. Ona odchází stále rozčilená, on se tváří lítostivě. Čeho ale tak může litovat?

Uklidni se, srdce moje. Sběratel je tu.

MARNI

Smuteční shromáždění se přesunulo do Heart and Hand, prý to byla Evanova oblíbená nálevna. Všichni se tam ale vtěsnali jen tak tak a smuteční hosté už brzy s pivem v ruce postávali i na rohu ulice před hospodou. Marni si dobře uvědomovala, jak ironické je, že právě tohle místo má být Thierryho alibi pro čas Evanovy smrti. Francis jí řekl o té mořské panně a Marni byla přesvědčená, že tady ta pokérováná cuchta bude i dneska. Ztěžka se nadechla a kousla se do spodního rtu. Nebylo to vůbec fér. Nebyli přece s Thierryem spolu už tolik let, proč by ji tedy mělo pořád zajímat, s kým spí?

Oproti pochmurné atmosféře v kostele bylo v hospodě celkem veselo. Evanovi kamarádi z tetované komunity kecali, popíjeli a vyměňovali si drby. Ukazovali si nová tetování a ostatní je buď chválili, nebo si z nich utahovali. Vyprávěly se historky z nedávných konvencí. Holky, které předtím tak okázale brečely, se teď na celé kolo smály a Marni bylo líto Evanovy rodiny, která se smutně choulila v koutku.

Zamračeně se rozhlédla po přecpaném baru, aby zjistila, jestli tu je Thierry s mořskou pannou nebo se školačkou-punkerkou. Nemusela se rozhlížet dlouho – seděl v rohu a špital něco do ucha té své holčičce. S pocitem zatrpklosti od nich odvrátila zrak.

„Už jí bylo osmnáct,“ ozvalo se jí v uchu, „nedávno.“

Vedle ní se objevil Noa a nahnul si k ústům imaginární sklenici, aby zjistil, jestli si dá ještě něco k pití.

A proč by si nedala. Dneska neřídí a na druhý den neměla nikoho objednaného, tak co by se ještě nenapila. Navíc si nebyla jistá, jestli by tam vydržela další hodinu nebo dvě, aniž by si trochu neztupila ostré hrany ve svém zorném poli.

„Jasně. Díky.“

Zatímco čekala na Nou, přišel za ní Iwao.

„Znal jsi ho?“ zeptala se.

„Evana? Ne. Ale Jonah Mason mě poprosil, jestli bych ho tu nemohl zastupovat. Mluvili jsme spolu o tom, co se stalo.“

„Je pořád v Kalifornii?“

„Ano. Vyjádřil jsem za něj Evanovým rodičům upřímnou soustrast. Jonah má hrozné výčitky, že Evana možná zabili kvůli tetování od něj. Napadlo ho, že by vypsál odměnu za jakékoli informace, které by pomohly vypátrat vraha.“

„To jako vážně? Ale to přece není jeho chyba, že se nějakej magor rozhodl odřezat z Evana jeho kérku. A mohl si přece vybrat jakýkoli jeho tetování, ne zrovna to od Jonaha.“

Iwao stiskl rty. „Pokud je tvoje teorie vážně pravdivá, tak nemohl. V takovém případě by to znamenalo, že si vrah vybírá velmi specifická tetování. A tedy i specifické oběti.“

Přes Iwaovo rameno zahlédla přicházet Francise Sullivana.

„Do hajzlu! Co tady pořád dělají fyzlové? Nemají špetku úcty?“

Iwao se ohlédl a pak se zašklebil.

„Jenom děláš svoji práci, Marni. Ale být u toho nepotřebuju. Pro-miň.“

Rychle se vytratil a v tu samou chvíli se vrátil Noa s vínem. Vzal si od ní už vypitou sklenici a odložil ji na bar.

„Tady máš, zlato moje. A teď mi pověz, jak se pořád máš.“

Políbila ho na tvář.

„Za chvílku, brouku. Jen co pošlu domů tamtoho chlupatýho.“

Periferně viděla přešlapovat Francise Sullivana na místě a hrozně ji to rozčilovalo. V tom svém slušňáckém šedém obleku do jejich extravagantně oblečené a pestrobarevně potetované skupiny vůbec nezapadal.

„Ty máš teda drzost,“ otočila se na něj.

„Všichni přece chceme chytit vraha, Marni. Nebo ne?“ namítl on. Ani nic nepil a vůbec se nesnažil splynout s davem.

„Některý věci jsou ale posvátný.“

Francis se podíval na lidi kolem sebe, jak se ládují párky v těstíčku a obracejí do sebe jednu pintu za druhou, ale neřekl nic.

Marni si pořádně lokla vína. Začínala litovat, že mu vůbec kdy pomáhala. Zdálo se, že by vraždy radši přišil komukoli s tetováním, než aby se snažil objevit plnohodnotné důkazy. To snad ale měli policajti správně dělat, ne? Hledat důkazy, které je dovedou k vrahovi, a ne si vraha vybrat, jak se jim to hodí, a až pak na něj vytahovat „důkazy“.

„Kolik je tu tatérů z Iwaovy výstavy?“

Marni polkla víno.

„Je tu Iwao,“ odvětila. „Zastupuje Jonaha Masona, ten nemohl přijet. Ještě je tady Rick Glover, ale to je asi všecko.“

„Kdo je Rick Glover?“

„Dělal tu pavučinu Jemu Walshovi.“

„Aha, už si vzpomínám. Mohla bys nás představit?“

Marni ucítila, jak jí vzteky rudnou tváře.

„Abys zejtra zatknul i jeho? Protože takhle to u vás evidentně chodí.“

Francis si povzdechl. „Marni, my ale musíme proklepnout každého, kdo by s případem mohl mít cokoli do činění. Pak se je snažíme z vyšetřování zas vyloučit.“

„Takže po mně prostě chceš, abych ti ho představila a ty sis mohl zkontrolovat, jestli má na tu noc, kdy Jem umřel, alibi. To určitě, Franku, na to fakt zapomeň.“

„Hele, milá zlatá, přestaň na chvíli moralizovat a uvědom si konečně, že venku běhá vrah a zabíjí ti kamarády!“

„Máš pravdu,“ přisvědčila tiše. „Nechci, aby ještě někdo umíral. Jenže tím, že před lidma tajíš, co se děje, nás ohrožuješ úplně všechny. Aspoň je varuj, prosím tě.“

„Co když to ale vraha ovlivní?“

„A co když to někoho zachrání?“

Jako kdyby mluvila do zdi.

„Mám tady i někoho jiného než tebe. Tak mě omluv.“

Jak si však od něj razila cestu pryč, v uších jí hučelo a srdce bušilo jako pominuté. Takhle to nešlo – a ona to tak nehodlala nechat. Nebude přece čekat, až zas někdo umře.

„Zlato, podal bys mi tamhletu židli, prosím?“ ukázala na židli, kde zrovna seděla Thierryho školačka.

„Jasná věc. Hned jsem tu,“ přikývl Noa, popadl opěradlo židle a bez dlouhých cavyků dívku vyklopil Thierrymu na klín. Sukni měla tak krátkou, že jí Marni viděla skoro celé kalhotky. Holka se zakabonila, Thierryho to ale rozesmálo a objal ji v pase.

„Kam to bude?“

„Jenom tady k baru, díky.“

Vylezla na židli a rozhlédla se po hlučné hospodě. Aby upoutala pozornost všech přítomných, vzala vidličku a nahlas s ní zacinkala o svou sklenku.

„Ticho, lidi, buďte chvíli zticha,“ zaburácel svým zvučným basem Noa. „Marni vám chce něco říct.“

Všechny hlavy se k ní rázem otočily a Evanovi rodiče na ni upřeli zmatené pohledy.

„Dobrý večer, ahoj,“ pronesla, když ustala všeobecná vřava kolem. „Asi mě znáte, ale pro ty z vás, kdo ne: jsem Marni Mullinsová, ze studia *Celestial Tattoo*. Musím přiznat, že jsem Evana osobně neznala, ale dneska jsem přišla, protože máme spoustu společných

přátel. Chci vám říct něco moc důležitého. A vy mi musíte slíbit, že to řeknete všem, kdo tu dneska nejsou.“

Sklenku i vidličku odložila na bar. Záplava obličejů k ní s očekáváním vzhlížela, jen tvář Francise Sullivana na druhém konci místnosti byla plná zklamání. Vedle něj stál jeho kolega seržant a rozčileně se mračil.

„Marni, nech toho, prosím,“ zažadonil Francis a pak řekl ještě něco, přehlušil ho ale příval vzrušeného šepotu.

„Poslouchejte,“ nadechla se Marni. „Policie si myslí, že vrah, co zabil Evana, má na svědomí ještě další dvě vraždy. Z těla každé oběti zmizelo tetování – a všechna ta tetování měla společnou jednu věc. Dělali je tatěři, kteří měli svoje díla na výstavě *Alchymie krve a inkoustu*.“ Rick Glover vzadu v místnosti se zatvářil zděšeně. „Dost možná tady máme sériového vraha, co si za oběti vybírá lidi s kérkami od těchhle tatérů. Jsou to konkrétně Iwao Išikawa, Jonah Mason, Bartosz Klem, Brewster Bones, Polina Jankowska, Rick Glover, Gigi León, Jason Leicester, Vince Priest a Petra Danielli. Chci vás teď všechny varovat, protože policajti se k tomu nemají. Jestli máte tetování od někoho z těch, co jsem právě jmenovala, dávejte si pozor, až budete v noci venku. Radši nikam nechoďte sami.“

Napila se vína a popadla dech, zatímco komunita vstřebávala seznam jmen, který na ně právě vychrlila. Většina z nich kroutila hlavou, ale pár jich něco naléhavě šeptalo lidem vedle sebe a ukazovalo přitom tetování od někoho z Marnina seznamu. Viděla, jak do sebe její zákazník Dan Carter kope skoro plnou pintu piva, v očích strach. Nikde ovšem nebyli k nalezení ani Frank Sullivan, ani Rory Mackay. Určitě už vypálili zpátky na základnu, aby si tam mohli lámat hlavu, co teď, když už všichni znají jejich tajemství.

„Nedávno tady v Brightonu zabili Evana Armstronga a Jema Walshe,“ pokračovala Marni.

„Jema Walshe?“ zhrozila se nějaká dívka vedle Marniny židle.
„Jem je mrtvej?“

„To je blbost!“ zaprotestoval kdosi a zbytek začal svorně lapat po dechu. V novinách se o tom sice psalo, pro spoustu smutečních hostů to ale očividně byla novinka. Dveře bouchly a někdo vyběhl ven.

„Je mi to moc líto,“ řekla Marni.

Dívka stojící pod Marni se zhroutila na muže vedle sebe, který ji včas zachytil.

„A kdo ještě?“ ozvalo se zezadu.

Lidi začali vykřikovat jména, Evan Armstrong, Giselle Connellyová, a hospodu zachvátilo šílenství. Thierry Marni pomohl slézt ze židle. Vykonala, co měla.

„Proč jsi to sakra udělala?“ vybafl na ni. „Teď ti Sullivan nedá pokoj.“

„Sám mě k tomu donutil. Snad jsem někomu zachránila život. A jestli se to Frankovi nelíbí, ví moc dobře, co mi může.“

Proč to Thierrymu vlastně vadilo? Co měl s celým vyšetřováním za problém? Naštval se pokaždé, když na ně došla řeč. O co tady šlo?

A opravdu to chtěla vědět?

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

RORY

Rory si vážně nemyslel, že by šéf mohl někdy přijít do práce ještě v horším stavu než předešlé ráno. To se ale spletl. Francis dorazil sice neobvykle brzo, ovšem v pomačkaném obleku a s mastnými vlasy. Když Rory dorazil, seděl už za stolem s obrovským hrnkem černého kafe, hlavu zabořenou v jakýchsi poznámkách.

„Není vám nic?“ zeptal se Rory a pokusil se mu do papírů nahlédnout.

Francis zvedl hlavu a konečně si ho všiml.

„Víme, kde je dneska Bradshaw?“

„Tady ne. Má strategickou schůzku s partou detektivů policejních seržantů.“

„A víte kde?“

„Na hřišti Hollingbury Park.“

Jeho oblíbené místo na golf.

„Dobře.“ Inspektor se vrátil ke svým poznámkám.

Rory ještě chvíli čekal na vysvětlení, šéf mu ale nevěnoval pozornost. No tak fajn. Sám měl spoustu vlastní práce. Jenže než se stihl do čehokoli pořádně pustit, zavolal si ho Sullivan za pět minut zpátky do kanceláře.

„Rory, celou noc mě hryzalo svědomí. Vůbec jsem se nevyspal. Chci svou práci dělat dobře, ale tady jde o víc.“

Rory se na židli zavrtěl. Kam tím míří?

„Lidi už panikaří a celým městem se šíří fámy. Jestli vrah znovu udeří a my nic neuděláme, bude to jen a jen naše vina. Musíme dostat situaci pod kontrolu.“

„A co chcete udělat?“

„Svolal jsem tiskovku.“

„To ale velitel jasně zakázal. A jeho když neposlechnete, stáhne vás zaživa z kůže.“

Francis ale jen pokrčil rameny. „To si uvědomuju, nenechám ale umřít dalšího člověka jen proto, že jsem se bál ozvat.“

Ježíšmarjá. Tohle způsobí zemětřesení.

„Samozřejmě pochopím, když se od toho budete chtít distancovat. Přece jenom máte rodinu a nemůžete riskovat, že přijдете o práci.“

„Vy to ale riskovat budete.“

„Přes to nejede vlak.“

Měl pochopitelně pravdu. Pokud existovala pravděpodobnost, že někomu zachrání život, měli povinnost jednat. Jenže tenhle Francisův plán znamenal vzepřít se přímému rozkazu nadřízeného. To by ho mohlo stát nejen vyšetřování případu, ale i jeho práci u policie, pokud se Bradshaw hodně rozjede. Dole pod schodištěm, kde ho z vyšetřovací místnosti nemohlo být ani vidět, ani slyšet, vytáhl z kapsy mobil.

Vytočil Bradshawovo číslo.

Tiskové konference se pořádaly vždycky v té největší místnosti v přízemí policejní stanice na John Street, jenže tentokrát nebyla ani ta dost velká – dovnitř se nahrnul nebývale obrovský dav novinářů s rozličnými technologickými udělátky, bloky a pahýly tužek. Na oficiální policejní prohlášení přišli všichni připravení. Dvě vraždy během jednoho týdne, to nebylo jen tak – dokonce dvakrát tolik

vražd, ke kolika v Brightonu dojde běžně za celý rok. A jelikož na povrch už začaly vyplouvat i všechny hrozivé detaily – na což dřív nebo později stejně vždycky dojde –, přidalo se k místním pisálkům taky pár novinářů z celostátního tisku.

Rory od zadních dveří přešel celou místnost pohledem a pak se vrátil na chodbu a znovu se podíval na mobil. Velitel mu na zprávu pořád ještě neodpověděl a nikdo jiný na celé stanici neměl pravomoc tohle zastavit. Vrátil se zpátky dovnitř.

Francis se pokusil trochu se sebou něco udělat: svlékl si sako, rukávy košile vyhrnul k loktům (ne že by tedy košile byla v lepším stavu než sako) a vlasy si ulízal dozadu vodou. Poklepal na mikrofon před sebou, aby zjistil, zda je zapnutý. Mezi natěšenými novináři se rozlehlo napjaté ticho.

„Dobré ráno,“ řekl Francis na zkoušku, jestli je ho dobře slyšet.

Pár lidí mu na pozdrav zamručelo v odpověď.

„Jsem inspektor Francis Sullivan z vyšetřovacího týmu oddělení vražd. Má jednotka dostala přidělené obě vraždy, ke kterým ve městě nedávno došlo. V neděli osmadvacátého května bylo v zahradách Pavilion Gardens nalezeno tělo Evana Armstronga, třiatřicetiletého muže z města Hove. O pár dní později se pod Palácovým molem objevilo tělo Jema Walshe. Bez hlavy.“

„Snažíte se mezi vraždami prokázat nějakou spojitost?“ zeptala se jakási mladá žena v přední řadě.

„Otázky budu zodpovídat až na konec,“ stanovil Francis.

„Já jsem zas slyšel, že vrah z těl odřezává tetování, je to pravda?“ Tom Fitz. Jestli nebyl přímo na smutečním shromáždění, když Mar-ni pronášela svůj projev, donesla se k němu jeho hlavní myšlenka později sama. Ještě včera se totiž stihla rozletět do všech hospod ve městě.

„O zvěstech, které se po včerejším pohřbu začaly šířit, moc dobře vím,“ pokračoval Francis. „Právě proto jsem vás dal všechny zavolat.“

Dveře vzadu se otevřely a Francis zmlkl. Do místnosti vstoupil Bradshaw, dveře za sebou zavřel a postavil se vedle Roryho. Na sobě měl světle žlutý svetr a modré plátěné kalhoty a na nohou golfovou obuv. Z očí mu sršely blesky, neříkal ale nic.

Pohled na něj Francise na okamžik rozhodil. Když se vzpamatoval, zněl už jeho posluchačstvem netrpělivý šepot.

„Máme za to, že si vrah z těl svých obětí opravdu bere tetování. Jeho motivace nám ovšem zatím jasná není. Momentálně prošetřujeme, jaké oběti si vybral a která z jejich tetování vzal a proč.“

„Marni Mullinsová říkala něco o výstavě *Krve a inkoustu*, která nedávno proběhla v Londýně,“ nedal se odbýt Tom Fitz. „Jak ta s vraždami souvisí?“

„V tomto případě jde jen o spekulaci, bylo by unáhlené tvrdit cokoliv s jistotou.. Nemáme žádné důkazy, které by teorii potvrdzovaly. Přesto je to jeden z důvodů, proč jsem tiskovku svolal. Je potřeba varovat všechny, kdo mají nějaké tetování – a to od jakéhokoli tatéra. Ať dbají zvýšené opatrnosti, nechodí ven za tmy, na veřejnosti mají tetování schovaná pod oblečením a jeden na druhého dávají pozor.“

Odmlčel se a v místnosti vypukla ohlušující vřava. Najednou se na něco ptali všichni, a aby na sebe upozornili, máchali rukama ve vzduchu a novináři vzadu se zvedali ze židlí a cpali se dopředu. Po straně místnosti vyrazil k pódiu i Bradshaw.

„Mám čas jen na pár otázek,“ přikývl Francis.

„Máte už nějaké podezřelé?“ zeptal se jakýsi přespolní žurnalista.

„Jméno a pro koho píšete, prosím?“

„Simon Epton, Daily Telegraph.“

Podle výrazu ve tváři Francis už teď viděl, jakým směrem se jeho článek bude ubírat.

„Máte nějaké podezřelé, inspektore?“ zopakoval Simon Epton svou otázkou.

„Je mi líto, ale takové detaily vyšetřování s vámi v tuto chvíli probírat nemohu,“ zavrtěl hlavou Francis.

„Takže netušíte, kdo by ten zloděj tetování mohl být, je to tak?“

„Bez komentáře.“

„Lizzie Appletonová, Daily Mirror. Údajně jste zatkli pořadatele výstavy Iwaa Išikawu. Z jakého důvodu?“

„My jsme zatím ale nikoho nezatkli, slečno Appletonová. Pan Išikawa nám pouze spolu s několika dalšími jedinci ve vyšetřování pomáhá.“

Co se Roryho týkalo, byl snad přece Iwao Išikawa stále jeden z podezřelých.

„Stejně jako třeba Marni Mullinsová?“ nadhodila Lizzie Appletonová.

„Jak jsem řekl, pár osob nám je vzhledem ke svým odborným znalostem k dispozici. Konkrétní detaily vám ale prozrazovat nemůžu.“

„To by stačilo, dámy a pánové,“ odstrčil Bradshaw Francise stranou a obsadil mikrofon. „Děkujeme, že jste přišli. Pište zodpovědně, ať ve městě nerozpoutáte paniku. Naším cílem je, aby si lidé dávali pozor, ne aby žili ve strachu.“

Novinářům došlo, že už z policie pro svoje sloupky nic dalšího nevytřískají, a dali se na zběsilý úprk ke dveřím. Rory sledoval Francise, bílého jako stěna, jak sám prchá, než ho Bradshaw stihne popadnout za límec. Ve dveřích se na něj na vteřinu otočil a probodl ho pohledem. Rory chvíli počkal a pak sám vyrazil pryč. Šéfovi bylo určitě jasné, že Bradshawa zavolal on, a nepochybně si to s ním bude chtít ještě vyřídit.

Jak Rory lezl do schodů, začalo ho hryzat svědomí. Francis jednal správně, když tiskovku svolal. Nejspíš i někomu opravdu zachránil život. Měl odvalu, že se dokázal vzepřít přímému rozkazu, to se mu muselo nechat. Rory si povzdechl. Zase by ale netvrdil,

že sám udělal něco špatně – jen se teď sám sobě nedokázal podívat do očí.

Vtom za sebou zaslechl rychle se blížící kroky. Věděl, že je to Sullivan.

„Ty kryso!“

FRANCIS

Jak se zdálo, běžel Rory rovnou za Bradshawem a Francisovi se z toho vařila krev. Velitel by se o tiskovce sice dřív nebo později stejně dozvěděl – to snad ale neznamenalalo, že mu to ten sráč vyklopí, ještě než akce vůbec začne. Nebylo divu, že vyšetřování stále nikam nevedlo – jak by taky mohlo, když jako velící důstojník nemá podporu svého týmu. Vzrušený šepot ve vyšetřovací místnosti utichl, hned jak vstoupil, a vzápětí se na něj upřely všechny oči. Za ním vešel Rory s Bradshawem v patách.

„Do kanceláře. Oba. A hned,“ zaburácel Bradshaw hlasitěji, než bylo potřeba, a nečekal na odpověď.

Francis pohlédl na Roryho, ten ale jen pokrčil rameny.

„Kdybych mlčel, dostal bych teď seřváno i já – a k čemu by to bylo dobrý?“

To mělo k omluvě hodně daleko. A Rory navíc tím, že Bradshawovi zavolal, vlastní kariéru nijak neohrozil.

„Takže nechat potenciální oběti bloumat po městě bez nejmenšího tušení, co se tu děje, by podle vás bylo v pořádku? A jakpak se vám v noci spí, seržante?“ ušklíbl se Francis.

S bezpečným odstupem mezi sebou vyrazili po schodech za Bradshawem. Srdce Francisovi bušilo jako o život. Nejspíš si zaslouží, cokoli ho teď čeká. Alespoň se může sám sobě podívat do očí s vědomím, že se zachoval správně.

Atmosféra v kanceláři velitele byla tak hustá, že by se dala krájet. Bradshaw žuchl do židle za stolem a vzdychl. Francis ani Rory se posadit neodvažovali a na výbuch počkali raději vestoje. Bradshaw přešel pohledem z jednoho na druhého a zpátky, nakonec ale očima spočinul na Francisovi.

„Co jste si sakra myslel, že děláte?“

Francis se obrnil. „Myslel jsem, že bychom někomu mohli zachránit život. Pane.“

„Snad jsme se o tom už bavili. Zakázal jsem to.“

Jelikož to nebyla otázka, neřekl Francis nic.

Bradshaw přesunul pozornost k Rorymu.

„Udělal jste dobře, že jste mi zavola!“

„Měl jste právo vědět, co se děje.“

„O tom, jestli a kdy je třeba informovat veřejnost, vy nerozhodujete,“ prskl Bradshaw zase na Francise. „Kvůli vám teď nejspíš panikaří celé město.“

„Marni Mullinsová už lidi varovala včera na smuteční hostině,“ hájil se Francis. „Městem se už tak šířily fámy a všichni panikařili.“

Rory obrátil oči v sloup, což Francise dopálilo doběla.

„Stojím si za tím, co jsem udělal. Doufám, že jsem někomu zachránil život.“

Tím Bradshawa ale neohromil.

„A to vás nenapadlo, že si lidi začnou dávat pozor už jen kvůli těm fámám?“

„Při vši úctě, měl jsem za to, že bychom tok informací měli mít pod kontrolou my.“

Bradshaw si rozzlobeně odfrkl.

„Povedlo se vám tak akorát vraha varovat. A to v případě, že je to vážně jenom jeden vrah. Teď už ví, že známe jeho strategii – někam zaleze a šance ho chytit bude skoro nulová.“

„To si nemyslím.“

„A vycházíte z čeho, hm? Ze svých bohatých zkušeností u policie?“

„Ne, vycházím z policejního výcviku. Naučil jsem se, že vrazi chtějí být v centru pozornosti. Pokud mezi vraždami opravdu existuje spojitost a my jsme uhodli motivaci, náhlá publicita vrahovi naopak zvedne ego. Nikam jsme ho nezahnali, spíš jsme ho vylákali ven. Na každý roh postavím strážníky v civilu a kamery s živým přenosem. Tak ho snad chytíme dřív, než stihne zabít někoho dalšího.“

„Takže ho chcete přistihnout při činu?“ zavrtěl hlavou Bradshaw.
„To je moc riskantní postup.“

„Ne, tak jsem to nemyslel,“ vysvětloval Francis. „Když už jsme teď všechny varovali, nebude mít vrah možnost znovu udeřit. Lidi o něm už vědí a budou se mít na pozoru. Nevydrží to a prozradí se sám.“

„To teda sakra doufám. Nezapomínejte na statistiky – seshora na mě tlačí, abych pořád snižoval míru kriminality, násilných zločinů obzvlášť.“

„A toho právě dosáhneme tím, že vraha vypudíme ze skrýše a zatkne ho.“

Bradshaw si sevřel kořen nosu a stiskl rty.

Francis vrhl letmý pohled na Roryho. Ten se svou škodolibou radost ani nesnažil skrýt.

„Ne, tohle nebude fungovat. Použít někoho jako volavku by mohlo, ale jenom tím, že mu seberete možnost zabíjet, ho nechytíte. Nedá se nic dělat, Sullivane, musím vás z případu odvolat. Mackayi, teď tomu velíte vy – dokud k nám nepřeloží nového inspektora.“

„Ale pane, inspektor Sullivan tu tiskovku svolal s nejlepšími úmysly.“

To rozhodně nestačilo a navíc už bylo stejně pozdě – a Rory to sám moc dobře věděl.

„To je mi úplně ukradený. Teď velíte vy a zodpovídáte se mně. Nažněte toho tetujícího Japonce zpátky k výsledku a sežeňte nějaký důkazy, co ob stojí u soudu.“

„Nic neukazuje na to, že by pachatelem byl vážně on.“

„Zavřete klapačku, Sullivane. A teď oba vypadněte.“

„Tohle nemůžete udělat, pane,“ procedil Francis mezi zuby zaťatými tak pevně, že bylo jeho slovům stěžší rozumět.

„Můžu si dělat, co se mi kurva zachce, Sullivane. Vyšetřování teď vede Mackay.“

A schůze byla u konce.

Na chodbě pak dal Francis průchod vzteku.

„Do hajzlu, do hajzlu, do hajzlu!“

Odvolali ho z případu. A Bradshaw s Mackayem jsou na úplně špatné stopě, vrah si tedy může vesele zabíjet dál. Praštil pěstí do zdi a celou rukou mu vystřelila prudká bolest.

„Do prdele!“

Bylo nad slunce jasnější, že až se projekt spustí, budu muset jednat rychle. Sběratel mi dal seznam tetování, která mu mám přinést, a teď je potřeba sběr provést, dokud policie stále ještě netuší, za jaký konec vzít. A až bude posbíráno, můžu se stáhnout do ústraní – nebudou mít ani ponětí, kde mě hledat. Jenže právě postupný sběr všech tetování ze seznamu je na celé operaci nejrizikovější.

Sběratel a jeho seznam. Když úkol zvládnou splnit, možná pro mě bude mít další. Snad si tím získám jeho důvěru. Snad mu dojde, že můžu být jeho pravou rukou – že se na mě může spolehnout. O tom, jak moc mi na zdárném výsledku jeho mise záleží, už snad nemůže mít pochyby. Ale i tak: čím víc se mi bude dařit, tím spíš moje schopnosti docení. Musí si mě začít víc všímat. Jak toho dosáhnout? Splním všechny jeho požadavky, do posledního písmenka. Každopádně už je načase, aby mi dal najevo nějaké uznání za všechny moje služby... ne?

Zatím se vše vyvíjí dobře a dnes v noci budu zas o krok dál – pokud se moje oběť nerozhodne změnit na poslední chvíli návyky. Už tři týdny ho každou sobotu sleduju, pokaždé chlastá s kamarády v hospodě Victoria Inn na rohu Duke Street a Middle Street. Zůstávají vždycky až do zavíračky a pak se vydají každý svou cestou. On chodí domů vždycky tou samou trasou: labyrintem uliček ve čtvrti The Lanes, přes silniční tepnu Old Steine až do Kemptownu. Dneska ale nejdu za ním. Ne, dnes si na něj počkám.

A úzké uličky čtvrti The Lanes mi k tomu báječně poslouží. Ty nejužší z nich jsou totiž v tuhle noční hodinu prázdné a utopené v černočerné tmě.

Dan Carter si do nich ale klidně troufne – je to tak, Dane? Sice sem z North Street doléhá smích ožralů, kteří tam na kolemjdoucí holky pokřikují oplzlosti, to ale neznamená, že až nadejde čas, uslyší i oni tebe. Zvlášť když tě zezadu přidusí ruka s hadrem namočeným do éteru.

Tohle místo je výsledkem pečlivého průzkumu. Ulička je příhodně úzká a po levé straně domu, před nímž stojím, je železná brána vedoucí na opuštěný dvůr. O zámek už je postaráno – až budu Cartera chtít zatahnout dovnitř, nebude mi v cestě nic bránit. Na dvoře pak budu moct pár hodin nerušeně pracovat. Nástroje už tam na mě čekají připravené v tašce. Carterovo tetování je obrovské, stáhnout ho mi zabere spoustu času, i když sebou hodím. Hotové dílo ale bude nádherné, možná nejkrásnější z celého seznamu, snad až na...

Slyším kroky. Jeho. Melodii jeho chůze už moc dobře znám. Každý člověk má jedinečný krok, svůj vlastní rytmus, v němž klade nohu před nohu. Éter nakapu na hadřík, co držím v levé ruce, a přitisknu se k rámu dveří za sebou. Kroky se blíží, jsou stále hlasitější, a když se jejich majitel dostane na úroveň mé skrýše, vyrazím ven, ramenem mu tvrdě vrazím do hrudi, a ve chvíli, kdy se otočí, aby se ohradil, stojím už za ním a nasáklým hadrem mu sevřu nos i ústa. Vzpírá se, za pár vteřin už je ale omámený a jeho tělo se na mě bezvládně zhroutí. Odtažnu ho branou až na svůj tajný dvůr.

Ted se konečně můžu pustit do práce. Nože moje, pojdte ven, budeme si brát.

Vorpálný meč šel v šmiků let.

Tu básničku miluju. Občas se mi zdá, že ji Lewis Carroll napsal jen pro mě a o mé práci. Můj vorpálný meč...

Ale co to sakra? Slyším hlasy. Nějaký páreček, jeden druhému do ucha špitá sladké nesmysly. Jenže jestli jejich sladké nesmysly slyším i já, znamená to, že jsou blízko. Až moc blízko. Blokují mi únikovou cestu.

Do hajzlu.

Do hajzlu, do hajzlu, do hajzlu.

FRANCIS

Po nocích to měl Francis ve svaté Kateřině moc rád. Měl od kostela klíč, a když pozdě v noci nebo velmi brzo ráno nemohl spát, chodil se tam na hodinu nebo dvě tiše modlit a rozjímat. Jelikož si ale byl vědom, že i v kostele se platí za elektřinu, rozsvěcoval si jen lampičky na čtení not v lavicích kostelního sboru, které vrhaly slabé světlo kněžištěm, a v hemžících se stínech nacházel pro mnohé snad překvapivou útěchu.

Tentokrát se mu ale útěchy nedostávalo ani tady. Snad byly jeho modlitby za úspěch v nové práci moc sobecké a altruismus, o kterém si myslel, že stál za jeho úmysly, pouhá zástěrka. Bylo to snad doopravdy tak, že jen toužil po úspěchu a uznání a nic víc, jakkoli si to snad nechtěl připustit? Jeho modlitby zůstaly nevyslyšeny, svůj první případ vlastním zaviněním kazil, jak mohl. Z toho, že ho z případu odvolali tak brzy, se jeho kariéra nejspíš neoklepe – v nejlepším případě ho neúspěch jen odsune do pozadí, a i tak bude pod tlakem, že by se měl přihlásit o přeložení do jiné jednotky, nebo si dokonce najít úplně jinou práci. Co tak asi může policista, který selhal, dělat se životem? Na postu inspektora vydržel tak krátce, že moc možností ani neviděl.

Promnul si pohmožděné klouby prstů a vzhlédl ke krucifixu, který mu visel nad hlavou. Ježíš se tvářil nešťastně, lítostivě.

No dobře. Byl otrokem své ješitnosti, soustředil se jen na vlastní kariérní růst, chtěl spravedlnost pro mrtvé a zapomínal na ty stále živé, kteří ho potřebovali víc. Za matkou měl jít v posledních týdnech dvakrát, a nakonec nešel ani jednou, přitom času už určitě moc nezbyvalo. Sestře několikrát nezvedl telefon, ačkoli věděl, že je v jejím životě jedním z mála podpůrných pilířů – i když ona by to nejspíš nepřiznala. Tyhle dvě ženy byly obě naživu a obě ho potřebovaly. Ani toho po něm příliš nežádaly, jen aby byl s nimi – v posledních dvou týdnech ale nebyl schopen ani toho.

Za maminkou zajde a sestře zítra zavolá. Poklekl na schod před oltářem a sklopil hlavu. Presbytářem se ještě stále nesla vůně kadidla z poslední mše. Vtom se tichounce zavřely postranní dveře. Otec William si k němu přiklekl a Francis na něj nepatrně kývl. Pak se každý sám pomodlil. Příchod kněze byl pro Francise znamením, že ho Bůh neopustil a na pomoc mu posílá svého služebníka. Francis mu za to vzdal díky.

„Hned jak jsem viděl, že se tu svítí, věděl jsem, že jsi to ty,“ řekl otec William, když si k němu Francis přisedl do lavice kostelního sboru.

„Řekl vám to Bůh?“

Otec William se ale zasmál. „Ne. Klíč máte kromě mě jenom ty a kostelník. A ten by z postele nevylezl, ani aby ulehčil umírající jeptišce.“

Francisovi zacukaly koutky. Kostelníka dobře znal a věděl, že tenhle okouzlující chlapík se pobožnostmi nikdy nenechá vyrušit od čaje o páté se svými farníky.

Kněz pak položil obě dlaně na hřbet ruky, jíž se Francis opíral o zábradlí.

„Copak tě do domu Páně přivádí ve dvě hodiny ráno? Třeba bych ti uměl poradit trochu praktičtěji než ten nahoře,“ mrkl po krucifixu nad jejich hlavami.

Otec William byl moudrý muž a s pochody lidského srdce měl léta zkušeností. Francis si byl jistý, že vlastní otec se mu ze života ztratil jen proto, aby se v něm mohl objevit otec William.

Konečně se mohl někomu svěčit, a tak v potměšilé prázdnotě kostela mluvil a mluvil skoro hodinu. Otec William ho poslouchal a přikývoval a Francis mu vyprávěl o svých selháních, jak v práci, tak v rodině.

„Nikdy v životě jsem nic nechtěl víc, než chytit tohoto vraha, otče. Je to špatné? Jenže ani nemám žádné stopy, a když mě teď z případu odvolali, jsou moje šance už úplně mizivé.“

„Rozhodně není špatné chtít uspět v tom, co člověk dělá,“ řekl kněz. „Navíc ve tvém případě nejde jen o úspěch, ale o to, zachránit někomu život. Naše pohnutky jsou vždy mnohé. Altruismus jde většinou ruku v ruce s přesvědčením o vlastní dobrotě. Každý je na sebe pyšný, když se mu povede udělat dobrý skutek – a to i přesto, že pýcha je hřích.“

„Už chápu,“ přikývl Francis. „Když uspěju v tom, co dělám, stane se z našeho města bezpečnější místo pro život. Jenže teď nemůžu dělat nic. Policie je ve slepé uličce a vrah určitě zas brzo udeří.“

„Nikdy se nevzdávej, chlapče. Pokud v hloubi srdce víš, že jednáš správně, nenech se zastavit kvůli tomu, co by si o tobě mohli pomyslet ostatní. Záleží jen na tom, co si myslí Bůh.“

„Myslíte, že bych se tedy měl snažit vraha chytit dál, i když už na případu dělat nemám?“

„Přesně tak.“ Z hlasu otce Williama bylo slyšet odhodlání a Francis z něj načerpal trochu síly. „Moc ode mě pozdravuj sestru a já mamince vyřídím, že brzy přijdeš.“

Kněz poklekl, obě ruce stále na ruce Francisově.

„Domine Iesu, dimitte nobis debita nostra, salva nos ab igne inferiori...“

Uchraň nás pekelného ohně.

Nevzdá se.

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

RORY

Případ měl teď na starost on. Sullivana odvolali. A vrah zaútočil znovu.

Tentokrát ale měli kliku. Muž, kterého si vrah vybral jako svou další oběť, jen tak tak přežil a Rory už čekal v nemocnici před jeho pokojem v naději, že mu dovolí ho vyzpovídat. Doktoři trvali na tom, že pacient není ve stavu s nikým mluvit, to už ale Rory slyšel mockrát. Rozhodl se tedy, že počká, a teď nervózně přecházel tluměně osvětlenou chodbou. Najednou si už tolik nevěřil.

A na takovéhle vodítko přece celou dobu čekali. Oběť útoku přezila, vraha vyrušili při práci, a místo činu tak bylo v nejlepším možném stavu. Opilý páreček, který se k tomu všemu připletl, navíc snad nebyl natolik pod parou, aby si z toho nic nepamatoval. Oba svědci právě teď seděli na stanici ve výsledkové místnosti. Rory celý tým vytáhl z postelí – konečně se na ně usmálo štěstí, nesměli si ho tedy nechat proklouznout mezi prsty. A ačkoli si to nerad přiznával, bude se mu tady hodit i šéfův pohled na věc.

Jedno bylo ale jisté: Iwao to být nemohl. Nechal před jeho domem sedět celou noc dva strážníky a ti nahlásili, že za celou dobu nikam neodešel.

Napsal Francisovi zprávu a zastihl ho, zrovna když šel z kostela. *To tam i bydlí, nebo co?*

O patnáct minut později už s ním seděl v nemocniční čekárně. Do automatu s teplými nápoji nacistal Rory několik mincí a podal svému bývalému šéfovi papírový kelímek s kafem.

„Vůbec bych tu neměl být, Rory. Jestli na to přijde Bradshaw...“
Zněl zasmušile a jeho narážka byla nad slunce jasná.

„Nepřijde na to. A co je důležitější: víc hlav víc ví.“

To kvůli němu Francise z případu odvolali. Neubráníl se myšlen-
ce, jak moc by asi byl na jeho místě k dispozici on Francisovi. Když
se na šéfa s prosbou o pomoc obracel, tak trochu čekal, že ho po-
šle někam. Jenže on se místo toho unaveně sesunul na nepohodlně
vyhlížející židli z červeného plastu a Rory mu vyložil, jak na tom
momentálně jsou.

„Můžu ti leda tak říct, co si o tom myslím, ale všechna rozhodnutí
už budeš muset udělat sám. Co říkala doktorka?“

„Že prý je to vážné. Obět – nejspíš se jmenuje Dan Carter – má
těžký otřes mozku. A ten hajzl ho pořádně pořezal, takže ztratil
hodně krve. Carter má totiž údajně jedno obří tetování po celém
těle, a kdyby ti dva ožralí amanti dorazili o chvíli později, byly by to
fakt jatka.“

„A zmizelo z jeho tetování něco?“

„Podle doktorky bylo kolem dokola celý oříznutý...“

„Stejně jako to Armstrongovo.“

„... a z jednoho ramene už vrah stihl kus stáhnout. Doktoři tuh-
le část kůže museli komplet odříznout a nahradit ji transplantátem
z Carterova stehna.“

Francis sebou škubl úplně stejně jako Rory, když chirurgyně popi-
sovala ty samé hrozné detaily jemu.

„Kdy nás k němu pustí?“

„Prý bychom za ním radši chodit neměli.“

Na chodbě se ozvaly kroky a dveře do čekárny se za okamžik ote-
vřely.

„Jsou tady,“ řekla zdravotní sestra.

„Díky,“ odvětil ženský hlas.

Do místnosti vešla Marni Mullinsová, vlasy rozčuchané, tmavé oční linky a řasenku nápadně rozmazané.

„Co ta tady dělá?“ obrátil se Francis na Roryho.

„To jako vážně? Moc pěkný,“ odfrkla si Marni. „Myslíš si, že jsem se už nemohla dočkat, až mě ve čtyři ráno vytáhnou z postele? Nemocnice fakt zrovna nemiluju.“

Nepůsobila zrovna ve své kůži.

„Zavolal jsem jí,“ řekl Rory. „Chci, aby se na to tetování podívala. Vrah se nějak rozjel a my bychom měli radši rychle zjistit, koho by mohl mít na seznamu dál.“

„V tom případě pardon. Díky, žeš přišla,“ kývl na Marni Francis a Rorymu došlo, že se sám neumí chovat.

Inspektor si stoupl, když vešla, a teď k ní přišel blíž a dotkl se její paže. Nálada v místnosti se záhadným způsobem proměnila – Rorymu tady něco unikalo. Rychle Marni seznámil se současným stavem věci.

„A na výstavě těch tatérů bylo kolik?“ zeptal se Francis a znovu se posadil.

Marni se zamyslela. „Deset.“

Rory z kapsy vytáhl zápisík.

„Jejich jména, prosím.“

Marni umělce odpočítala na prstech. „Iwao, Bartosz Klem, Rick Glover, Gigi León, Brewster Bones, Jason Leicester, Polina Jankowska, Joah Mason, Vince Priest a...“ promnula si čelo. „Katalog jsem nechala doma... počkat, celkem tam byly tři ženský, takže ještě jedna.“ Posadila se naproti Francisovi. „Už vím. Petra Danielli. Italka, tetuje v Miláně.“

„A koho že už vrah má?“

„Evan Armstrong měl tetování od Jonaha Masona,“ řekl Francis. „A rukáv Giselle Connollyové dělal Bartosz Klem.“

„A pavučina Jema Walshe byla od Ricka Glovera,“ doplnila Marni.

„Takže jestli je hypotéza správná, bude tetování Dana Cartera od někoho z těch zbylých,“ poklepal Rory tužkou na papír se jmény, která si před chvílí zapsal.

„A když nebude?“ nadhodila Marni.

Rory pokrčil rameny. „V tom případě vaše teorie neobstála.“

„Tentokrát ale máme dva svědky, a i oběť je pořád naživu,“ dodal Francis. „Určitě nám budou mít co říct a s trochou štěstí nám snad toho mizeru pomůžou chytit.“

Dveře se znovu otevřely a v nich se objevil vysoký muž v košili se stetoskopem kolem krku. Přelétl po nich pohledem, ze kterého číselna snad stejná únava, jakou cítil i Rory.

„Kdo z vás je šéf?“ zeptal se.

Francis pokývl směrem k Rorymu.

„Dobře. Pan Carter už je vzhůru, ne-li zcela při smyslech. Máte pět minut, pak musí zase odpočívat.“

„Bude v pořádku?“ zeptala se Marni.

„To nám řekne až CT mozku. Pravděpodobně utrpěl lehké zranění hlavy, nejspíš z pádu,“ vysvětloval chirurg. „A ty řezy jsou jen povrchové. Zahojí se, jen kolem transplantátu na rameni zůstanou jizvy.“

„Nejen na rameni, ale i na duši,“ zamumlal Rory.

„No, to už není můj obor,“ odbyl ho chirurg. „Pojďte za mnou.“

Dan Carter měl pokoj sám pro sebe, kousek od jejich čekárny. Ve slabém ranním světle se tam všechno zdálo být šedé a bezvýrazné, dokonce i bílé ložní prádlo a obvazy, do nichž byla poslední oběť Zloděje tetování zavinuta. Po nějakém tetování nebylo ani stopy, odhalenou měl leda kůži obličej, krku a rukou. Jednu paži měl zafixovanou v ortéze kolem hrudníku. Popelavě šedá tvář se mu nepřírozně leskla potem.

Chirurg je s ním zanechal o samotě a Marni k pacientovi přistoupila blíž.

„Ahoj Dane.“

„Ahoj Marni,“ odpověděl jí na pozdrav. Mluvil pomalu, pořád byl ještě omámený léky. „Co ty tady děláš?“

„Pomáhám těmhle dvěma,“ ukázala bradou přes rameno na Roryho s Francisem.

Cože, ti dva se znají? Co to mají v tý své potetovaný komunitě za incestní vztahy?

„Policie?“ zeptal se Dan.

Marni přikývla. „Můžu se podívat na tvoji kérku, Dane?“

„No jasně,“ ukázal bradou na ruku, kterou neměl v ortéze.

Marni opatrně vyhrnula rukáv jeho nemocničního hávu a odhalila pestrobarevný rukáv inkoustový, v japonském stylu. Chvíli si ho prohlížela.

„Krása. To je od Petry Danielli?“

„Jo. Strávili jsme spolu sto sedmdesát hodin. Jenže teď...“ zkrřivil tvář.

Francis k němu přistoupil z druhé strany.

„Dane, mohl byste nám říct, co přesně se v noci stalo?“

Dan Carter se zamračil a s viditelnou námahou nechal rukáv spadnout zpátky k zápěstí.

„Pokusím se. Byli jsme s klukama ve Viktorce.“

„Jména?“ chtěl vědět Rory.

„Pete. Byl tam Pete... myslím... ne, Pete tam nebyl...“ Těžká víčka mu spadla.

„S tím si nelamte hlavu,“ utěšil ho Francis. „Pamatujete si, kdy jste šel domů?“

„Vůbec si nepamatuju, že jsem někam šel. Stáli jsme spolu všichni venku... Bar už měl zavřeno. Zapálil jsem si.“

„Šel někdo s vámi?“

„Ne, asi ne.“

„Viděl jste po cestě nějaké lidi?“

Dan bezradně pokrčil rameny.

„A co se tedy stalo?“

Zavrtěl hlavou. „Pardon. Mám úplný okno. Naposledy si vzpomínám, jak jsme stáli před Viktorou.“

„Doktor říkal, že vás nejdřív někdo omráčil, snad éterem, a pak jste se praštil hlavou o zem. Vzpomínáte si, co se stalo, když jste přišel k sobě?“ zeptal se Rory, který stál u nohou postele.

„Slyšel jsem křičet nějakou ženskou a zblízka si mě prohlížel nějaký chlap. Prej jestli jsem v pohodě. Neměl jsem tričko a všechno mě bolelo, byla mi strašná zima. Tekla mi krev, cítil jsem, že mám krvavou celou ruku.“

„A toho útočníka jste neviděl?“

„Ten už byl pryč. Ti dva zavolali záchranku. Pamatuju si ještě, jak ten chlap své přítelkyni řekl, aby sklapla, a pak jsem zase omdlel.“

„A na nic víc si nevzpomínáte?“

Dan Carter zavřel oči. Dveře se otevřely a do pokoje vešla sestřička.

„Už vás budu muset vyhnat. Pan Carter musí odpočívat.“

„Díky, Dane,“ řekl Rory. „Přijdeme zase zítra. Třeba se vám nějaké vzpomínky vrátí.“

Vtom Dan oči zase otevřel.

„Ještě něco. Ale nevím, jestli je to fakt vzpomínka, nebo jenom nějaká halucinace.“

„Jen do toho,“ pobídl ho Francis. Z jeho hlasu bylo jasně slyšet, jak je napjatý.

„Je to takovej záblesk... před obličejem se mi pohybují ruce v bílých latexových rukavicích. A skrz ten latex něco prosvítá, možná tetování na hřbetech obou rukou. Jsou to rudý, veliký kérky. Možná růže.“ Pokrčil rameny, což ho okamžitě zabolelo, až sebou škubl.

„A ven,“ nesmlouvavě je vyhodila sestřička. „Můžete přijít zase zítra.“

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

MARNI

Růže – jeden z vůbec nejčastějších motivů. Lidé si je nechávají tetovat všude možné po těle. Marni už dávno přestala počítat, kolik růží sama vytetovala, a vůbec každý tatér si jich užil ažaž, pokud se ovšem nespécializoval na tribaly nebo black work. Tetování na hřbetech rukou už ale nejspíš tak běžná nebyla. Když se ujistila, že nikoho s takovým tetováním sama neznala, nesmírně se jí ulevilo.

Dokáže ho ale vypátrat, když prohledá internet? No, určitě to alespoň zkusí. Dan měl štěstí, ale další oběť, kterou si vrah vybere, už ho mít nejspíš nebude. Když se vrahovi nepodařilo Danovo tetování od Petry Danielli dostat, najde si teď jiné její dílo, nebo se v seznamu posune k dalšímu umělci?

Do nemocnice ji zavolali ve čtyři ráno a Marni až do sedmi jen ležela s očima doširoka otevřenými a snažila se zahnat děs, který ji takhle k ránu většinou pronásledoval. Z lékařských zařízení a vůbec jim podobných institucí bývala vždycky nesvá a teď se v polospánku přesunula zpátky do temné vězeňské cely, kde se stěny pomalu přibližují a strop se jí nad hlavou houpe jako závaží. Prudce se posadila. Znovu zavřela oči a celé se to zopakovalo. Když konečně usnula, byl to spánek sice hluboký, rozhodně ale ne vydatný – vzbudila se v poledne, vynervovaná a unavená. Naštěstí byla neděle, a tak nemusela do práce. Jenže představy rukou s vytetovanými růžemi na hřbetech

a nožem v křečovitých prstech ji do studia dotlačily i tak. Ten člověk přece ubližuje jejím známým. Někdo ho už konečně musí zastavit.

Policajti přeshlapují na místě. Z těch několika málo důkazů, které se jim zatím podařilo nashromáždit a které se většinou týkají jen použitých nožů, zatím žádné stopy nevzešly a na mušce taky nikoho neměli. Kdyby se jí ale povedlo tuhle informaci získat, celé vyšetřování by se okamžitě posunulo. Nevybavovala si, že by kdy v Brightonu potkala někoho s růžemi na rukou – to mohlo znamenat, že vrah nebyl odsud. Evana Armstronga zabil během konvence a Jema Walshe jen o pár dní později. Pepřík se sušenkou pro psy v tlamě se uvelebil u ní pod stolem a ona otevřela notebook. Jakmile se nastartoval, do adresního řádku napsala „konvence Brighton 2017“ a dala vyhledávat v Google obrázcích. Že by se vrah taky zúčastnil? Znělo to docela pravděpodobně. A jestli tam vážně byl, mohl klidně být na některé z fotek – na internetu jich byly doslova tisíce, a jestli si někdo, tedy ona, dá tu práci, aby se jimi všemi probral, snad toho parchanta opravdu najde.

Rychle natukala e-mail pro Thierryho, Nou i Charlieho, aby jí s tím pomohli. Jenže v neděli po poledni buď ti tři ještě leželi v posteli s kocovinou, nebo si už zas v hospodě zadělávali na další. No nic. Pustila se tedy do hledání růží vytetovaných na hřbetu rukou a pomalu sjížděla řádek za řádkem dolů. Všichni tatéři měli při práci nasazené černé latexové rukavice, jejich zákazníci ale takhle chránění nebyli a i tatérům byly ruce vidět, když si zrovna dávali pauzu. Napadlo ji, jestli by vrah mohl sám být tatér, nebo zkrátka kérky jenom sbíral.

„Ježíš. Pepříku, koukej, kdo se mi tu objevil!“

Pes uslyšel svoje jméno a odfrkl si. Marni na okamžik odvedla pozornost fotka tatéra, se kterým si loni párkrát vyšla. Nakonec z toho nic nebylo, ale měla ho ráda a pořád to pro ni byl kamarád.

„A tady jsem já, jak tetuju Stevea.“

Pepříka to nezajímalo, Marni si ale obrázek chvíli prohlížela. Před stanovištěm postávali potenciální klienti a pozorovali, jak vybarvuje volný prostor nad tygrovými zády. Že by snad některý z nich byl ten, kterého právě hledala? Zastavil se vrah tehdy u ní a sledoval ji při práci? Po zádech jí přeběhl mráz. Zkontrolovala všechny ruce na fotce – žádné růže. Nepříjemný pocit ji ale neopustil. Sundala si jednu botu a chodidlem se Pepříkovi opřela o rameno.

Odpoledne se vleklo a Marni se z obrazovky brzy unavily oči. Několikrát si udělala pauzu na kafe a jednou vzala Pepříka na deset minut ven a sama si vykouřila cigaretu. Objevila hromadu potetovaných rukou, zatím ale žádné růže. A třeba byla na úplně špatné stopě, Zloděj tetování se na jejich konvenci nemusel přece ani ukázat. A i kdyby se tam ukázal, ona se stejně musí probrat fotkami více než sedmi tisíc návštěvníků – a jaká je šance, že ho někdo vyfotil? A že na fotce budou vidět i jeho ruce?

Tolik potetovaných rukou nikdy neviděla. Většinou ale šlo o pokračování rukávů, které vedly od ramene až na hřbet ruky, nebo o ozdobné nápisy na článcích prstů: LOVE a HATE, GOOD a EVIL nebo LONE WOLF.

Celý den bylo zataženo a brzo se setmělo. Marni rozsvítila polohovatelnou stolní lampu, stále rozhodnutá nevynechat jediný obrázek. Pepřík chrochl ze spaní a ona se usmála. Jejím uším to znělo sladce, konejšivě. Únava ji zpomalovala, čas od času měla úplný výpadek soustředění a musela jedinou fotku zkontrolovat dvakrát. Že by si dala už jen hodinku a vrátila se k tomu zase ráno...?

Vtom Pepřík s hlubokým vrčením vyrazil zpod stolu. Vyběhl ke vchodovým dveřím a štěkal a štěkal, a když ho Marni dohnala, celý se třásl. Polila ji panika, dýchala rychle, mělce.

„Pepříku, copak je? Slyšel jsi něco?“

Ulice se zdála být liduprázdná. Pršelo, dešťové kapky se zvenčí vitríny spojovaly v říčky a jedna druhou proháněly po skle dolů. Ve

snaze zjistit, co psa tak vyplašilo, se rozhlédla kolem. Tamhle! O tři domy dál se na protější straně ulice ve dveřích něco pohnulo. Tmavá postava, která hned zaplula zpět do stínů. Mžourala do jejich tmy tak usilovně, až se jí před očima roztančily černé tečky, nevykoukala z ní ale nic. Byly to dveře obchodu, který už měl ale zavřeno. V budově se nikde nesvítilo a ani ve dveřích už se nic nehýbalo.

Vážně něco zahlédla, nebo si to jen vybájila? Čeho se poslední dobou tolik bojí?

„To nic, zlato,“ pokusila se uklidnit alespoň Pepřika. „Asi jenom nějakéj racek loví odpadky.“

Otočila se a vrátila se do ateliéru v zadní místnosti, Pepřík ale zůstal u dveří, hlídal a pořád se celý třásl. Ještě od stolu slyšela jeho mručivé vrčení. Pepřík nebyl zrovna ten nejbystřejší pes a ona dobře věděla, že by na výplody jeho mysli neměla vůbec dát, jenže už teď měla sama nervy nadranc a ruce na klávesnici se jí třásly. Od chvíle, kdy našla Evanovu mrtvolu, se do případu stále víc a víc zaplétala. Byla to vážně dobrá taktika? Hodinky ukazovaly skoro půl osmé. Tak už jen půl hodiny a půjde domů.

A přesně po třiceti minutách to konečně uviděla. Předloktí, které někdo právě tetoval. Motiv sice zakrývala tatérova ruka držící strojek, ale to vůbec nevadilo. Marninu pozornost upoutalo totiž něco jiného. U fotky se zastavila z jediného důvodu: hřbet ruky sedícího zákazníka byl celý pokryt tmavorudým inkoustem. Zamžourala na obrázek, aby zjistila, jestli ta rudá změť je růže. Zvětšila fotku, aby lépe viděla.

Opravdu to mohlo být tetování, které popsal Dan Carter. Jenže při bližším pohledu se ujistila, že to není růže.

Růže to tedy nebyla ani náhodou.

FRANCIS

Že se Bradshaw na stanici ukázal i v neděli večer, to už vážně něco znamenalo. Konkrétně to tedy ukazovalo, jak moc se strachuje, aby se případ rychle vyřešil. Toužil se bez vlastní námahy vyhřívat na výsluní, které by mu včasné zatčení podezřelého přineslo. Kdyby se naopak případ vyřešit nepodařilo vůbec, nejvíc by utrpěla právě jeho kariéra jako velitele. Rory Francisovi poněkud neochotně prozradil, že mu Bradshaw nedal ani chvíli pokoj a neustále po něm chtěl, aby předvolával k výslechu pořád další lidi a pak hledal důkazy, které by se proti nim daly použít.

„Zapomněl snad všechno, co se naučil na akademii? Že se nejdříve hledají důkazy, z nich se vyvozují závěry a teprve pak se může zatýkat?“ kroutil hlavou Francis.

Ve vyšetřovací místnosti, prosycené poněkud rozpačitým příměří, spolu zrovna pili čaj a dumali nad událostmi posledních čtyřia-dvaceti hodin, když vtom dovnitř vplul Bradshaw. Rozhodně nečekal, že tam čerstvě ustanoveného zastupujícího detektiva načapá, jak se bratříčkuje s tím, kterého z případu nedávno odvolal.

„Co tady děláte, Sullivane? Tenhle případ už přece neřešíte.“

Rory si ale stoupl, aby se veliteli mohl zadívat zpřímá do očí.

„To já jsem ho zavolal. Ještě ho nikam nepřeveleli a mně přitom může pomoci zanalyzovat, co se stalo včera v noci. Tak proč ho nevyužít?“

V tu chvíli si Bradshaw evidentně vzpomněl, kvůli čemu se na stanici v neděli večer přihnal.

„Ze včera chci slyšet hlášení, Mackayi. Za pět minut ať jste u mě.“

Když zmizel, Rory se zas posadil a kopl do sebe zbytek čaje.

„Chci tě zpátky do týmu.“

Francis pokrčil rameny. „Tak to budeš muset přemluvit Bradshawa.“

Rory ale přimhouřil oči.

„No. To *my* ho budeme muset přemluvit.“

Francis zaklepal na dveře Bradshawovy kanceláře a vzápětí vstoupil dovnitř. Srdce mu bušilo jako o závod a adrenalin mu drásl nervy. Rory šel hned za ním.

Bradshaw si četl nějakou zprávu a ani nevzhlédl.

„Posadte se, Rory,“ řekl jen.

Francis si odkašlal a veliteli došlo, že Rory nepřišel sám.

„Co tady sakra děláte? O hlášení jsem jasně říkal Rorymu. Jste snad Rory?“

„Chci, abyste mě vrátil zpátky do čela vyšetřování.“

Rory se po něm vztekle otočil. „Co to kurva...? Takhle jsem to nemyslel!“

„Nejvyšší hodnost tu mám já, takže bych měl vést i vyšetřování.“

Francis se na Roryho otočil. „Chceš mě zpátky do týmu? Tak to budeš muset dělat pro mě. Rozumíme si?“

Bradshaw už otevíral pusu, ale Francis se jen tak přerušit nenechal.

„Včera jsme měli štěstí, a to pořádné. Zloděje tetování při práci vyrušil páreček, co se zrovna vracel domů z hospody. Vrah pocho-pitelně utekl, nechal nám ale přeživší oběť a dva svědky. Nenechte jejich výpověď přijít nazmar.“

„To Rory zvládne i bez vás.“

„Oběť se jmenuje Dan Carter. Má celotělové tetování od italské tatérky Petry Danielli. Danielli je další z deseti tatérů, jejichž díla

byla zahrnuta do té loňské výstavy v galerii Saatchi. Což v podstatě potvrzuje teorii, že vrah sbírá tetování od několika konkrétních umělců – tedy teorii, které ani jeden z vás nechtěl uvěřit. Už byste měli uznat, že jsem měl pravdu.“

Bradshaw přimhouřil oči a zaryl se pohledem nejdřív do Roryho, pak zpátky do něj.

„Fajn. Co tam máte dál, Sullivane?“

„Carterovo tetování útočnick obřezal, pravděpodobně nožem s krátkou čepelí. Pak si vzal jiný nůž a začal z ramene stahovat kůži. Nože jsou rozhodně podobné těm, kterými bylo odstraněno tetování Evana Armstronga – jestli to ale byly ty samé, to se říct nedá. Ze vzorce řezů se dá ovšem usoudit, že tetování zamýšlel rozdělit na dva kusy, přední a zadní, a ty pak stáhnout odděleně. Ale nestihl to.“

„A jak že si máme představit to ‚celotělové‘ tetování?“

„Je to tetování v japonském stylu, které pokrývá celý trup, ruce i nohy.“

„Ježišmarjá.“

„Pan Carter nám toho moc neřekl, útočnick ho napadl zezadu a on ztratil vědomí. Na něco si ale vzpomněl, v jednu chvíli totiž přišel zase k sobě. Vrah na sobě měl bílé latexové rukavice, skrz které cosi prosvítalo: tmavě červené tetování na hřbetech obou rukou, nejspíš růže.“

„Takže už ho možná máte podle čeho identifikovat.“

„Seržantovi jsem poradil, aby nechal Hollinse s Hitchinsem prohledat internet a najít fotky tetování, jak je Carter popsal. Zítra projdou všechny tatérské salony ve městě a poptají se, jestli někdo takové tetování sám nedělal. Jsem si jistý, že se nám tak podaří objevit nějaké stopy, pane.“

„Že se je podaří objevit Rorymu, Sullivane. A co ten páreček, ti říkali co?“

„Byli zrovna ve čtvrti The Lanes a hledali trochu soukromí, a tak zapluli do první potměšilé uličky, na kterou narazili. Prý ani nezašli

moc daleko, vrah v nich ale evidentně viděl hrozbu a utekl. Přitom proběhl kolem nich. V tu chvíli se ale ze tmy, odkud vyrazil, ozvalo skučení a muž se to vydal prozkoumat. Ti dva vlastně Carterovi zachránili život.“

„Takže útočníka viděli? A jak ho popsali?“

„Moc toho z něj neviděli. Táhl prý nějakou velkou tašku, tu ženu s ní prý málem porazil a hluboko do čela měl staženou kšiltovku. Byl vyšší než náš muž, minimálně metr osmdesát. Nezaslechli jeho hlas, ani si v té tmě nevšimli barvy vlasů nebo očí.“ Francis pokrčil rameny. „Posunout nás může jedině ta informace od Cartera.“

Bradshaw na desce stolu sepal ruce do stříšky.

„Takže po mně chcete, abych vám případ vrátil? Rory se bez vás zatím ale úplně v klidu obešel, na čemž nic nemění ani to, co jste mi tu teď řekl. Rory, odstoupíte dobrovolně z funkce?“ vybafl otázku zničehonic a zcela bez obalu.

„Ne, pane,“ odmítl Rory. „To já mám za sebou léta zkušeností a praxe.“

„Hm, to je těžké rozhodnutí,“ zamručel Bradshaw.

Nemohlo být ale pochyb o tom, že je pro něj těžké rozhodnout, co bude lepší pro jeho vlastní kariéru, spíš než kdo z nich dokáže vraždy vyřešit. Francis jím pohrdal.

Bradshaw přešel k oknu a vyhlédl ven, zády k nim oběma.

„Případ zůstane Rorymu. Vy si vezte tenhle týden volno, Sullivanane, někam vás přidělím až příští pondělí.“ Ani se jim přitom nepodíval do očí.

„Díky, pane,“ řekl Rory. „Rozhodl jste se správně.“

Patolízal jeden.

Francis nemohl říct nic.

„Když teď víme, jak si vrah oběti vybírá, mohli bychom ho vylákat ven,“ nadhodil Rory.

„To je přece vyprovokování ke zločinu,“ namítl Francis, „potenciální oběť chcete použít jako návnadu.“

„Ticho, Sullivane.“

„To je přece naprosto neetické!“

Bradshaw ho probodl pohledem. Francise napadlo, jestli si nedovolil moc. Takhle případ nikdy zpátky nedostane.

„Takže vy byste chtěl všechno vsadit na svoji intuici, Sullivane? A to jenom kvůli nějakému výplodu Carterovy omámené paměti?“

„To je absurdní,“ přisadil si Rory.

Francis v kapse ucítil zavibrování. Zmeškaný hovor.

„Je to zatím naše nejlepší stopa,“ bránil se.

„Mackayi, pokračujte, jak sám uznáte za vhodné, a hlavně mi podávejte hlášení.“

„Provedu.“

Mobil Francisovi v kapse znovu zavibroval.

„Rose pro vás určitě bude mít spoustu důkazního materiálu, až místo činu celé prohledá. Na to se zaměřte.“

„Jistě, pane,“ přikyvoval Rory.

„Fajn. Máte přesně čtyřicet hodin na to, abyste mi přinesl něco konkrétního. Ne že to zvořete, seržante. Ode mě druhou šanci nedostanete.“

„Spolehněte se.“

„Sullivane, vás tady nechci ani vidět, dokud vás nepřidělím někam jinam.“

Vyšli z kanceláře a Rory se skoro rozběhl ke schodům, aniž mu řekl jediné slovo. No co, Francis na něj stejně měl až příliš velký vztek. Zůstal stát a z kapsy vytáhl mobil. Znovu se mu v ruce rozvíbroval – někdo s ním asi zoufale potřebuje mluvit.

Měl několik zpráv. Všechny od Marni Mullinsově. Otevřel tu úplně poslední a displej mu zaplnil obrázek. Fotka něčí ruky. Potetované ruky.

Jenže to tetování nebyla růže.

Temně rudý tvar s ostrými černými obrysy.

Pár vteřin Francisovi trvalo obrázek vůbec zpracovat a pak to konečně uviděl. Lidské srdce, anatomicky věrné, a z něj vytékající potůčky krve. Prakticky stále tepalo.

Díval se snad na ruku vraha?

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

MARNI

Do vyšetřovací místnosti ji z recepcce dovedla Angie Burtonová. Po cestě do schodů s ní téměř nepromluvila, to by očividně bylo pod její úroveň. Marni si z toho nic nedělala – byla na to zvyklá. Určitá část populace měla zkrátka s potetovanými lidmi hrozný problém.

Rory Mackay ji pak dovedl k prázdnému stolu, kde si vyndala notebook.

„Francis říkal, že jste prý našla fotky rukou, které by snad mohly patřit vrahovi.“

Marni se zběžně rozhlédla. „A kde je?“

„On vám to neřekl?“

„A co?“

„Vzepřel se rozkazu velitele, uspořádal tiskovku a velitel ho z případu odvolal.“

„O tý tiskovce jsem četla, přesně to bylo potřeba udělat. Kvůli tomu ho přece nemají co odvolávat.“

„Jistě, jenže město ovládla armáda novinářů a z vražd jsou najednou ‚Vraždy Zloděje tetování‘. Pohlavíři zuří.“ Rychle změnil téma. „Ukažte mi ty fotky.“

Marni prolétla složky v dokumentech a otevřela obrázky.

Rory se zadíval na zvětšenou fotku tetování lidského srdce a ona přitom sledovala jeho výraz. Sama za poslední hodinu od obrázků neodtrhla oči a teď už ho znovu vidět vážně nepotřebovala.

„Už jste něco takového někdy předtím viděla?“ zeptal se Rory a přešlápl z jedné nohy na druhou.

„No jasně, srdce se tetujou běžně. Ale většinou na hrudník. Vlastně jsem je už viděla na všech možných místech, jen na hřbetech rukou asi fakt ne.“

„Myslíte, že je to opravdu to tetování, co Dan Carter viděl skrz rukavice toho útočníka?“

Marni pokrčila rameny.

„Možná. To ale neznamená, že růže nebo srdce nebo něco na ten způsob nemá na rukou vytetováno klidně sto dalších lidí.“

„A poznáváte styl autora?“

„Nic mi to neříká, ale už jsem fotku poslala Thierrymu a jeho kolegům, třeba budou vědět oni. Nejlepší ale bude zeptat se toho týpka, co ho tady tetuje. Ta fotka je totiž z letošní konvence – musí to být někdo z tatérů, který tam měli stanoviště.“

„A těch bylo kolik?“

„Asi tři sta padesát.“

„No paráda.“

„Ale skoro polovina z nich byly ženy.“

Rory na fotku ještě jednou zamžoural. A opravdu: dlaně a prsty tatéra v černých rukavicích byly velké a silné a i předloktí měl masivní. Obličej na fotce neměl, vidět ale bylo aspoň jeho tričko s obrázkem kapely Iron Maiden a černým pozadím už dávno vybledlým došeda.

„Angie, Tony, pojdte se na něco podívat.“

Ti dva si stoupli za Marni a nahlédli jí přes rameno na obrazovku laptopu. Hitchins dlouze hvízdal.

„Hustý,“ dodal.

„Angie, najdi nějakou flashku, prosím. Zjistíte mi, kdo z tatérů, co letos tetovali na brightonské tatérské konvenci, je ten na fotce.“

„Jasně, šéfe,“ přikývla Angie a vrátila se ke svému stolu. Za moment byla zase zpátky a do USB vstupu v Marnině notebooku vrazila flashku, aniž se jí napřed zeptala.

„Překopírujte je sem, prosím,“ pobídla ji.

Marni se ani trochu nelíbil její tón.

„Jako hledat jehlu v kupce sena,“ poznamenal Hitchins.

„Tak se do toho radši hned dejte.“ Rory se otočil na Marni. „Děkujeme, paní Mullinsová. Ozveme se vám, kdybychom od vás ještě něco potřebovali.“

Angie flashku zase vytáhla a Marni došlo, že ji posílají pryč. Tak fajn. Jestli už její pomoc nepotřebují, nebude se vnučovat. Ale toho magora ať koukají chytit, než zas někoho zabije.

Když přišla domů, díval se Alex na fotbal. Bylo už po jedenácté, ale jeho kalhoty ověšené řetězy a roztrhané triko s Bobem Marleyem naznačovaly, že se ještě někam chystá.

„Kam míříš?“ zeptala se a sedla si k němu na gauč se sklenkou vína a pytlíkem brambůrků.

„Livin kluk pořádá party na rozloučenou, než odjede cestovat.“

„To zní dobře.“

„Můžu vzít pivo?“

„A máme nějaký?“

Alex pokrčil rameny, ale že by se zvedl od televize a šel se podívat, to zase ne.

Marni se napila vína, fotbalu nevěnovala pozornost. Před obrazovkou už dneska strávila času až moc. Až Alex vysmahne, naloží se klidně na hodinu do horké vany. Pohodlně se opřela a zavřela oči.

„Mami!“

S trhnutím se posadila a víno si vylila do klína i na polštářek vedle sebe.

„Někdo zvoní!“

„No tak jdi otevřít.“

Alex se na ni zamračil, ale vstal a ke dveřím přece jen šel. Marni se zatím rozlité víno pokusila osušit vlastním rukávem. Snad to probůh nebyl Thierry.

„Přišel za tebou ten policajt,“ zavolal na ni z chodby Alex. „Tak já jdu. Pa zítra.“

„Ty tam budeš spát?“

„Asi jo,“ vystrčil ještě hlavu ze dveří. „A i kdybych ještě dneska přišel, už určitě nebudeš vzhůru.“

Marni vstala a ještě mu stihla dát pusu na tvář, než vystřelil ven. Na chodbě už čekal Francis Sullivan – a ona při pohledu na něj kdovíproč na okamžik zrozpačitěla. Pak za Alexem bouchly dveře a Marni pozvala Francise do obýváku.

„Ahoj,“ řekla. „Pojď dál.“

Pepřík nadšeně štekkl, když Francise uviděl, a zvedl se ze svého místa před krbem, aby mu očuchal nohavici. Francis si ho ale nevšímal.

„Promiň, že tě otravuju tak pozdě večer, ale Rory mi před chvílí něco poslal. Říkal jsem si, že by tě to mohlo zajímat.“

Aspoň někdo z toho jejich týmu oceňoval její snahu. Ale on už vlastně na případu nedělal.

„Rory říkal, že tě odvolali.“

Francis si vyndal notebook a položil ho na stolek.

„Jo. Oficiálně už vyšetřování sice nevedu, ale pořád to беру jako svůj případ.“

„Vino?“

Na okamžik zaváhal. „Asi radši ne,“ řekl nakonec.

Stejně mu došla pro sklenku a dolila i sobě. Pak si sedla na gauč vedle něj.

„Koukej. Tohle je ten tatér, co na konvenci tetoval našeho podezřelého.“

Ukázal jí několik fotek svalnatého tatéra při práci na více různých klientech. Měl ta samá masivní předloktí pokrytá tribaly a na pár fotkách dokonce i stejné vybledlé tričko s logem Iron Maiden.

„No jasně,“ přikývla Marni. „To bude on. Našli jste ho hned!“

„Rory na to nasadil celý tým. Mít pod sebou lidi má svoje výhody. Každopádně, jmenuje se James Diamond, znáš ho?“

Marni zavrtěla hlavou. Muže na fotce neznala, ani o něm nikdy neslyšela. „A co teď?“

„Teď se s ním spojíme a zjistíme, koho na konvenci tetoval. A budeme mít vraha.“

„No, snad. Pokud je srdce vážně to tetování, který Dan viděl.“

„No jasně. A pokud to není ono, jsme zase tam, kde jsme byli.“

„A kde ten Diamond dělá?“ zeptala se Marni.

„Má studio v Guildfordu. Nechceš tam se mnou zítra zajet?“

„Vždyť už na tom případu neděláš.“

„To sice ne, ale velitel tuhle teorii neschvaluje a Rory ho posluhává na slovo, takže teď bude prošetřovat jiný věci. K tomuhle se dostane nejdřív pozítří.“

„To myslíš vážně?“

„Můžeme mu vypálit rybník! Pořád platí, že ten případ chci vyřešit za každou cenu. Tohle by mohla být moc důležitá stopa.“

Francis Sullivan si očividně potřeboval něco dokázat.

„Jasně, pojedu s tebou. Dostat tohohle vraha pod zámek je i v mém zájmu – počítám, že bych mohla znát klidně polovinu jeho obětí.“ Lokla si vína a na okamžik se zamyslela. „A aspoň k něčemu budou všechny ty hodiny, co jsem dneska strávila před monitorem.“

„To je základ dobré policejní práce. Prohledat každou skulinu a všechno si znova a znova ověřovat.“

„Nuda.“

„Ale pak objevíš jediný miniaturní detail, díky kterému do sebe všechno zapadne, a hned víš, že se tvoje mravenčí práce vyplatila.“

Najdeš třeba jediný vlas a zrovna bude patřit vrahovi nebo oběti, vteřinový záběr z bezpečnostní kamery vyvrátí něčí alibi nebo to může být jakákoli jiná maličkost – ten pocit pak každopádně stojí za to.“

„To chápu. Je to, jako když dělám nějaký šíleně propracovaný tetování. Tetuju třeba stovky okvětních lístků chryzantém, jeden jako druhý. Ale vidět pak, jak si hotovou kérku klient prohlíží poprvý v zrcadle, to je skvělejší pocit.“

„Ale jenom pokud se jim líbí,“ pousmál se.

Jeho pokus o vtip ji zaskočil. Znala ho skoro dva týdny, legraci si z ní ale udělal úplně poprvé.

„Proč jsi pořád tak vážnej?“ zamyslela se nahlas.

„Cože?“ zatvářil se překvapeně.

„No, vždyť jsi. Tohle byl první vtípek, cos přede mnou udělal. A ani nebyl zas tak vtipnej.“

„Aha.“ Tentokrát se ale usmál už pořádně a Marni zadoufala, že tenhle úsměv nevidí naposledy.

Tak to prr! Brzdi, kamarádko.

Protáhla se a mrkla na hodinky. Bylo po půlnoci a ona potřebovala cigaretu. Kvůli Alexovi nekouřila vevnitř.

„Půjdu ven na cígo. Nechceš si trochu protáhnout nohy?“

„Proč ne.“

V zahradě si pak zapálila a zhluboka vdechla. Věděla, že ji přitom pozoruje.

„Chceš taky?“ nabídla mu krabičku a málem ji upustila, když se k ní natáhl.

„Cígo jsem měl akorát někdy na střední,“ poznamenal a jedno si opatrně vytáhl.

„Chceš říct, že jsi v životě kouřil jenom jednou?“

„Jo, přesně tak,“ zakřenil se lítostivě.

„Takže teď to cigáro ve skutečnosti nechceš.“

„Když sis před chvílí zapálila, úplně se ti proměnil výraz. Vypadalas najednou spokojeně, uvolněně. Bylo vidět, jaký je to pro tebe požitek. Nalákalas mě, chci to pochopit.“

Jenže když si podruhé v životě potáhl on, žádný požitek se nedostavil. Nevyhnutelně se rozkašlal, až se ohnul v pase a cigaretu upustil na zem. Marni, která se mezitím chechtala stejně nezvladatelně, jako Francis chrchlal, se na chvíli lekla, že snad bude zvracet. Pepřík se roztěkal a splašeně pobíhal po zahradce, jako by uviděl kočku.

„Až tak dobrý to bylo?“ popíchla ho a típla vlastní dokouřenou cigaretu do malého květináče s pískem při kraji pergoly.

Naposledy si odchrchlal, aby z plic dostal všechny kouř.

„Už mi nikdy nedovol znova kouřit. Nikdy,“ zachroutil.

„Neboj. Ani by se mi nechtělo zbytečně vyhodit další cigaretu.“

Jak tak proti němu stála, bez přemýšlení mu odhrnula z čela pramen vlasů. Setkali se pohledem a ona nechala prsty na jeho spánku.

Co to vyvádíš?

Vypadalo to, že se k ní naklání. Tělem se jí rozšířilo vzrušení jako požár. Chtěla ho políbit. I on vypadal, že chce, že ji vážně políbí. Vtom Pepřík hlasitě zavrčel a oni se oba rázem vrátili do reality.

„Copak je, hochu?“ zavolala na něj Marni.

„Neříkej mi, že tvůj pes žárli.“

Marni zavrtěla hlavou. Alespoň Francis nedělal jakoby nic.

„Ne, to nedělá. Spíš ho něco vylekalo. Dneska večer se vlastně choval nějak divně.“

Francis se rozhlédl po jejich dvorku.

„Co je tam za tím plotem?“

„Postranní ulička pro vjezd z ulice.“

„Nic tam nevidím. Možná ucítil kočku nebo lišku?“

Kouzlo pominulo, vrátili se dovnitř. Marni Francisovi nabídla kávu, ale on odmítl.

„Už radši půjdu. Ráno tě vyzvednu a pojedeme vystopovat Jamese Diamonda.“

Už ve dveřích ji zas přepadla touha ho políbit, ale dokázala se ovládnout.

Co se to ksakru děje?

Když odešel, převalovala se v posteli neobvykle dlouho, než konečně usnula. Tentokrát za to ale nemohla hrůza, která ji v noci pravidelně přepadala, ale vlezlá představa, jaké by to asi bylo, Franka Sullivana políbit, k čemu by to asi vedlo. Sama sebe přesvědčovala, že o nic nejde. Jednu věc ale nemohla dostat z hlavy: jak přirozené pro ni bylo, odhrnout mu z čela ty jeho neposedné vlasy.

Ach Franku, kéž bych ti tu pusu vážně dala. Ale ne, ne, ještě že jsem to neudělala.

XI

Nemůžu dýchat.

Procedura, musím se soustředit na proceduru. Jinak se zblázním. Na nic jiného myslet nesmím, dokud se neuklidním. Pak teprve promyslím to, co se stalo – a co se musí stát dál.

Procedura.

Jenže všechno je v hajzlu. Všechno je V PRDELI.

Vezmu si čistý nůž a prudce se říznu do předloktí. Z pavučiny jizev vystříkne krev. Jen takhle se dokážu uklidnit. Bolest mě konejší a všechnen vztek je rázem pryč.

Ruku si obvážu a můžu zase pracovat.

V prstech držím skalp s vytetovanou pavučinou. Kůže je ještě kluzká, gumová a já po ní přejiždím konečky prstů, otáčím ji sem a tam po pracovní desce, centimetr po centimetru ji zkoumám. Jak je hebká, poddajná, vlhká – ten pocit miluju. Před chvílí ještě plavala v sudu se sloučeninami sodíku a já nemám rukavice. Vlasy a tuk už se začaly rozpouštět a vlastní zápach kůže přebil silný odér hydroxidu a sulfidu sodného. Za to, že na ni sahám holýma rukama, později zaplatím. Prsty a dlaně mi zrudnou, kůže popraská, bude podrážděná a suchá.

Teď musím kůži očistit, odstranit zbylé vlasy a tuk, aby byla připravená na činění. Vlasy už jsou sice po loužení skoro všechny pryč, na povrchu přesto vždycky ještě zůstanou jemné chloupky. Ty oškrábu tupým nožem – téhle fázi se říká odchlupení. Je to velmi delikátní úkon: hrozí při něm, že se kůže poškrábe nebo poreže. To by ale zničilo celé dílo. Musím se tedy pekelně soustředit. Není možná ani vteřina rozptýlení,

a právě proto je to činnost tak duševně očišťující. Člověka při ní neruší žádné jiné myšlenky, můžu se při tom uvolnit, uklidnit.

Snažím se, ale moje mysl nepřestává tékat sem a tam.

V hlavě mi pořád zní křik té ženské. „Je mrtvej!“ ječela. „Určitě je mrtvej!“ Mrtvý nebyl, ani zdaleka. Pak přijela policie a záchranka – nikdo netušil, že se schovávám ve dveřích kousek ve vedlejší ulici. Vynesli ho ven s kyslíkovou maskou přes obličej, krvácel jim na uniformy. Není mrtvý, což pro mě může být dobré, anebo taky ne.

Sakra! Sakra! Sakra!

To se nikdy nemělo stát. Jak se mi ti dva nadrženci hnusí. Hned by si to rozdali na ulici jako zvířata, tak moc je ovládal chtíč a alkohol. Přímo tím čpěli.

Ne! Není to škrábanec? Musím se soustředit, jinak všechno zničím.

Nemůžu Sběrateli říct, co se stalo. Ještě ne. Vím, že musím, nebo se za chvíli dočte v novinách, jak byl poslední útok Zloděje tetování zmařen. Takhle o mně teď píší, jako o Zloději tetování. Celé město má brůzu z mého nože. Ale já už mám přitom skoro hotovo. Už jen pár jmen ze seznamu a můžu se zas ztratit zpátky do stínů. Proslavím se a Sběratel dostane, po čem toužil.

Vlastně je dobře, že Dan Carter pořád žije. Pro policii nejspíš ani neměl žádné užitečné informace. A až ho pustí z nemocnice, počkám si na něj znovu.

Jeho jméno je přece pořád ještě na seznamu.

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

MARNI

Brzy jí došlo, že ji na výlet do Guilfordu Francis Sullivan pozval kvůli jejímu autu. Ráno totiž přišel pěšky a vysvětlil jí, že jeho auto je služební a jet s ním na takovou nepovolenou misi by bylo proti předpisům.

„Ještě že jsem svoje auto nepůjčila Alexovi, co?“ prohodila Marni a vzala z kuchyňské linky klíčky.

Ani z jejího Citroenu Deux Chevaux s volantem nalevo, ani ze stylu řízení brzda-plyn, který praktikovala, ale Francis očividně dvakrát nadšený nebyl. Sám byl každopádně hrozný pasažér. Ani nevyjeli z ulice, a on už svíral okraje sedadla, až mu bělaly klouby. Motor řval a odpružení mělo auto téměř nulové, Marni si ho ale s sebou přivezla z Paříže a byla rozhodnutá s ním jezdit tak dlouho, jak to jen půjde.

„Tohle auto už mele z posledního,“ poznamenal nesouhlasně Francis. „Jsi si jistá, že v něm neumřeme?“

„To nehrozí,“ odbyla ho a změnila téma. „Včera se to povedlo, co?“ Francis se k ní prudce otočil.

„Přece jak jsme vypátrali toho tatéra, to už jsi zapomněl?“ *Myslel si snad, že mluví o tom, jak si skoro dali pusy? Do háje.*

Francis se jen zadíval z okna, ale ona přesto viděla, jak mu zrudly tváře.

V Guildfordu lilo jako z konve. Když tedy dojeli až ke studiu, Marni vážně nepotěšilo, že je na silnici před ním zákaz stání.

„Najdeme nějaké parkoviště,“ řekl Francis, když chtěla u obrubníku přesto zaparkovat.

„Vždyť jsi policajt. Snad můžeš parkovat na zákazu, když je to v zájmu vyšetřování, ne?“

Francis po ní hodil nesouhlasným pohledem.

„Ne. Jsem sice policajt, to ale neznamená, že si můžu porušovat zákon, kdy se mi zachce.“

„Vždyť je to jenom zákaz stání.“

„V naléhavém případě by mi to projít mohlo. Ale tohle naléhavé není, Marni.“

„Ale je. Vždyť honíme vraha.“

Na to už Francis nereagoval a ukázal na parkovací dům kousek od nich. Marni tam tedy nakvašeně zajela. Deset minut pak šli deštěm, úplně zbytečně – kéž by to nebyl takový slušňák. Ze všech policajtů, které kdy potkala, by jenom tenhle jediný nezaparkoval na zákazu.

Když zjistili, že studio ještě nemá otevřeno, namíchla se ještě víc. Stáli spolu zachmuřeně venku v lijáku a nakukovali dovnitř výlohou. Vypadalo to tam úhledně, všechno tetovací náčiní pěkně vyskládané vedle sebe. Do neuklizeného studia by Marni nev kročila. Nepořádný tatér by totiž nemusel dbát ani na hygienu.

Francis několikrát zazvonil a zabušil na dveře.

„Zkus zavolat,“ navrhla Marni. Na prosklených dveřích bylo telefonní číslo.

Telefon uvnitř začal zvonit a po levé straně průčelí studia se pootevřely dveře. V nich se objevila hlava nějakého muže a ruka potetovaná polynéskými náramky. Bylo na něm vidět, že se teprve teď probudil.

„Ty vole, ještě máme zavřeno. Přijďte odpoledne,“ pronesl s australským přízvukem.

„Seš James Diamond?“ zeptala se Marni bez okolků.

„Jo, to jsem.“

„Já jsem Marni Mullinsová.“ Přikročila k němu blíž.

Nato otevřel dveře víc a ukázalo se, že je jen v triku a trenkách. Ruce i nohy mu pokrývaly černé kérky.

„Znám tvoje věci, jsou super. Těší mě.“

„Tohle je inspektor Francis Sullivan.“

I Francis přistoupil blíž.

„Mám na starosti vyšetřování dvou vražd, ke kterým došlo nedávno v Brightonu,“ řekl.

Diamond na něj vykulil oči. „To je ten Zloděj tetování?“

„Přesně tak. Pustíte nás dovnitř? Potřebujeme se vás na něco zeptat.“

„Hele, s tím já ale nemám vůbec nic společného.“

„Neboj, nejsi podezřelej,“ zasáhla rychle Marni. „Jde nám jenom o jednu fotku z konvence, kde jsi teď tetoval. Snažíme se zjistit něčí totožnost.“

Diamond si oddechl, viditelně se mu ulevilo. „No jasně. Dejte mi chvilku, jenom se oblíknu.“

Za dvě minuty se objevil ve vchodových dveřích do studia, na sobě džíny a nové tričko. Vešli za ním a Marni si to tam prohlédla. Poznat, na co se Diamond specializuje, nebylo těžké – v jeho studiu to vypadalo jako v tiki baru z padesátých let. Všechn nábytek měl ratanový, stěny vyzdobené ve stylu Pacifiku: seshora na ně shlížely různé polynéské masky a celou jednu zeď pokrývaly fotky tribálních motivů.

Ukázali mu fotografii z konvence a on na ni pár minut upřeně hleděl.

Marni zatím pozorovala Francise. Ten se po obchodu rozhlížel s překvapivým zájmem. Třeba mu to taky konečně začíná docházet. Třeba ho už brzo dokáže přesvědčit, aby si sám nechal nějaké tetování udělat. Jaké by si asi vybral?

„Jo, na toho si vzpomínám. Byl trochu divnej.“

„Jak to?“ zajímal se Francis.

„Takovej nervózní. A vůbec nemluvil, když jsem ho tetoval.“

„A co chtěl vytetovat?“ zeptala se Marni.

„Nějaký symbol, nevím, co měl znamenat – nikdy předtím jsem ho neviděl. Měl ho načmáraný na papíře.“

„Vedete si o klientech záznamy? Víte, jak se jmenoval?“ zjišťoval Francis.

James zavrtěl hlavou. „Neobjednaný lidi na konvencích si nepíšu. Tam jenom uděláš kéro a vezmeš si prachy. Tohohle týpka si ale pamatuju. Když jsem pak totiž sklízel strojek a inkousty, zdechnul se bez placení. Celý odpoledne jsem pak běhal po hale a hledal ho. Ale nenašel.“

„Takže nevíte, jak se jmenuje?“

„Ale jo, vím. Říkal, že je Sam. Sam Kirby nebo Corby nebo tak ňák. A taky že bydlí někde za městem, na farmě na Ditchling Road. Párkrát jsem tamtudy v tejdnu po festáku projížděl, ale...“ Větu nedokončil a pokrčil rameny.

Marni mu rozuměla. Jí samotné už taky pár lidí uteklo bez placení.

Když se pak vraceli na parkoviště, Francis téměř pukal nadšením.

„Konečně! Konečně máme pořádnou stopu.“

„Fakt si myslíš, že by to mohl bejt on?“

„Bůhví,“ plácl bezmyšlenkovitě a vzápětí omluvně pohlédl nahoru. „Nejspíš to nebude jeho pravé jméno – ne pokud od začátku plánoval vzít roha. A Ditchling Road se táhne celé kilometry. Třeba se odstěhoval. A třeba to ani není ten, koho hledáme – takže když ho teď najdeme, bude mít nejspíš neprůstřelné alibi. Ale aspoň se případ někam hýbe a my máme konečně co dělat.“

Vytáhl z kapsy mobil.

„Angie, ověř mi, prosím, jedno jméno, adresa někde na Ditchling Road...“

Marni přejel mráz po zádech. Věci se najednou daly do pohybu. Teď už si vrah v její tetované komunitě neškrtně.

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

MARNI

Ditchling Road vedla z centra Brightonu třináct kilometrů až do vesničky Ditchling. Za městem prudce šplhala do zvlněných kopců South Downs, kde viktoriánské rodinné domky vystřídalaly farmy a pole.

Po cestě z Guildfordu zavolala Angie Burtonová Francisovi zpátky. „Ne, Rorymu o tom neříkej. Tohle bych vůbec neměl dělat.“

Marni napínala uši, co mohla, ale stejně neslyšela, co Angie na druhém konci drátu říká.

„Ale něco jsi našla? Jasně. Dobře. Díky, Angie, máš to u mě... dobře, máš u mě pivo.“

„Tak máš adresu?“ vyzvíдалa Marni.

„Mám. Odvez mě teď, prosím, zpátky na stanici. Nemůžu jet pátrat po podezřelém s civilistkou v autě.“

„Ale na Ditchling Road bychom se mohli stavit hned, po cestě zpátky.“

„Marni, to by ode mě nebylo profesionální. Tvoje přítomnost na místě činu by mohla ohrozit celé vyšetřování. A kdybychom tam snad potkali přímo vraha... Ne, ani náhodou. To nejde, takovému nebezpečí tě vystavit nemůžu.“

„Počkala bych v autě. Nemůžeš přece jen tak ztrácet čas. Co když Diamond toho Sama Kirbyho nebo Corbyho zná a už ho varoval? Mohl by nám utéct.“

„Je to Kirby,“ řekl Francis. „Angie našla adresu Sama Kirbyho.“

Na chvíli se odmlčel a pak se na ni otočil. Úkosem po něm mrkla.

„Tak dobře, projedeme kolem, jenom zkontrolujeme situaci. Kdyby se zdálo, že je někdo doma, zavolám Rorymu, ať přijede i s posilami, a pak ho půjdeme zatknout. Ale ty zůstaneš v autě, ať se děje, co se děje, jasné?“

„Jasný.“

Z auta se rozhodně ani nehne.

Z Guildfordu se tedy vydali jinou cestou a dojeli do Ditchlingu. S Brightonem vesnici spojovala silnice Ditchling Road, která se prolétala mezi poli a vřesovišti kopců South Downs.

„Jaký číslo popisný hledáme?“ zeptala se Marni, když z vesnice vyjeli.

Francis se ale zasmál. „Tady žádná čísla nemají. Hledáme farmu s názvem Kamenný statek.“

Čím byli blíž k Ditchling Beacon, třetímu nejvyššímu z vrcholků South Downs, tím méně domů míjeli. Cesta se klikatila nahoru po lesnaté stráni a nahoře se před nimi otevřel výhled na dlouhatánský sestup až do Brightonu. Cestu po obou stranách z různé vzdálenosti lemovaly statky.

Projeli kolem několika bezejmenných domů, které jako farmy ani nevypadaly. První statek se ale přehlédnout nedal a měl i cedulku – Na Vejminku.

„Zastav,“ řekl zničehonic Francis. „Zeptám se, kde je Kamenný statek.“

Přes dvůr k nim přišel starý pán se psem.

„Kamennej, říkáte? Ten je tady kousek. Patřival Tomu Abbotovi.“

„A Sama Kirbyho znáte?“ zeptal se Francis.

„Ne, o žádným takovým jsem nikdy neslyšel. Ale Tomova děcka to tam vod jeho smrti pronajímaj. Koupil jsem vod nich pole. Za

poslední roky tam měli různý nájemníky. Pojedete ještě asi dvě stě metrů, pak zahnete támhle po cestičce doprava, půl kiláku a jste tam. To neminete.“

Jeli podle jeho instrukcí a v zatáčce je přivítala dřevěná cedule s nápisem Kamenný statek. Oprýskaná barva se z ní loupala a kůl, na kterém visela jako na šibenici, se skláněl k zemi. Po chvíli dojeli na dvůr pozemku a hned jim bylo jasné, že tenhle statek už v provozu dávno není. Zhroucená vrata byla dokořán a prasklinami v betonovém nádvoříčku prorůstal plevel. Celá zahrada byla zarostlá a z hrstky přístavků k hlavní budově potřebovaly všechny nutně opravit. Nikde v dohledu nestálo žádné auto, dům neměl otevřené jediné okno a popravdě nic nenasvědčovalo tomu, že by tam vůbec někdo žil.

Francis vystoupil a Marni zůstala sedět, jen si stáhla okénko. Na dvoře bylo úplné ticho – zvuky aut projíždějících po Ditchling Road sem nepronikly přes husté mláží, a jelikož farma stála na závětrné straně kopce, nebyl slyšet ani vítr. Naskočila jí husí kůže. Něco tu nehrálo. Zнала ten pocit moc dobře na to, aby věděla, že ho není radno ignorovat. Ještě že mohla zůstat v autě. Na přední sklo dopadla nejdřív jedna jediná kapka deště a pak se obloha protrhla.

Mezi jednotlivými pohyby stěračů pozorovala, jak se Francis dlouhým krokem blíží k zastřešené verandě před stavením. Zatáhl za zvon z tepaného železa a Marni zaslechla vzdálené zařinčení. Všechno jí tu připomínalo film *Farma Cold Comfort*.

Doma nikdo nebyl – nebo alespoň nikdo nepřišel otevřít. Francis se vrátil k autu a zůstal stát v lžáku hned za otevřeným okénkem. Z kapsy vytáhl telefon.

„Rory? Jsem na farmě, která se jmenuje Kamenný statek, kilometr nebo dva od Ditchling Beacon, směrem k Brightonu.“ Na okamžik se odmlčel a poslouchal. „Ne, zatím nic. Ale přijed' sem, i s týmem. Ozvu se, až zjistím víc.“

Vydal se přes dvůr ke třem zpustlým přístavbám. Marni z něj nespustila oči, cévami jí začal prosakovat děs.

Zaplul do boudičky z vlnitého plechu, která se opírala o velkou stodolu. Jakmile jí zmizel z dohledu, zmocnila se jí panika. Rozhlédla se kolem, aby zjistila, co by se dalo použít jako zbraň – jen pro jistotu. Na zadním sedadle nebylo nic, ale vzpomněla si, že v kufru má hasák.

Ve chvíli, kdy vylezla z auta, se znovu objevil Francis a tázavě se na ni zadíval.

„Je to tu pěkně strašidelný,“ řekl na vysvětlenou a otevřel kufr.

„Zůstaň v autě,“ přikázal jí. „Nic tu není. Za chvíli jsem zpátky.“

Marni popadla hasák a za volant se vrátila s ním. Těžký železný nástroj v klíně jí dodával alespoň nějaký pocit bezpečí.

Francis začal obcházet stodolu ve snaze najít nějaká vrata, hned se ale zastavil a začichal.

„Něco tady příšerně smrdí,“ zavolal na ni.

Marni vystrčila hlavu z okénka a nadechla se. Déšť sice typický pach statku zmírnil, ve vzduchu ale přece jen bylo cítit něco, co se jí vzpříčilo v krku.

„Jsme přece na farmě,“ namítla.

Udělal několik kroků směrem k ní.

„Ale nejsou tady zvířata.“

„Ani žádný mrtvý?“

„No, to by mohlo být ono. Ale stejně je tu cítit ještě něco. Někaké chemikálie.“

Zmizel za stodolou a vmžiku se zpoza ní zas vynořil.

„Zamčeno. Na zbrusu nový zámek.“

„Bez povolení k prohlídce tam ale nemůžeš, ne?“ namítla Marni.

Z tónu jeho hlasu bylo poznat, že by nejradši na nic nečekal. Zákonů dbalý Francis ale nakonec nad tím netrpělivým převážil a deset minut následně svému veliteli po telefonu vysvětloval, kde zrovna je a co dělá, aby ho přesvědčil, že má o příkaz zažádat.

Rory dorazil s několika strážníky, které rovnou zaúkoloval, aby oblast zabezpečili. Francis vystoupil z auta a šel mu naproti, Marni je ze sedadla řidiče sledovala otevřeným okénkem.

„Co tady kurva dělá ona?“ vypadlo z něj, když si jí všiml.

„Kirbyho jméno a adresu jsme vypátrali spolu,“ hájil se Francis. „Nechtěl jsem ztrácet čas tím, že pojedu do Brightonu a zase zpátky. Zůstane v autě.“

„Kristova noho,“ ulevil si Rory. „To je snad hned první policejní zásada – na místo činu civilisti nepatří. Jestli ho znehodnotí, bude kvůli tobě v háji celý vyšetřování.“

Francise ale z míry nevyvedl. „Už je z ní naše znalkyně. A navíc zůstane v autě, jak jsem říkal.“

Jejich znalkyně? To určitě!

Proč musela mrtvolu Evana Armstronga objevit právě ona? A proč že zavolala policii? Ne poprvé zalitovala svých rozhodnutí.

Až za hodinu dorazil konečně i Hitchins s povolením k prohlídce. Mezi oběma detektivy to vřelo, naštvaný Rory se mačkal na zadním sedadle Deux Chevaux a tiše Francise nenáviděl za to, že ho s e-cigaretou vyhnal ven na déšť.

Hitchins dostal za úkol přivést pákové štípačky. Francis s Rorem je od něj převzali, načež všichni tři zmizeli za stodolou. Marni v autě znovu osaměla. Jenže tentokrát už toho měla dost. Otevřela dveře, pomalu, aby panty neskřípaly, a s hasákem v ruce nenápadně přeběhla ke stodole. Rory právě přeštípl zámek a vrata se s tlumeným zasyčením otevřela. Francis vešel dovnitř jako první, ti dva v těsném závěsu za ním.

Marni zapoměla, že měla zakázáno vytáhnout paty z auta, a rozběhla se za nimi. Když už byla u vrat, zaslechla, jak Rory zalapal po dechu, a hned na to se před ní objevil Francis, v očích hrůzu.

„Běž zpátky do auta, Marni,“ pokusil se ji varovat rozechvělým hlasem.

Přikročila k němu, když vtom se mu po boku objevil Rory a s roztaženými rukama jí zastoupil cestu.

„Tohle je místo činu,“ pravil rázně.

Jenže ona potřebovala vědět, co uvnitř našli. Snažila se mu nahlédnout otevřenými vraty přes rameno, udolala ji ale hradba zápachu hniloby.

Byl to pach smrti.

Pach smrti a k tomu něco ještě mnohem horšího.

FRANCIS

Z žádného místa činu se ještě nikdy nevzdálil tak rád jako z tohoto. Stačil ten pronikavý zápach, který je málem porazil, když vrata do stodoly otevřeli – a Francis Roryho rychle stáhl zpátky. O tři minuty později už byli vystrojeni v ochranných oblecích, návlecích na boty a maskách. Obrnili se – dál už to odkládat nemohli.

Ve vratech se Francis zkusmo nadechl. Vnitřek masky si vymazal mentolovým gelem a jeho výpary ho teď štípaly do očí. Rory na tom byl podobně, dusil se kašlem, z očí mu tekly slzy a smáčely vrchní část jeho masky.

„Jdeme na to,“ pobídl ho Francis.

Na prahu však znejistěl, na okamžik ho ovládl strach z toho, co uvnitř najdou, zároveň však i nutkání to konečně vidět na vlastní oči. Za ním se už ale hrnul Rory a Francisovi nezbývalo než se rozhoupat.

Po pravé straně byl vypínač a on ho rukou v rukavici zmáčkl. Zářivky, visící z trámů ve stropě, prostor zalily ostrým bílým světlem. Stodola však klamala zevnějškem – vnitřek někdo viditelně zrekonstruoval.

Francis se po rozsáhlém prostoru rozhlédl a jeho pozornost hned upoutala řada bílých padesátilitrových barelů, které lemovaly levou stranu stodoly. Pak si všiml, že stěny jsou pokryté zvětšenými

fotografiemi různých tetování. *Co se to tu ksakru dělo?* Odhodlal se a vyrazil směrem k barelům. Z větší blízkosti bylo vidět, že jsou až po okraj plné jakési tekutiny. Tak odsud se šířil ten hnilobný pach. Nemohl skoro dýchat a stejně už věděl, co v sudech najde.

„Ježíši,“ ozval se za ním Rory. „Já už to chápu. Loni jsem byl s Liz a děckama v Marrákeši, šli jsme na prohlídku do koželužny. A smrdělo to tam přesně takhle.“

„Někdo tu vydělává kůži?“ neubránil se Francis otázce.

Chvilí se musel přemáhat, aby se nerozběhl k vratům stodoly a z tohohle ďábelského místa neodjel, jak nejrychleji by to šlo.

Místo toho se ale pomalu přesunul k prvnímu barelu a přinutil se podívat dovnitř. Pod hladinou tmavé tekutiny plavaly vybledlé obrysy čehosi, jako polomrtvé ryby ve znečištěné vodě. Jeden neurčitý tvar se pomalu otočil a na jeho druhé straně se objevilo tetování. V krku začaly Francise pálit žaludeční šťávy a rychle odvrátil zrak.

„Vydělává lidskou kůži,“ upřesnil svůj předchozí výrok. Všechno najednou dávalo smysl: proč vrah obětem bral jejich tetování a co s nimi pak dělal.

Rory si stoupl vedle něj. „No ty vole.“

Se zaťatými zuby prošel i zbylé sudy. Každý obsahoval jinou kapalinu a ne ve všech plavaly kusy kůže. Nedalo se určit, který z nich měl na svědomí ten hrozný zápach – anebo zda to byla kombinace všech možných výparů. To se zjistí, teprve až je technický tým pošle k chemickému rozboru. Na povaze konkrétních chemikálií ale stejně nezáleželo – o povaze zločinu nemohlo být pochyb.

Znechuceně se od sudů otočil a zamířil raději k protější zdi. Tam stál pracovní stůl, na kterém se povalovaly nejrůznější lahve, lahvičky a neoznačené ampulky s chemikáliemi, prkénka na krájení s tmavými skvrnami, nože ve stojanu, krabice s rozmanitými chirurgickými nástroji. Kartonová krabice plná latexových rukavic.

Do řady srovnané knihy o taxidermii a opodál vycpaná veverka. Na druhém konci stolu byla umístěná velká kamenná výlevka. Ani nechtěl pomyslet na to, co tamtudy odtékalo.

„Šéfe?“

„Ano?“

Rory stál u výlevky.

„Tohle stojí za to.“

Ukazoval na mělkou misku. Francis přišel k němu.

Někdy policista vidí věci, které se mu vypálí do sítnice. Francis už na pár takových sám narazil – nic jako tohle ale v životě rozhodně neviděl. Ve skleněné míse ležel pod potravinovou fólií jako vyfouknutý balónek zaoblený kus pomačkané kůže. A ačkoli byla celá bílá a napuchlá, jasně se na ní dala rozeznat inkoustová pavučina. Rory do misky strčil druhým koncem propisky a tetování v ní se zatřásl jako želé.

„A máme ho. Že jo?“

Francis ale zavrtěl hlavou. „Není tady.“

Rory vytáhl z kapsy mobil. „Hitchinsi, až dorazí technici, ať stodolu rozeberou na nejmenší atomy. Ať nevynechaj jedinou skulinu. Musí se prozkoumat všechny odtoky a trubky, zatím se podívejte, kde je tu nějaká silážní jáma, jestli se někde nekopalo, nebo rovnou nepohřbívalo. A koukejte zjistit, co je tohle sakra za člověka...“ Kvůli telefonátu si musel stáhnout masku a teď se obezřetně nadechl s rukou před pusou. „Přesčas se povoluje, jasně. Nažeň sem ze stanice každýho, kdo zrovna nemá do čeho píchnout. Hned.“

Rorymu se na jeho nové pozici evidentně zalíbilo.

Zavěsil a oba upřeli pohled na stěnu plnou fotografií. Byla tam tetování zcizená z těl Evana Armstronga, Giselle Connollyové a Jema Walshe. Bylo tam celotělové tetování Dana Cartera. Mezi fotkami se vyjímal plakát výstavy v galerii Saatchi. A některá tetování na ostatních fotografiích Francis nepoznával.

„Budoucí oběti? Nebo těla, co jsme zatím nenašli?“ nadhodil Rory.

„Tohle musí vidět Marni.“

„To ani náhodou. Znehodnotila by místo činu už jenom svojí přítomností.“

„Ne, pokud tu bude jako znalkyně.“

„Ne.“

„Prosím tě, Rory. Mohla by vědět něco, co někomu z nich třeba i zachrání život. Dojdu pro ni.“

O pět minut později už stála vedle něj a prohlížela si fotografie připnuté ke stěně. V horní části obličej, která jí vykukovala nad maskou, byla bleďá, nenechala se ale rozhodit, ani když jí došlo, že právě stojí v dílně vraha. Rory stál venku a telefonoval a Francis mohl jen hádat, s kým tak asi mluví.

„Všechno to vypadá jako věci od těch deseti tatérů z výstavy,“ řekla. „Měli jsme pravdu.“

„A co konkrétně ta tetování, co jsme tu ještě neměli? To by přece měly být budoucí oběti,“ nadhodil Francis. „Když se nám je povede identifikovat, můžeme je ochránit.“

Marni se kolem stěny prošla.

„Poznáváš něco z nich?“

„Můžu leda tipovat, kdo je asi tak dělal – výběr je přece jenom omezenej. Ale kdo jsou ti lidi na fotkách...“ Bezradně pokrčila rameny.

Rory se vrátil zvenku a připojil se k nim.

„Tak co pro nás máte?“ zavrčel útočně.

Marni si ho ale nevšímala a dál fotky zkoumala.

„Má tu víc tetování než tatérů,“ všiml si Francis. „Že by si nechával na výběr z více možností?“

„K některým se asi dá dostat líp než k jiným,“ podotkla Marni. Zkoumala zrovna inkoustovou „nohavici“, která jakési ženě pokrý-

vala celou nohu. Fotka ale byla oříznutá a nic víc z ženina těla vidět nebylo. „Tohle je stoprocentně od Iwaa. Je to japonská mytologie, jeho specializace.“

„A tohle?“ ukázal Francis na potetovaná mužská záda. Luciferův pád, v šedočerném provedení.

Marni na něj pohlédla a hned odvrátila zrak.

„Pardon,“ omluvila se. „Nemůžu přes tu masku dejchat.“

Třásla se jí kolena.

„Tohle je ale docela pěkný,“ ozval se Rory.

Marni s Francisem se zadívali, kam ukazuje. Na fotce byla ženská záda, potetovaná ve zřetelně japonském stylu: dva ohnivě rudí kapříci koi v jezírku, nad kterým klečela gejša a plakala. Hladinu čeřily její slzy. Přes levý horní roh se klenula větev javoru a zasypávala celý výjev listy.

„Zase Iwao?“ tipnul si Francis.

„Franku, asi to se mnou sekne.“

Jen tak tak ji stihl chytit.

XII

Mám neblahé tušení. Hryže mě do zátylku celou cestu po Ditchling Road. Na takovou intuici já vždycky dám, každý výkyv z mého rovnovážného stavu totiž něco znamená. Musím ale uznat, že nepovedený pokus v uličce East Street si vybral svou daň na mé psychice. Pořádně mě rozhodil. Potřebuju být chvíli o samotě se svými kůžemi. To mě uklidní.

Jenže se nemůžu zbavit pocitu, že tu něco nebraje.

A ono tu opravdu něco nebraje. Z cesty vedoucí k mému statku vyjede auto a já mám hned podezření. Je to stříbrné Mitsubishi. Jediné vozidlo, které ke mně kromě toho mého kdy zabočuje, je jen poštovní dodávka. Zpomalím a vůz mě mine v opačném pruhu.

Řidiče znám. Je to jeden z těch fízlů, kteří přišli na pohřeb Evana Armstronga. A znám i pasažérku. Je jí Marni Mullinsová.

Projedu kolem farmy, dál ke kopci Ditchling Beacon. Třesou se mi ruce. Potřebuju si vzít prášek.

Zastavím na parkovišti pod kopcem.

Vypnu motor.

Nadechnu se.

Předkloním se a opřu hlavu o klakson, který přehlučí můj vztekklý řev. Už to muselo ven.

Když se mi udělá trochu lépe, vezmu z palubní přihrádky dalekohled a z batohu vytáhnu nůž. Přes pole jsem za čtvrt hodiny na okraji pozemku. Odsud seshora je vidět až na dvůr. Aut tam stojí hned několik, některá policejní, některá civilní, jedna dodávka. A po celém mém statku se to jen hemží lidmi. Lezou mi domů. A do stodoly.

Jako by mi něco vyrvali přímo z těla. Raději nechci ani pomyslet, jak tohle vysvětlím Sběrateli.

A tamhle už je ten, který mi tohle všechno způsobil. Ten detektiv, zrzek jeden, jako pán se naparuje v centru všeho dění, po hrstech rozdává rozkazy a nemůže se nabažit všech stop, které dneska objevil. Jako pavouk vprostřed vlastní pavučiny. Ale já ho moc dobře znám. Vím, co by chtěl – jenže to nikdy nedostane. Mě tak lehce nedostane. Má mise je až moc významná, než aby ji taková nicka jako on zhatila.

Krev mi vře touhou po pomstě.

KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ

RORY

Co si to dovoluje? Sullivan se choval, jako by tomu tady zase velel. Měl ho odsud vykopnout, hned jak dorazily posily. Jeho i Marni Mullinsovou. To zvorál. A že jim nechal tu klíčovou stopu, která je dovedla k Diamondovi a až na Kamenný statek, to zpackal taky. Teď už neměl nejmenší pochyby, že Sam Kirby je ten, koho hledají, že to konečně rozlouskli. Ve stodole byl dostatek důkazů, aby ho mohli na zbytek života strčit za katr. Jenže teď bude muset ještě nějak zařídit, aby uznání připadlo jemu – a Bradshawovi. Bylo načase znovu převzít nad situací kontrolu.

Konečně dorazila i Rose Lewisová a svou dodávku nechala stát před vjezdem do dvora. I dvůr totiž byl součástí místa činu, kluci a holky z technického týmu ho brzy celý ovládnou. Rory s Francisem vyšli Rose naproti a odvedli ji do stodoly. Pár minut jen mlčky čekali, až vstřebá nesmírnost jejich nálezu. Jeden z techniků vnitřek stodoly pomalu obešel a sudy, pracovní stůl a vše ostatní pečlivě nafotil.

„Zpracovává tu useň, je to tak?“ ujistil se Francis, když Rose konečně přikývla, že už zvládne komunikovat.

„Celý ten proces má mnohem víc kroků, než by člověk čekal,“ přisvědčila Rose. „A většina z nich zahrnuje namáčení kůže do různých chemikálií, aby se odstranil tuk a chlupy, neutralizovalo se pH, stabilizovala se přítomnost proteinů, aby se kůže očistila od chemie z předchozích kroků...“

„Jak dlouho to všechno trvá?“ zeptal se Francis.

„Záleží, jaké chemikálie se použijou a jak kvalitní ta kůže je. Klidně jen pár hodin, klidně až několik dní.“

„A lidská kůže se zpracovává stejně jako useň?“

Rory se zašklebil. Z celého tématu mu bylo dost špatně.

„No jasně. Mezi lidskou a zvířecí kůží není při zpracování žádný rozdíl. Nejspíš by se s ní zacházelo stejně jako s prasečí kůží.“

„No a kolik tu celkem máme tetování?“ změnil rychle téma Rory.

„Tak našel se skalp Jema Walshe, ale po Giselle nebo Evanovi ani stopy“, odvětil Francis. „Hledání ale ještě zdaleka není u konce.“

Vtom pro Rose přišel kdosi z jejího týmu.

„Pardon“, omluvila se a nechala se odtáhnout stranou.

„Jak budeš teď pokračovat?“ zeptal se Roryho Francis.

„Najdeme Kirbyho a zadržíme ho. Získat zatykač nebude problém, důkazů je tu víc než dost. A už jsem po něm ze stanice vyhlásil pátrání. Angie jen ještě hledá nějakou jeho fotku, kterou bychom mohli dát do oběhu.“

Teď se Sullivan naučí, jak to vypadá, když se do práce pustí zkušený detektiv.

„Myslíte, že se pokusí zabít někoho dalšího?“ vrátila se Rose.

Francis se rozhlédl po fotkách na stěně. „Je už téměř jisté, že si vybírá tetování jen od umělců z výstavy v Saatchi. Jenže až zjistí, že jsme tady, nejspíš se na nějakou dobu ukryje a my získáme čas identifikovat všechny hypotetické oběti z těchhle forek a nabídnout jim ochranu.“ Podíval se na Roryho. „Možná by nebylo od věci pověřit Hollinse, aby se spojil se všemi těmi tatéry, ti by mohli svoje klienty poznat.“

Zase to zkouší?

„Už jsem to dal za úkol Hitchinsovi.“ V duchu si poznamenal, že to má co nejrychleji opravdu udělat. „Už ses byl podívat vnitř v domě?“ dodal.

„Ještě ne,“ zavrtěl Francis hlavou.

Celé stavení se hemžilo lidmi v ochranných bílých oblecích, kteří fotili všemožné důkazní předměty a snímali z nich otisky prstů. Když Rory s Francisem vešli do chodby, přistoupil k nim stejně zahalený seržant.

„Zatím jsme neobjevili nic, co by mělo jasnou spojitost s některým ze zločinů,“ hlásil. „Rozhodně tu ale někdo momentálně bydlí, v kuchyni se našly zbytky od snídaně, dnešní. Všechny dokumenty jsou na toho samého Sama Kirbyho. Vypadá to, že tu za všechno poctivě platí – chodí mu sem výpisy z účtu.“

„Díky za informace. Už jste narazili na nějaký diář nebo kalendář?“

Strážník zavrtěl hlavou a vrátil se ke svým povinnostem.

„Kde teď jen může být?“ zamyslel se nahlas Francis. „Smůla, že jsme ho propásli.“

„Žádná smůla,“ opravil ho Rory. „Vždyt jste sem přijeli s Marni sami, bez posil. Takhle riskovat – vždyt vám mohl otevřít s nožem v ruce.“

„No, teď se ale domů určitě nevrátí, když jsme to tu zabrali my.“

„Pane, pane!“ Dveřmi dovnitř vtrhl strážník v uniformě.

„Co je?“ otočil se k němu Rory.

„Na horním kraji pozemku stojí v poli nějaký muž a vypadá, že to tu celé pozoruje.“

„Pojď honem,“ vyrazil hned Francis ven z domu. „Co když to je on.“

„To těžko,“ utrousil Rory. Ale honičku si utéct nenechá.

Strážník je odvedl šikmo přes dvůr. Ukázal směrem k polím, která se pozvolně zvedala směrem ke křídovému kopci Ditchling Beacon, a vtom z úkrytu vyrazila vysoká postava v tmavém oblečení a nemotorně se rozběhla nahoru, pryč od nich.

„Blbec,“ uklouzlo Francisovi. „Teď ví, že jsme ho viděli!“

Pustil se za ním po okraji zoraného pole. Rory se pokusil běžet za ním, protože byl ale o patnáct let starší a o dvacet kilo těžší, v žádném případě mu nemohl stačit. Navíc běhání do kopce z duše nenáviděl. Po pouhých patnácti metrech se mu začal svírat hrudník.

Vzdálenost mezi nimi dvěma Francis sice prodlužoval, ale prchající kořist se mu dohnat nedařilo. Doběhl až do horního rohu pole, k vysokému živému plotu, a chvíli se rozhlížel, jak dál. Poblíž nebyla ani žádná branka, ani přelízka, obojí se nacházelo na opačné straně pole, a tak se Francis několikrát pokusil přes zábranu vydrápat. Neúspěšně. Muž, který je předtím pozoroval, mezitím zmizel za vrškem kopce.

„Do hajzlu!“ Francis vytáhl mobil. „Kurva, ani signál tu není!“ vybuchnul, když ho Rory konečně dohnal.

Okamžitě se zlomil v pase, rukama se opřel o kolena a chvíli jen hlasitě funěl.

„Co takhle začít se trochu hejbat, hm?“ neodpustil si Francis a vyrazil zpátky ke statku.

Rory ale jen popadal dech a tiše nadával. Najednou si všiml, že se pod živým plotem něco leskne.

„Počkej.“

Francis se zastavil. Rory překročil mělký příkop a natáhl se do křoví. Prsty sevřel něco chladně kovového, něco velmi ostrého.

„Jauvajs!“

Zase ruku vytáhl a podíval se, co vlastně našel. Byl to nůž, s čepelí tak ostrou, že mu na pouhý dotek rozřízla prostřední kloub ukazováčku. Na rukojeť kapala krev.

„Dobrá práce,“ poznamenal Francis.

„Díky,“ na to Rory.

Z kapsy ochranného obleku Francis vytáhl sáček na důkazy a Rory do něj nůž opatrně uložil.

„To byla ironie, ty nemehlo. Právě se ti povedlo znehodnotit snad nejdůležitější důkaz, co máme.“

FRANCIS

Kytky z benzínky by asi nebyly to pravé, Francis ale nechtěl přijít s prázdnýma rukama. Dotáhl ji na strašlivé místo činu a teď ji ještě bude pozdě večer otravovat s fotkami tam pořízenými. Rozhodl se tedy pro vodku. Jednou mu mezi řečí prozradila, jakou značku má ráda, a tak se pro ni chtěl zastavit v Tesku po cestě z Ditchlingu.

Technici už to na statku pro dnešek zabalili, ráno se do toho ale pustí znovu. Zařídil, aby na pozemku celou noc někdo hlídkoval, kdyby se Sam Kirby náhodou rozhodl vrátit domů. Po cestě do města zavolal Rose – už byla zpátky ve svém tichém ledovém paláci zvaném márnice a prozkoumávala jak tetování Jema Walshe, teď už skoro useň, tak ostatní kusy potetované kůže, které v barelech s chemikáliemi našli. Už stihla odebrat vzorky tkání a poslala je na genetickou daktyloskopii, ačkoli nikdo z nich nepochyboval o tom, že skalp opravdu patří Jemu Walshovi. V mrazáku objevili hlavu staženou z kůže, s největší pravděpodobností jeho, celou rudou a s očima otevřenýma.

„Dej mi vědět, až něco zjistíš,“ zaúkoloval Rose a zavěsil. Autem zajel na volné místo pár metrů od domu Mullinsových.

Rory většinu odpoledne protelefonoval s Bradshawem a Francisovi přišlo, že z toho, jak se případ vyvíjí, měl velitel snad i radost.

„Že jsi prej měl počkat, až se vrah vrátí domů,“ vyzradil Francisovi s jízlivým úšklebkem ve tváři.

„Jak jsem měl vědět, jestli je, nebo není doma?“ hájil se Francis.

To byl celý Bradshaw.

Zazvonil u Marni, a ačkoli se u nich v patře svítilo, nikdo mu neotevřel. Vytočil její číslo.

„Ano?“

„Jsem u tebe před domem.“

„Dneska mám dům pro sebe a jsem ve vaně, inspektore. Běž domů.“

„Marni, víš, že bych nechodil, kdyby to nebylo důležité. Počkám.“

O deset minut později mu otevřela a pozvala ho dál. Byla zabalená do tlustého županu se vzorem, vlasy stažené do mokrého culíku. Sladce voněla olejem do koupele.

„Omlouvám se,“ řekl a došel za ní do kuchyně. „Neměl jsem tě do té stodoly dneska vůbec brát.“

Ona ale rozhodně zavrtěla hlavou. „To nic. Udělalo se mi špatně z té ochranné masky, ne z toho, co jsem tam viděla. Nemohla jsem dechat a dostala jsem záchvat klaustrofobie.“

„Tohle je pro tebe,“ podal jí dar na usmířenou a jí se rozzářily oči.

„Všechno odpuštěno. Chtěla jsem ti nabídnout víno, ale po dnešku to bude fakt spíš na frtana.“

Tvrděmu alkoholu se Francis vyhýbal obloukem, ale dnes za sebou měl vážně dlouhý den a cítil, že by nebylo od věci se Marni zavděčit, když po ní bude zas něco chtít.

„Jasně, co by ne?“

Povytáhla obočí a z kredence vyndala dvě panákovky. „Tak fajn.“

Přesunuli se do obývacího pokoje a Francis si to tam prohlédl. Tenhle pokoj byl ještě větší straší hnízdo než její studio – vlastně docela útulný ezoterický salon dovezený kousek po kousku snad z Rádžasthán, Káthmándu a Machu Picchu. Zapadl do hlubokého gauče mezi barevné polštářky s orientálními vzory.

Marni zapálila vonnou tyčinku a naplnila obě skleničky až po okraj. Všiml si, že se jí nepatrně třese ruka. Že by na ni dnešní vý-

jev ve stodole zapůsobil víc, než byla ochotná přiznat? Podala mu panáka.

„Až takhle? Čistou?“ zapochyboval a lehce se otřásl.

„Jasně, čistou. Ale nemusíš to dát na ex.“

To ani nezamýšlel. Váhavě si usrkl, ale místo aby mu alkohol vypálil krk, jemně mu sklouzl do žaludku. Nečekal, že by to mohlo být tak lahodné. Marni upila ze své vodky a svaly v obličejí se jí vděčně uvolnily.

„Já tě ještě zkazím, Franku Sullivan.“

„Na to budeš potřebovat trochu víc než jednoho panáka vodky.“

Najednou zvažněla.

„Tak co jste zjistili na Kamenným statku?“

Obeznámil ji s důkazy, které našli ve stodole, i s těmi, které se objevily ve stavení.

„Sam Kirby nás pozoroval při práci. Strážníci si všimli, že na poli nad statkem někdo stojí.“

„A nebyl to náhodou jenom farmář?“

„Že by nás farmář sledoval přes živý plot dalekohledem?“

„Fajn, tak ne.“

„Běželi jsme za ním, jenže nám utekl. Ztratil ale přitom nůž.“

„Myslíš, že s ním zabil Evana nebo Jema? Nebo Giselle?“

„To nevím a nejspíš stejně nebude jako důkaz použitelný, protože ten trouba seržant ho vzal do ruky, pořežal se a celý ho zakrvácel.“

„Rory? Není mu nic?“

„Řekněme, že víc než jeho prst utrpěla jeho důstojnost.“

Zbytek vodky do sebe Francis kopl naráz. Tentokrát mu sice krk vážně vypálila, nebylo to ale vůbec nepříjemné.

„Pomůžeš mi ještě s něčím?“

Marni jim dolila. „Jo. Pořád tu ještě jsou ty kérky, který zatím neukradl – já vím.“

Z aktovky vytáhl notebook a na stolku před nimi ho otevřel. Vyfotil znovu každou fotku připíchnutou ke stěně stodoly Zloděje

tetování a teď chtěl zjistit, jestli tam Marni opravdu někoho nepoznává.

„To bude na dlouhý lokte,“ povzdechla si. „Ani ti tatěři možná nebudou mít hned jména, třeba si ani nevedou záznamy.“

„Dobře, беру na vědomí,“ připustil Francis, „ale ty lidi najít musíme, ať už jakoukoli cestou. Je třeba jim nabídnout ochranu, protože dokud Kirby není pod zámekem, jsou všichni potenciálně v nebezpečí.“

„A co teď děláte, abyste ho dopadli?“

„Rory rozjel rozsáhlé pátrání. Mezitím se snaží vystopovat jeho auto. Jenže netušíme, kde by se tak mohl schovávat, takže je zrovna tak důležité najít jeho hypotetické oběti. Některá z nich by nás mohla zavést rovnou k němu, i když to neříkám rád.“

Nad fotkami Marni strávila snad hodinu, nikoho ale nepoznala. „Pošli mi je mailem a já je rozpošlu ostatním,“ navrhla. „Víc hlav víc ví.“

Francis notebook zavřel a dopil posledního panáka.

„Tak abych radši šel.“

„Jedls od rána něco?“

„Naposledy snídani.“ Sice na to přes den úplně zapomněl, teď mu ale při zmínce o jídle silně zakručelo v břiše.

„Špagety?“

A ke špagetám v domácnosti Mullinsových evidentně neodmyslitelně patřilo červené víno, a ačkoli se Francis bránil, měl smůlu.

„Kde je vůbec tvůj syn?“ zeptal se a vcucnul špagetu.

„Na školním zeměpisným výletě, až do zítřka. Na geografii je vážně dobřej, chtěl by ji studovat i na veřejce.“

„Takže v rodinném řemeslu pokračovat nebude?“

„Ani si sám nenechá nic vytetovat,“ zasmála se Marni.

„Určitě dostane rozum, až vyroste,“ pošťouchl ji Francis.

„Teď mi zas ty pověz o své rodině.“

Kde jen začít?

„Mám maminku a sestru.“

„Bydlí v Brightonu?“

„Obě mají roztroušenou sklerózu. Máma je v pečovatelském domě kousek od Brightonu, v Saltdean. Sestra žije v chráněném bydlení v Hovu, kde je relativně soběstačná, ale kdyby něco, může si zavolat asistenta.“

„Alespoň jsou obě blízko a můžeš za nima často chodit.“

„Jenže bych měl chodit častěji.“

„A co táta?“

„Toho už dávno nemám.“

„To je mi líto,“ řekla a dolila mu trochu vína.

Francis ale jen smutně zavrtěl hlavou. „Neumřel. Ale odešel od nás, když ségru diagnostikovali. To jsme ještě byli oba v pubertě. Asi si neuměl představit, že by se měl starat o dvě invalidky.“ Ani po všech těch letech nedokázal neznít zahořkle.

„A nechal to břímě na tobě?“

„Moje rodina není žádný břímě,“ odsekl jí. „Vždycky se na mě budou moct spolehnout, to kvůli nim беру svou práci tak vážně. Chci, aby měly tu nejlepší možnou péči – a to stojí peníze.“

„Ale zatím se ti to daří, ne? Tak mladej kluk jako ty, a už je z tebe inspektor.“

Na tohle se mu nereagovalo zrovna lehce.

„Spousta kolegů si myslí, že jsem na to povýšení ještě nebyl zralý. A když mě teď stáhli hned z prvního případu, mám dost možná po kariéře. Takže bych asi neřekl, že se mi nějak zvlášť daří.“

„Ale dneska jsi to přece rozlousknul. To musí uznat i Bradshaw.“

„Vědět, kdo je vrah, a mít ho už v cele není jedno a to samý. Je na úřeku, klidně může beze stopy zmizet – nebo spáchá sebevraždu. Když ho nedostaneme před soud, zpackali jsme to, ať už se nám povedlo vypátrat cokoli.“

O rodině ani o práci s nikým nikdy nemluvil. Proč to tedy teď vykládal zrovna Marni Mullinsově? Přemohla ho únava.

„Promiň, musím tě hrozně nudit.“

„Životy ostatních nejsou nuda,“ oponovala mu. „Ani bych nemohla tetovat, kdybych si tohle myslela.“

„Takže lidi ti o sobě vyprávějí, když je máš pod jehlou?“

„Jo, vždycky. Pro někoho to může bejt skoro jako terapie.“

„Tetovalas někoho i ve vězení?“

Taková otázka ji zaskočila.

„Promiň. Do toho mi nic není.“

„Ne, to je v pohodě,“ zavrtěla hlavou. „Ve vězení jsem nikoho netetovala, nebyla jsem zrovna v nejlepším stavu. Vlastně jsem to tam vůbec nezvládala a ostatní ženský mě nebraly.“

„Jak dlouho jsi tam byla?“

„Moc dlouho ne, jenom pár tejdnu. Byla jsem v pokročilým stadiu těhotenství, čekala jsem dvojčata.“

„To tě zavřeli, i když se ti měla narodit dvojčata?“

„Soudce nebyl zrovna chápavej.“

„A ty jsi věděla, že se ti má narodit víc dětí?“ Řekla mu sice, že o jedno dítě přišla, ale že bylo z dvojčat! To opravdu netušil.

Přikývla. „Jedno z miminek jsem potratila, když mě napadli ve sprchách. Pak mě přesunuli do nemocnice a tam si mě po zbytek těhotenství nechali na sledování. Když se narodil Alex, měla jsem už většinu trestu za sebou, a tak mě propustili.“ Na okamžik se odmlčela. „Bylo to hodně nešťastný období.“

„To je mi moc líto,“ sklopil oči Francis.

Nastalo ticho. Francis se pokusil vymyslet, jak změnit téma, aniž by to znělo uměle. Marni si zatím roztržitě hrála s ubrouskem.

„Už jsi někdy...?“

„A víš, že....?“

Začali oba mluvit naráz a ve stejnou chvíli se oba i zarazili.

„Ty první,“ pobídl ji Francis.
Ale Marni zavrtěla hlavou. „Ne, ty.“
Jenže Francis zapomněl, co že to chtěl říct.
„Tak já už asi radši fakt půjdu. Dík za večeři a za víno.“
Stoupl si a natáhl se pro talíře od špaget, jenže nohou zavadil
o roh stolku a trochu zavrával.
„Jejda!“ Marni ho podepřela a pak se na sebe zadívali.
Francis se zakřenil.
„Asi jsem malinko opilej.“
„Podle mě jsi dost opilej, Franku.“
„Neříkej mi Franku.“ Pořádně si tvář před sebou prohlédl a uvědomil si, že se mu vážně líbí. „Promiň. Normálně nepiju, takže nemám žádnou výdrž.“
„To nic. Ale takhle řídit nemůžeš. Asi bys tu měl radši zůstat.“
To se Francisovi zdálo jako dobrý nápad. Tak dobrý, že ho napadlo ji políbit.
A tak to udělal. A ona mu polibek oplatila. Pomyslel si, že se tu něco rýsuje.
Něco moc hezkého.

XIII

Když se na mě táta dřív zlobil, vysloužil si za to ode mě čistou nenávist. A čím častěji se to dělo, tím silnější pocit to byl, trpký a s ostrými hranami – až ve mně nakonec úplně převládl. Se Sběratelem to je ale něco jiného. Ten má právo se na mě zlobit. Takové chyby mi ani nemůže odpustit. Jem Walsh umřel pro nic za nic. Z jeho drahocenného skalpu je teď jen jeden z mnoha očíslovaných důkazů. A přitom se mohl stát uměleckým dílem.

A za to všechno může ten fízl, Francis Sullivan. Nejdřív uspořádal tiskovou konferenci, celou o mně. Pak bez povolení vniknul na můj pozemek, na jediné místo, kde se cítím v bezpečí. Honil mě po poli. Chce pošlapat všechno, co se snažím vybudovat.

Ale však on ještě bude litovat, o to už se postarám.

O to víc mě dožere, když jeho auto uvidím zaparkované před domem Mullinsových. Co ta s nimi u mě na statku dělala? A co teď dělá on u ní?

Počkám, než odjede.

Jenže v přízemí už se zhaslo a on je pořád uvnitř.

Oknem je slyšet smích. Její smích.

Ale já počkám.

Už je zhasnuto i v patře.

Musím počkat. Nic jiného mi nezbyvá. Jenže hořím vzteky a brzo už budu muset jednat.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ

FRANCIS

Francis si přes hlavu přetáhl peřinu. Proč byla jeho postel najednou cítit jinak, tak navoněně? Otevřel oči, stále v milosrdném přítomí pod dekou. Na sobě měl boxerky. A tohle nebyla jeho postel. Takové povlečení přece nemá.

Vtom něco zuchlo na opačný konec matrace a začalo se to škrábat nahoru k němu. Francis se rychle posadil – z těsné blízkosti na něj civěl Pepřík. Když viděl, že je to Francis, nadšeně zaštěkal a začal mu olizovat tvář.

Najednou se mu to všechno vrátilo. Panáky, špagety, červené víno. Jak se líbal s Marni.

Pít vodku? Co ho to jen napadlo?

Odstrčil Pepříka a podíval se na hodinky. Do přčic. Už měl být dávno na stanici, a to si ještě bude domů muset zajet pro něco na převlečení. Pepřík na něj znovu zaútočil a jemu se bolest hlavy přesunula z čela do temene.

Zaúpěl a padl zpátky do polštáře. Víno a vodka? Ne že by snad nikdy předtím neměl kocovinu, jistě že měl. Dnes se to ale opravdu nehodilo. Co dnes, celý tenhle týden.

„Franku? Už jsi vzhůru?“

Otevřel oči. Z přilehlé koupelny vyšla Marni, úplně nahá, a zamířila k posteli, jako by snad do ní chtěla zase vlézt. Měl sice okno, ale

snad by si pamatoval, kdyby mezi nimi k něčemu došlo, ne? Jenže si nedokázal vybavit nic jiného než ten dlouhatánský polibek. Zbytek měl v mlze.

Marni se posadila přímo proti němu na kraj postele a on se jí snažil nezírat na prsa. Marně. Nádra měla nádherná, až se mu z pohledu na ně začaly pod peřinou dít divy. Otevřel pusu, aby něco řekl, ale ještě než ho cokoli napadlo, u dveří někdo zazvonil.

„Takhle brzo ráno?“ podivila se. Zvedla se a došla si ke dveřím ložnice pro župan.

Nedokázal z ní spustit oči. Ne proto, že byla úplně nahá, ač by to jako důvod určitě stačilo. Ani že by se snažil zjistit, kam jde, to mu přece bylo jasné. Jenže když se k němu otočila zády, uviděl poprvé její tetování od Iwaa. Věděl sice, že má potetovaná záda, nikdy ho ale nenapadlo ji požádat, ať mu je ukáže. Do jejich kérek mu nic nebylo.

Až na tuhle.

Vmžiku ji poznal a srdce se mu zastavilo.

Už ji totiž někde viděl. Ve stodole Zloděje tetování.

Marni Mullinsová má být jeho další oběť.

Marni je na seznamu.

Tetování na jejích zádech bylo jedním z obrázků, které si vrah přišpendlil na zeď – na kůži jí v tyrkysové vodě jezírka vířili oranžoví a zlatí okrasní kapříci koi a nad nimi v šarlatově červeném kimonu s černým páskem plakala gejša. Za chůze se ale vlnilo spolu s ní a vypadalo mnohem působivěji než na pouhé dvojrozměrné fotce.

Vrah byl stále ještě na svobodě a hodlal jí to tetování ze zad vzít.

„Marni...“

„Dej mi chvilku, jenom se podívám, kdo po mně co chce, a pak nám uvařím kafe.“

Francis se ovládl.

Zabalila se do vzorovaného županu, který na sobě měla i včera, a po rozvrzaných schodech se vydala dolů.

Konečně se probral a rozhlédl se po místnosti. Pod oknem leželo v chumlu jeho oblečení. Rozhodl se nedbat na bušení, které mu chtělo rozpílit lebku, přehodil nohy přes okraj postele a opatrně se postavil. Pokoj se kolem něj prudce zatočil a zpomalil, až když se několikrát zhluboka nadechl. Jakmile byl schopný pohybu, došel k hromadě oblečení a z kapsy kalhot vytáhl telefon.

Správný odemykací kód se mu podařilo zadat až napotřetí. Našel v něm fotky, které včera pořídil na Kamenném statku. Přesně, jak se obával. Tetování na Marniných zádech bylo i na vrahově seznamu. Není divu, že omdlela, když na zdi Zloděje tetování uviděla sama sebe. Jak to, že mu to nedošlo? To byl vážně tak natvrdlý? A proč mu to vlastně neřekla? Když si pomyslel, v jakém nebezpečí Marni je, málem zpanikařil.

Vytočil Roryho číslo. Musí jí zajistit čtyřiačtyřicetihodinovou ochranu, a to hned, dokud nebude vrah pod zámkem. Jenže Rory mu to nezvedal.

Mozek Francisovi momentálně pracoval zpomaleně. Co nejrychleji se vypotácel z ložnice ve snaze najít schodiště. Pepřík se rozštěkal a vyběhl za ním, pletl se mu pod nohy a znesnadňoval každý jeho krok.

„Marni! Marni, počkej! Neotvírej!“

Schody bral po dvou a pod nohama se mu dolů řítily i pes.

„Co když je to vrah...“

Ale už bylo pozdě. Měla už ruku na klice a dveře otevřela, ještě než stihl slovo „vrah“ vyslovit.

Doběhl k ní a ona o krok ustoupila.

Na prahu stál Thierry Mullins se dvěma kelímky kafe a pytlíkem croissantů v rukou. Sjel je oba pohledem od hlavy až k patě. Francis na sobě měl jenom trenky. Pak se zadíval Marni zpříma do očí.

„*Qu'est-ce qu'il fait ici, lui? Merde.*“

Před Francise se postavil Pepřík a hluboce zavrčel.

MARNI

Marni pohlédla z jednoho muže na druhého. Francis vyjeveně zíral. Přerývaně oddechoval a potácel se pozadu ke zdi. *Co blázní?* Thierry měl ve tváři vražedný výraz. Než stihl kdokoli z nich vůbec promluvit, protáhl se kolem táty do před síně Alex. Rázem u něj byl funicí Pepřík a vrtěl ocáskem jako pominutý.

„Ahoj mami,“ pozdravil Marni a dal jí pusku na tvář.

Panebože, jak z tohohle ven? Bývalý manžel, muž, který u ní zrovna strávil noc, a syn v jedné místnosti. Chtělo se jí říct „ale já s ním nespala“, jenže to by asi nebylo zrovna nejvhodnější.

„Ahoj broučku,“ objala ho. „Jak ses měl?“

Co jiného tak mohla říct?

Alex se jí ale vyvlékl a nevěřicně se na ni zahleděl. Pak přešel pohledem z Thierryho na Francise a zpátky na ni.

„Mami?“ Tím jediným slovem jí položil naráz všechny otázky, na něž se jí nechťelo mu odpovídat.

Nikdo nic neříkal. Celé to bylo trapné. Příšerně trapné.

Výraz se Alexovi měnil z našťavaného na zmatený. „Pepříku, pojď. Mizíme vodu.“

Odhodil nacpaný batoh a vzal Thierrymu z rukou kafe i croissanty. Slintající buldok za ním odtápal do kuchyně.

Thierry se na Francise zatím mračil a kousal se do spodního rtu,

aby nezačal chrlit jednu francouzskou nadávku za druhou. Takhle ho Marni moc dobře znala. Francis se nenápadně sunul do potměného koutu, i tak ale bylo vidět, jak mu hoří tváře.

Vtom se Thierry narovnal a shlédł na něj z celé své výšky.

„Tak takhle mojí ženu chráníš před sériovým vrahem? U ní v posteli? Připadáš si jako nějakéj osobní strážce, nebo co?“

„Už nejsem tvoje žena,“ opravila ho Marni. „A můžu si spát, s kým chci, ať se ti to líbí, nebo ne.“

Svých slov ale vzápětí litovala. Věděla přece, jak je Thierry výbušný. Vždycky žárlil, a i když už byli dávno rozvedení, vyznával myšlenku, že jako katolík bude jejím manželem napořád. Když se mu to ovšem hodilo. Jako třeba teď: skřípal zuby, až se to rozléhalo po celé chodbě.

„Taky bys mohla myslet na našeho syna.“

Když se ale kolem ní prodral dovnitř, bylo už to trochu moc.

„Thierry!“

Tyčil se nad Francisem s pěstmi zaťatými. Polonahý Francis byl jasně v nevýhodě – jak psychologické, tak tělesné. Thierry přece jen měl o pár centimetrů i kilo navíc.

„Buď okamžitě vysmahneš z mýho domu, nebo tě odsud vykopu,“ zavrčel.

„Tvůj dům to není,“ okřikla ho Marni.

Chytila ho za rameno, ale on ji setřásl jako nějaký otravný hmyz.

Francis zaujal obrannou pozici. Vypadal jako chlapec z plakátu s pravidly férového boxerského zápasu z devatenáctého století. Tohle nikdy nemohla být vyrovnaná rvačka. Na čistou hru Thierry kašlal a policajty nesnášel skoro tak moc jako ona.

„Nechte toho!“ zařvala.

„Protože tu nebydlíte, žádám vás z pozice policisty, abyste odešel.“

Panebože, to přece nemohl myslet vážně.

Thierrymu vystřelila pěst, a jak šikmo zasáhla Francisův nos a sklouzla po tváři, hlavu mu přirazila k rámu dveří do obývacího pokoje. Francis se

sesunul do zem, oběma rukama se chytil za nos a lapal po dechu. Marni s hrůzou pozorovala, jak mu mezi prsty protékají čůrky krve.

„Fakt skvělý, Thierry. Napadl jsi policajta, půjdeš zpátky do basy.“

Thierry si ale mnul klouby na dosud zatáté pěsti a jen si okázale odfrkl.

„Alexi!“ zavolala Marni na syna. „Přines nějaké ubrousky, prosím tě.“

Klekla si vedle Francise a opatrně mu ruce z nosu sundala. Krvácel vydatně a jedna strana už začala natékat.

„Zlomený to snad nemáš,“ poznamenala a z role ubrousků, kterou jí Alex přinesl, si utrhla plnou hrst. Ten se z předsíně co nejrychleji zase ztratil. Ubrousky podala Francisovi, aby krvácení zastavil. „Ale nezatkneš ho, že ne?“

„Ne, když odsud hned vypadne,“ vyrazil ze sebe Francis zpod vrstvy hlenu a krve.

„Moc rád jsem vám přines snídani, ani nemusíte děkovat,“ odsekl Thierry a otočil se k odchodu.

„Počkej. Musím ti něco říct.“

Ale Thierry ji ignoroval.

„Thierry! Jsi na seznamu.“

Hlas se jí hystericky zlomil, což ho přinutilo zastavit.

„O čem to ksakru mluvíš?“

Francis na ni zíral, oči vykulené.

„Jsi na seznamu Zloděje tetování.“

Seděli vedle sebe na gauči. Francis si z nosu stále utíral krev, Thierry byl v moc velkém šoku, než aby snad něco říkal, a jen do sebe kopl panáka whisky, kterého mu Marni nalila.

Do obýváku po špičkách přišel Alex se třemi hrnky kávy na podnose. Oběma rodičům je podal a posledním třískl o stůlek před Francise. Atmosféra v místnosti byla tak hustá, že by se dala krájet.

Marni nervózně trhala ubrousek a čekala, až si oba muži vedle ní utřídí myšlenky.

Francis se vzpamatoval jako první.

„Takže jestli to dobře chápu, ty jsi ve stodole na stěně mezi fotkami viděla i svoje a Thierryho tetování, je to tak?“

Přikývla a kousla se do rtu,

„Oba jste hypotetické oběti? A proto jsi omdlela?“

„Jo.“

„Ale přitom tě nenapadlo mi to říct? Ani když jsme na ty fotky včera večer koukali spolu?“ Mluvil úsečně, ale zlost v jeho slovech nešlo přehlédnout. „Jak jsi mi to jenom mohla zatajit? Po městě běhá skutečný vrah, který zjevně ví, co dělá – a jde po tobě.“

Marni se sevřel žaludek, až to zabořelo. *Proč mu to neřekla? Nechtěla si snad sama přiznat pravdu?*

Vtom záupěl i Thierry. Ruce se mu třáslly.

„Proč jsi mi to neřekla hned? Proč?“

„Já...“ Nevěděla, co na to říct.

„Klidně nás oba mohl zabít ve spánku.“

To vážně zvorala.

„Sakra, Marni, vždyť jsi tady včera byla sama, než jsem přijel!“ přisadil si znovu i Francis. „Co kdyby zazvonil vrah, a ne já?“

„Neotevřela bych. Beztak jsem věděla, že jsi to ty, vždyť jsi mi volal.“

„Na tohle já nemám,“ mávl rukou Thierry a zvedl se z pohovky.

„Nikam nechodte,“ vyšťekl Francis. „Potřebuju s vámi mluvit, s oběma. Na profesionální úrovni. Marni, uvař ještě trochu kafe a já se zatím obleču.“

Zatracení chlapi. Myslí si, že o všem rozhodují oni. Jenže tady byla paní domu ona a on jí neměl žádné právo rozkazovat. Proč se do toho vůbec kdy nechala zatahnout? Potřebovala nutně nikotinovou vzpruhu. Vyšla na dvorek a zapálila si.

Za ní se vynořil Thierry a opřel se o rám dveří. „Co s ním máš?“ vyzvídal.

„Do toho ti nic není,“ vyfoukla kouř. „Potřebuješ vědět jenom to, že jsi na seznamu vraha. Dávej na sebe pozor.“

„Co se tak staráš?“ V šoku už evidentně nebyl – teď se na ni jenom zlobil.

„Jsi snad Alexův táta. Nechtěla bych vidět, jak se trápí, kdyby se ti něco stalo.“

Když se Francis konečně vrátil dolů, byl už Thierry pryč. Těžko říct, jestli ho to víc potěšilo, nebo otrávil. Marni jim oběma dolila kafe.

„Řekni mi, prosím, adresu k němu domů a do studia. Zařídím, aby na něj někdo dával pozor, než bude po všem.“

„Díky,“ přikývla Marni. Pak zvedla hlavu. „To samý i pro mě? Budu mít ve dne v noci za zády policii?“

„Přesně tak.“

Zamračila se. „Ale vždyť mám Pepříka. Žádnýho bodyguarda nepotřebuju.“

„Nemáš na výběr.“

„A budeš to aspoň ty?“

„Ne. Nemám čas se s vámi dvěma tahat v patách.“

„Takže žádná osobní ochrana? Škoda.“

Dobírat si Francise bylo až příliš snadné. Hned zrudl až za ušima.

„Hele, co přesně se mezi námi včera stalo?“

„Copak ty si to nepamatuješ? Ale Franku.“

„Pamatuju si, jak jsme se líbali.“ Udělal obličej, jako kdyby kousl do citronu.

Vážně? Bylo to tak brozný?

„Neboj, jinak už k ničemu nedošlo. Chvilí na to jsi vytuhnul a věř nebo ne, nemám ve zvyku spát s policajty, když zrovna nejsou při vědomí. Vlastně nemám ve zvyku spát s policajty – tečka.“

Frank jen civěl do země a tváře mu hořely.

„Promiň.“

„To nic. Muselo se ti ulevit, ne? Bylo na tobě vidět, jak ses vyděsil, když si Thierry myslel, že jsme spolu spali.“ Jedním lokem zhltna zbytek kafe. „No, máš toho přece dost na práci. Tak už upaluj a vyber mi nějakýho velkého, silného bodyguarda.“

Škoda že si včerejšek nezopakují. S pochrupujícím nameteným Frankem Sullivanem po boku se totiž vyspala tak dobře, jako už dlouho ne.

Posbíral si věci a beze slova zmizel.

Jakmile za ním zaklaply dveře, praštila pěstí do zdi.

„K čertu s tebou, Francisi Sullivane!“

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DRUHÁ

RORY

Skoro celou noc strávil Rory na policejní blokádě Ditchling Road, kde zastavoval auta, spíš aby se řidičů a pasažérů zeptal, jestli neviděli něco podezřelého, a aby je varoval, než že by snad čekal přímo na vraha. Před rozedněním se silnice vyprázdnily a Rory se vrátil na stanici zkontrolovat záběry z bezpečnostních kamer a nahrubo sepsat Bradshawovi zprávu pro tisk. Práce to nebyla jednoduchá. Tiskové zprávy byly spíš Sullivanova parketa než jeho, jenže po Francisovi nebylo od večera ani vidu, ani slechu. Alespoň na chvíli se Rory zvládl vypařit domů, dal si sprchu a šlofíka, teď už byl ale zase zpátky, odhodlaný vystopovat Sama Kirbyho za každou cenu.

Bůhví po kolikáté se podíval na telefon a zjistil, že má od Francise zmeškaný hovor. Hlasovou zprávu mu ale nenechal a ani nenapsal. Vytočil jeho číslo, když vtom se rozletěly dveře do vyšetřovací místnosti.

„Nevolej mi, Rory, už jsem tu.“

Sullivan – takhle ho ale ještě nikdy neviděl. Vlasy rozčuchané, oblek zmuchlaný, jako by v něm snad spal, nos nateklý a nakřivo. Z větší blízkosti pak bylo vidět, jak mu pod okem modrá monokl.

„Ježiši, co se ti stalo? Neříkej mi, žeš ho už našel!“

Francis ztěžka dosedl.

„Nebylo by kafe?“ zadrmlol.

„Ty máš snad kocovinu.“

Francis se předklonil a položil si hlavu do dlaní.

„A s někým ses popral.“

Inspektor zaúpěl a Rory se bezděčně uchechtl.

„Jak dopadl ten druhý? A kdo to vůbec byl?“

„Thierry Mullins.“

Roryho napadal jenom jediný důvod, proč by Thierry Mullins mohl Francisovi dát pěstí. Rozhodně ale nečekal, že se zrovna ze Sullivana vyklube takový Casanova.

„Dojdu pro kafe.“

Když se vrátil z kuchyňky, viděl, že se Francis dal trochu dohromady. Sako si pověsil na židli, vlasy měl mokré a košili postříkanou vodou. Mezitím už dorazil i Hollins a teď seděl za stolem s pohledem upřeným na inspektora.

Rory před Sullivana položil hrnky s kávou a z kapsy bundy vytáhl hřeben. Podal mu ho.

„Díky.“

„Hollinsi! Přestaň čučet a pusť se do práce.“

„Jasně, seržo.“

Rory Francisovi shrnul, co se ještě dělo v noci, tedy že vlastně od včerejšího odpoledne nijak nepokročili.

„Nejdřív ze všeho musíme zajistit ochranu Marni Mullinsově. Je na seznamu,“ ukázal Francis na nástěnku s fotkami dosud neidentifikovaných tetování ze stodoly. „A případně přiděl někoho i Thierry-mu Mullinsovi – jeho tetování tam je taky.“

„Postarám se o to,“ přikývl Rory. „Ehm... a chceš Mullinsovi přišít útok na veřejného činitele?“

Samozřejmě mu šlo jen o to vyzvědět, co se mezi nimi semlelo.

„Ne.“

Rory užasle zdvihl obočí.

„O tomhle se nebudeme bavit.“

Sullivan si před sebou rozevřel jakousi složku, když vtom se dveře vyšetřovací místnosti znovu rozletěly. Na prahu stál Bradshaw.

„Řekněte mi někdo, že už aspoň víte, kde ten Kirby je.“

Pak si pohrdlivým pohledem změřil Francise.

„Co vy tady kruci zase děláte?“

Rory udělal krok vpřed. „To já jsem chtěl, aby přišel,“ řekl. „Na tenhle případ potřebujeme všechny detektivy, co máme.“

Bradshaw se naježil.

„Pane, ve skutečnosti Kirbyho totožnost odhalil Sullivan. Právě on zjistil, kde žije. Měl by se do týmu vrátit.“

Osobně šéfa sice zrovna dvakrát nemusel, začínalo mu ale docházet, že mu to zatraceně pálí a že vážně ví, co dělá. A taky ho hryzalo svědomí, že Francise podrazil, když uspořádal tu svou osudnou tiskovou konferenci.

„Chcete říct, že Sullivan vaši práci dělá líp než vy sám?“

„To úplně ne,“ zakoktal se Rory, „spíš že rozhodně má co nabídnout.“

Sullivanovi spadla čelist, hned ji ale zase zavřel.

Od svého stolu nenápadně napíнал uši Hollins, až se mu podařilo převrhnout hrnek s kafem. To Bradshawa na okamžik vyvedlo z míry, pak se ale otočil zpátky k Rorymu.

„Tohle jsem od vás tedy nečekal, Mackayi,“ zavrtěl hlavou. Pak přesunul pozornost k Francisovi. „Fajn. Sice se mi to vůbec nelíbí, ale jste zpátky v týmu.“

„V jaké funkci?“ chtěl vědět Francis.

„Máte snad nejvyšší hodnost, ne? Vyšetřování zas povedete. To vám musím všechno vysvětlovat?“

„Ne, pane. Díky.“

„Neděkujte mi, dokud případ nevyřešíte. Jak teď budete postupovat?“

„Na Ditchling Road dál zastavujeme projíždějící auta – někdo z řidičů mohl vraha vidět. Tým zatím sleduje přenosy ze všech bezpeč-

nostních kamer po městě. V televizi jsme hned ráno nechali zveřejnit nahrávku z noci, kdy byl zavražděn Evan Armstrong – je na ní muž s kapucí přes hlavu, s největší pravděpodobností vrah. Na fotografiích v Kirbyho stodole se nám podařilo identifikovat další hypotetické oběti, Thierryho a Marni Mullinsovy, a zařizujeme jim ochranu. Burtonová mezitím pracuje na totožnosti ostatních osob na fotkách.“

„A co nějaká auta zapsaná na jeho jméno?“

„V registru vozidel jsme žádné nenašli a nemáme ani informace o pojištění,“ odvětil Rory. „Ale auto evidentně má. Na Kamenném statku jsme objevili stopy po pneumatikách, momentálně se analyzují. V hledání konkrétního vozu nám ale nejspíš moc nepomůžou.“

„Sakra! Už klidně může být dávno v trapu.“

Francis mlčel.

„No dobře. Sullivane, sice vyšetřování zase vedete, odteď ale budete všechno nejdřív konzultovat se mnou. Tady se bez zkušeností neobejdete.“

„Jak myslíte,“ pronesl Francis ledovým hlasem. „Už vás napadlo něco konkrétního?“

„Musíme být aktivnější. Vylákáme vraha ven.“

Rory hned věděl, kam tím velitel míří. A ani trochu se mu to nelíbilo.

„A jak byste to chtěl provést?“ zeptal se Francis.

„To je snad jasné, ne?“

„Víme, koho má teď na mušce. Mohli bychom mu Mullinsovou nastrčit jako volavku.“

Francis vykulil oči zděšením.

„To podle mě není moc dobrý nápad.“

„Tak podle vás to není dobrý nápad?“ Z hlasu Bradshawovi odkápávala ironie.

„Ne, pane. To by znamenalo riskovat život civilisty, riskovat Mar-
nin život. Proto jsem se k policii nedával.“

„Nedramatizujte to, Sullivane. Postaráme se o ni, ničí život se riskovat nebude.“

„Je mi líto, ale to nepřipadá v úvahu.“

Bradshaw zrudl.

„Já vám ale nedávám na vybranou. Takhle jsem rozhodl a takhle to i bude.“

„V tom případě mě budete muset zase odvolat. Dobrovolně Mar-ni Mullinsovou vrahovi nepodstrčím.“

Rory už chtěl dodat, že to samé platí pro Thierryho Mullinse, když v tom mu zazvonil telefon. Byl to Hitchins.

„Ohledně tý dnešní výzvy možným svědkům už se někdo ozval..“

„Moment. Dám tě na reprák.“

„Někdo prý možná viděl Sama Kirbyho – prý byl podobný tomu chlapovi na naší nahrávce..“

„Kde?“ skočil mu do Francis.

„V přístavu.“

„Jedeme tam.“

XIV

Můj nůž. Můj nůž. Vorpálný meč.

*Vím přesně, kde zůstal, ale vracet se pro něj nemůžu. Na Kamen-
ný statek už se nemůžu vrátit nikdy. Čekají tam na mě. A i když se
vrátím, můj nůž už tam nebude – teď už ho určitě mají oni. Policie
s celým technickým týmem jako mravenci lezou do všech koutů mého
soukromého světa, rozebírají mou práci na částčky, posuzují ji. Posu-
zují, soudí i mě.*

Ti budou zírat. Jen ať se zadusí.

*Pochopitelně mám i jiné nože. Tenhle ale nebyl jen tak ledajaký –
byl můj oblíbený. Najít za něj náhradu bude nějakých pár měsíců tr-
vat. Ze všeho nejdřív ale musím vyřešit, kam se schovat. Sběratel má
v přístavu loďku, s jedinou maličkou kajutou a spacákem. Tam si budu
moci na pár dní vydechnout. Pokud tedy nezjistí, že ji používám. Asi
by nebyl nadšený, i když to všechno dělám jen kvůli němu a jeho úloze.*

*Splynu se stíny. A brzo zase zabiju. Už teď mě z touhy po krvi svrbí
prsty.*

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ TŘETÍ

FRANCIS

Francis s Rorym zaparkovali před vrátnicí v přístavu a ve dveřích už stál hlídač v uniformě. Jakmile vystoupili z auta, přišel se jim představit.

„Jste od policie?“ zeptal se.

Francis přikýl.

„Alan Champan. To já jsem vám volal.“

Francis obešel auto a vkročil na chodník k hlídači. „Kde jste ho viděl? A jste si jistý, že to byl vážně Zloděj tetování?“

„Vezmu vás tam,“ řekl Alan.

Vydali se po promenádě, míjeli jednu přístavní hráz za druhou a Alan jim zatím pověděl, jak přesně se to celé seběhlo.

„Viděl jsem v televizi vaši výzvu i s nahrávkou. Takovejch věcí já si vždycky všímám, po přístavu totiž chodí vždycky spousta lidí. Ne že bych teda čekal, že u nás uvidím i toho vašeho vraha.“

Po chvíli zahnul doleva na široké molo, z něhož po obou stranách vybíhaly úzké dřevěné hráze obsypané loďmi nejrozličnějších velikostí. Na půl cesty od břehu do moře z mola vyrůstaly žlutobílé dvoupatrové budovy z vlnitého plechu.

„Co je vevnitř?“ chtěl vědět Rory.

„Sprchy, záchody, prádelna,“ odvětil Chapman.

„Co jste tedy přesně viděl a kde?“ přikročil Francis k věci.

„Už jsme tu,“ ukázal hlídač na jeden z úzkých můstků. „Skoro určitě to bylo tady, pamatuju si tu velkou loď na konci. Kotví tam od rána do noci. Stál jsem tady, díval se k přístavu, když vtom se na molu někdo objevil. Celej v černým, přes hlavu kapuci. Asi někam spěchal.“

„Ale čím byl podezřelý?“

„To ta jeho chůze. Měl ji stejně kolíbavou jako chlap ve vaší nahrávce. A i oblečení odpovídalo popisu. Párkrát se ohlídl, jako by se snad bál, že ho někdo sleduje.“

„A vlezl do nějaké lodi?“ zeptal se Francis.

Chapman pokrčil rameny. „Nevím, to jsem neviděl. Naproti zrovna někdo přistával s lodí a nebyl schopnej pořádně zakotvit. Když jsem se pak podíval zpátky na molo, ten chlápek už tam nebyl. Možná zalezl do některý z lodí, anebo se prostě vrátil na břeh.“

Rory si promnul bradu. „Mě jste pořád ještě nepřesvědčil, že to byl vážně on. Černou mikinu s kapucí nosí kdekdo.“

„Hlídače dělám už pěkně dlouho. Za ty roky jsem se už naučil poznat, když má člověk za lubem něco, o čem sám ví, že to není úplně v cajku. Zpátky na vrátnici jsem pak viděl tu vaši nahrávku, tu nejasnou postavu na New Road, a jak jsem už říkal: skoro stejná chůze, oblečení a navíc ve mně vyvolával ten samej pocit. Třeba se pletu, to je úplně klidně možný – ale zkontrolovat by se to podle mě mělo.“

Došli až na konec úzké hráze a zase zpátky, všude ale bylo ticho a nezdálo se, že by se na palubě kterékoli z lodí momentálně někdo nacházel.

„Díky, že jste to nahlásil,“ řekl Francis. Pak se otočil k Rorymu. „Svolej sem tým, ať prohlídnou všechny lodě na téhle i přilehlých hrázích. Třeba opravdu narazí na někoho, kdo bude odpovídat popisu.“

Pak společně došli zpátky na vrátnici.

„Můžete nám dát jména a adresy všech, kdo momentálně v přístavu kotví?“ požádal Francis Chapman.

„Určitě.“

„A máte na všech molech kamery?“

„Na všech ne. Jedna je u vjezdu do přístavu, pár podél promenády a nějaký jsou i na parkovišti.“

„A můžete nám je pustit?“

Několik hodin pak strávili sledováním záznamů z bezpečnostních kamer, Hollins s Hitchinsem spojili síly, vyzpovídali přítomné majitele a prohlédli lodě u oněch hrází. Nezjistili vůbec nic.

Ne že by snad Francis Chapmanovi nevěřil. Naopak – byl přesvědčený, že hlídač viděl přesně to, co tvrdí. Ale po žádné podezřelé postavě s kapucí přes hlavu tu teď nebylo ani stopy a z jejich pozorování se nedal vyvodit ani žádný závěr. Francis vyhodil Roryho zpátky na stanici a sám to otočil směrem, kterým přijel. Chtěl zkontrolovat, že před Marniným domem vážně někdo hlídá.

Uklidnilo ho, když v ulici uviděl zaparkovaný policejní vůz. Prohodil pár slov se dvěma strážníky ve službě, kteří nenahlásili nic neobvyklého. Když se vracel k vlastnímu autu, dveře k Mullinsovým se otevřely.

„Franku?“

Zamířil k ní.

„Zahlídla jsem tě u nich,“ spustila, hned jak došel na spodní schod před vchodem. „Prosím tě, pošli je pryč. Všude mě sledují. To můj psychice nedělá vůbec dobře.“

„To myslíš vážně? Mají ti zachránit život, když to bude potřeba. Doufal jsem, že se tak budeš cítit líp.“ Stál na nejnižším ze tří schůdků, ale jednou nohou se nenápadně sunul na schod prostřední v nejistém očekávání, že ho třeba pozve dovnitř.

„Umím se o sebe postarat sama.“

„To si určitě myslel i Evan. A ten měl přes metr osmdesát.“

Marni si povzddechla.

„Poprosila jsem je, ať mě nechají na pokoji, ale oni na mě kašlou.“

„Já vím, řekli mi o tom. Poslouchají ale moje rozkazy, ne tvoje.“

„Takže mám prostě smůlu?“

„Asi tak.“ Slezl ze schodů zpátky na chodník.

Marni se zakabonila.

„Až se ti bude vrah sápat na tu krásnou kérku, co máš na zádech, a oni ho zastaví, tak mi můžeš poděkovat. Nemáme ponětí, kam zmizel. Běháme za ním jako za přízrakem po Brightonu i po celém pobřeží. Napřed ho někdo údajně viděl v přístavu, pak nám ale za hodinu volal další člověk, že je pryč v Shorehamu. Než ho dostanu pod zámek, ty budeš mít ochranku, konec diskuze.“

„Mám psa a chodila jsem na sebeobranu.“

„Chlapa s nožem Pepřík asi těžko zažene. A pár lekcí sebeobrany ti asi taky k ničemu moc nebude.“

Marni stiskla rty a probodla ho pohledem. Už mu chtěla zavřít dveře před nosem, pak si to ale rozmyslela.

„Na sebeobranu jsem chodila, protože jsem se bála o vlastní život. A nebylo to žádný blbý fitko, učil mě veterán z Izraele. Celá izraelská armáda dělá krav maga.“

„Páni, to bych do tebe neřekl.“

„Neměla jsem na vybranou. Od jednoho chlapa mi hrozilo dost reálný nebezpečí.“

„Byl to ten, cos ho pobodala?“

Přikývla, tvář bledou a strnulou.

„Co přesně se stalo?“

Zavrtěla hlavou. „Nic moc. Byl mnou posedlej.“

„A kde je teď?“

„Sedí. Ale za něco úplně jinýho.“

„Kdo to je?“

„Thierryho dvojče. Znásilnil mě. A já ho pobodala.“ Pohled měla nebojácný, nemilosrdný. „A teď ty svoje čmuchaly, prosím, konečně pošli pryč.“

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ČTVRTÁ

MARNI

Jejího malého Lukea nesl muž bez tváře. V druhé ruce držel dlouhý zahnutý nůž s čepelí, která se leskla, až ji oslepovala. Utíkal a unášel jí dítě. Marni někdy běžela za ním, jindy honil on ji. Z dálky na ni mával Alex, ale ona se k němu nedokázala dostat, ať uháněla sebery chleji.

Probudila se zbrocená potem a hned šla otevřít okno. Hlídkový vůz stál pořád v ulici a řidič za volantem popíjel z papírového kelímku kafe.

Ano, kafe všechno spraví. Pohlédla na budík na nočním stolku. Za půl hodiny už měla být ve studiu. Až do večera měla úplně plno – potřebovala si zase trochu vydělat. Ale nejdřív si dá kafe a sprchu.

O čtyřicet minut později zaťukala na okénko policejního auta.

„To už mě rovnou můžete odvézt do práce,“ řekla rovnou, když rozladěný strážník okno automaticky stáhl. „Stejně tam pojedete za mnou a já už teď jdu pozdě.“

„Tak si naskočte,“ svolil s kamenným výrazem.

Ale vlastně se mu ani nedivila. Koho by taky bavilo osm hodin v kuse sedět ve stísněném autě a jenom sledovat, jak zatím někdo jiný dál žije svůj život?

První zákaznice na ni už čekala před dveřmi, a ačkoli se jeden objednaný klient neukázal, celý den se nezastavila. Byl to ale skvělý pocit, zase pracovat. Poslední dva týdny jako by se odehrály v něja-

kém jiném světě – kvůli těm všemožným opletačkám s policií musela přeobjednat hned několik stálých zákazníků. Snad toho hajzla brzo chytí a ona zas bude moct začít normálně žít. Tak, jak je na to zvyklá a má to ráda.

Odpoledne přišel Steve, aby konečně dodělali jeho rukáv s tygrem, na kterém pracovala na konvenci. Už teď mohla s jistotou říct, že výsledek bude vážně stát za to: ze záplavy tmavorůžových chryzantém vystupuje zářivě oranžový tygr a z tesáků i drápů odkapává krev.

Steve dorazil dřív. Marni teprve stihla uklidit použité náčiní po předchozím klientovi, a nechala si od něj zaplatit a on už dvacet minut čekal. Hned, jak bylo polohovací křeslo konečně volné, netrpělivě se do něj usadil.

„Myslíš, že se to dneska stihne dodělat?“

„Snad jo,“ pokrčila rameny. Prohlédla si svou dosavadní práci. „Určitě to bude chtít ještě tak čtyři nebo pět hodin. Takže záleží, jestli se na to cítíš.“

Na celou první hodinu Marni úplně vypnula. Steve jí vysvětloval, čím se zabývá jeho firma – nějaké moderní programovací techniky, kterým Marni nerozuměla a stejně ji nezajímaly. Mluvil a mluvil a skoro si ani nedával pauzy, aby se nadechl. Podle toho, co občas mimoděk zaslechla, jen dokola omílal, jak je jeho společnost lepší než konkurence. Ponořila se do svého umění, mysl se jí čistila a starosti uplynulých dnů pomalu mizely.

„A co novýho u tebe, Marni? Jak se má Alex?“ vytrhl ji Steve ze zamyšlení.

„Má se fajn. Zrovna odmaturoval, takže pořád jenom paří.“

„Jó, to byly časy. Pamatuju si je moc dobře. A co plánuje dál?“

„Snad půjde na vejšku – chtěl by dělat geografii.“

„Geografii? Tam si neudělá žádnou kariéru. Pošli ho za mnou, dáme řeč o práci v IT.“

„Jasně,“ odbyla ho Marni, aby se mohla soustředit na práci.

„A co ty? Něco novýho ohledně toho vraha, toho zloděje kérek?“

Škublo jí v ruce a Steve sebou trhl. V ten samý okamžik zaslechla, jak klaplo víko poštovní schránky ve vchodových dveřích. Pepřík se štěkotem vystaroval ze zadní místnosti.

„Dej mi chvilku, Steve. Když tu poštu nezachráním, Pepřík ji sežere.“

„V pohodě.“

Sice ji nijak zvlášť nezajímalo, co jí přišlo, ale aspoň se tak vyhnula tomu, aby musela se Stevem probírat vyšetřování.

Byl to jen jeden dopis a Pepřík ho zatím čenichem honil po podlaze a chystal se po něm chňapnout.

„Pusť to, to není dopis pro tebe,“ napomenula ho a pro dopis se sehnula.

Při pohledu na francouzskou známku se jí ale podlomila kolena a musela se opřít o pult. Po temeni jí přeběhly studené prsty strachu a hrudník se jí sevřel. Ten rukopis znala.

Byl to další dopis od Paula.

Číst ho nemohla. Jen držet v ruce obálku ji stálo příliš mnoho sil. Znovu se zadívala na poštovní známku. Dopis přišel z Limoges. Poblíž žila Thierryho a Paulova maminka, Paulovo vězení bylo ale někde úplně jinde. Nemohla dýchat, přinutila se ale pomalu počítat, aby se jí zklidnil tep. Položila dopis na pult tak, aby neviděla na písmo, a zavřela oči.

Co po ní chce? Kdy už ji nechá být?

Zatočila se jí hlava, a tak oči raději otevřela a upřela pohled na černou tečku na podlaze.

„Marni, stalo se něco?“

Do prcí! Úplně na Stevea zapomněla.

„Ne, dobrý. Hned jsem u tebe.“

Vrátila se zpátky do zadní místnosti a dopis strčila do tašky. Pořádně se napila studené vody a prohlédla si, co doposud zvládla Steveovi vytetovat. Trochu se uklidnila.

„Hele, Steve, já už to dneska dodělat asi nezvládnu. Promiň, jsem úplně vyřízená. Dlouhý sezení dneska fakt nedám. Nacpu tě někam za pár tejdů, jo?“

Steve ale zkrivil obličej. „To jako vážně, Marni?“ Podíval se na svou roztetovanou paži. „Vždyť už to je skoro hotový. Nemůžeme to, prosím, stihnout dneska? Připlatím ti.“

„O peníze nejde. Ale když budu kérovat takhle unavená, je možný, že to nebude za moc stát.“ Nebyla jen unavená, ale i vystresovaná.

„Tak si na chvíli odpočiň. Dej si kafe a pak to sfouknem. Jo? Fakt bych moc rád, aby se to dneska stihlo.“

„Ale proč?“

„Chci to někomu ukázat.“

Tomu rozuměla. Každý chtěl mít tetování vždycky hotové co nejrychleji. Opravdu byla na konci sil, ale hrozně nerada posílala klienta domů nespokojeného.

„Tak jo. Dáš si taky kafe?“

Ani trochu se jí do ničeho nechtělo. S trochou kofeinu to však bude aspoň trochu snesitelnější.

„Jasně. Díky, Marni. Jsi fakt držák.“

Policie ji hlídá – dva z nich zrovna sedí v autě před jejím studiem. Alespoň snáz poznám, kde zrovna je. Včera večer se za ní šinuli celou cestu z rande s nazrzlým detektivem v tapas baru až domů. Je z nich už hotový pářeček. Co to, že ji tedy nedoprovodil domů? Že by kvůli tomu, aby je spolu nikdo neviděl?

Sběratel mi dal zelenou. Chce zas pokračovat. Máme ale co dohánět: bude potřeba nahradit všechny kůže, které zabavila policie, a proto mám teď zbrusu nový seznam. Marni Mullinsová je hned první na řadě. Sbératel chtěl s jejím řezáním nejdřív počkat, teď se z ní ale stala priorita. A jestli se dá řídit podle fotek, bude její kérka opravdu lahůdka.

Potom, co na statku objevili její fotku, jim asi připadalo nezbytné přidělit jí ochranku. Jenže oba policajti jsou teď venku v autě, zatímco ona je sama vevnitř. Od studia stojí nějakých deset metrů a sledují jen zavřené dveře. Já zatím sleduju je a rozmýšlím se, co s nimi udělat. Obejít je, nebo zabít?

Všechna rizika musím pečlivě zvážit. Za tetování na zádech Marni Mullinsové nabízí Sbératel vysokou odměnu. Mně ale o peníze nejde. Všechno se pokazilo a on mi teď možná ani nevěří. Policie je mi na stopě, a úkol tak nebude hotov včas. Musím mu ukázat, že na to mám, že si slíbenou provizi opravdu zasloužím.

Je už pozdě a ona je pořád ještě ve studiu a pracuje. Z opuštěné uličky, která vede za obchůdky z druhé strany, na ni mám perfektní výhled. Maluje, navrhuje nová tetování pro své klienty. Je vzadu úplně sama, její gorily zatím vepředu srkají kafe a kouří.

*Ani si nevšimnou, až udeřím. Za pár hodin už budou znudění
a ospalí. Jestli to holčička brzo nezabálí, stane se jí dnešní noc osudnou.
Jak moc se asi bude vzpírat? Jak moc bude krvácet?*

MARNI

Ten večer se Marni snažila soustředit na kreslení a nevnímat tmu, která se plížila z rohů ateliéru. Seděla sama v malé kaluži světla v zadní místnosti studia, zády k oknu. Na sobě měla tílko se zavazováním za krkem, které odhalovalo horní část jejího tetování – mohl ho vidět každý, kdo prošel zadní uličkou kolem. A o to jí přesně šlo, ačkoli se s příchodem noci už dost ochladilo.

Frank Sullivan jí nemá co přikazovat ani zakazovat. Cítila potřebu vylákat vraha ven, ať to stojí, co to stojí. Co když to byl někdo, koho zná? Měla takový divný pocit a věděla, že musí stůj co stůj zjistit, kdo Zloděj tetování je, i když se odpovědi děsila.

Myšlenky se jí rozutekly. Potřebovala se soustředit na kreslení. Nová klientka po ní chtěla navrhnout rukáv v japonském stylu z oblíbených květin její matky a při práci na zakázku vždycky nejvíc záleželo na tom, vystihnout přání zákazníka a nepopouštět příliš uzdu vlastní fantazii. Nakreslila explozi obřích pivoněk a v duchu už jí hrály odstíny tmavorůžové vystupující ze smaragdově zelených lístků na okrajích. Nahoru přidala ještě roj motýlů a dole pod listy nechala vykukovat malou žabku. Mrkla na hodiny – hodina pryč.

V myšlenkách byla už zase u vražd a vzpomněla si i na dopisy z Francie. Ruce se jí roztřáslly. Připadala si zranitelná.

Odsunula pivoňky na stranu a začala znova na prázdném papíře. Když už se nemůže soustředit, nechá tužku, aby myslela za ni. Načmárala hned několik rozmáchlých křivek a přimhouřila oči, aby zjistila, co mají asi tak znamenat.

Ostrá čepel na tetované kůži. Rudý potůček.

Dokořán otevřela oči a odtrhla od papíru zrak.

Pepřík si pod stolem odfrkl a ona ho podržela za ušima. Nic se nemůže stát. Tam venku ve tmě nikdo nečítá a nepozoruje ji.

Otočila čtvrtku vzhůru nohama a křivka se změnila v Hokusaiovu převalující se velkou vlnu. Vzala do ruky tužku a tentokrát se už víc kontrolovala. Povedlo se jí utišit i vlnu úzkosti, která se v ní začala zvedat. Uběhla další hodina a hromada skic při okraji stolu narostla. Vzala Pepříka ven, když si potřebovala zakouřit, a po dávce inzulinu pak s hrnkem čerstvě uvařené kávy ještě jednou zasedla ke květinovému motivu, který se jí prve nedařil. Už byla skoro jedna ráno a Pepřík bručel, protože chtěl domů, ale ona se konečně rozjela.

Od zadního vchodu se ozvala hlasitá rána a Marni prudce vystřelila hladina adrenalinu. Žaludek se jí stáhl a vzadu na krku jí hrůzou vstaly vlasy.

„Haló?“ zavolala a obezřetně si stoupla.

Pepřík zavrčel a vyrazil z pelechu. Stáli vedle sebe a vtom se dveře do studia ze zadní uličky rozrazily a proti nim se vyřítila černě oděná postava. Záblesk stříbrné čepele. Všechny svaly v těle se jí v tu ránu napjaly. Nemohla dýchat, nemohla myslet. Všechno kolem se zpomalilo.

Nůž držel útočník v pravé ruce, v levé svíral smotaný hadřík. Tvář mu zakrývala kukla. Marni se bez přemýšlení postavila do obranného postoje. Rychlé, prosté údery, zas a znova – hlavou jí běžela známá mantra, ruce vystřelila do vzduchu, připravená muže zasáhnout.

První se do něj ale pustil její buldok. S pronikavým štěkotem vyskočil, aby paničku ochránil, a zakousl se muži do holeně. Ten to

nečekal, čehož využila Marni a pokusila se mu druhou nohu podkopnout. Nestála ale dost blízko, a nepodařilo se jí tedy dát do kopu dost síly. Chlap nůž vmžiku zabodl Pepříkovi mezi lopatky a pes jeho nohu pustil. Zaskučel bolestí. Když čepel z rány vytáhl, vyvalila se z ní na bílou psí srst krev. Pepřík žuchl na podlahu a s vyraženým dechem jen tiše naříkal.

„Ty hajzle!“ zaječela Marni.

Vrhl se na ni s nožem napřaženým a čepel jí přejela po paži. Uhnula a udělala krok vzad. Rychle zapátrala v paměti, kde se schovávaly naučené obranné techniky.

Už věděla, co dělat. Několikrát ho hbitě a tvrdě udeřila do ruky, v níž držel nůž, a na okamžik ho vyvedla z míry. Znovu se ho pokusila kopnout, on ale rychle ustoupil a natáhl k ní ruku s hadrem. Nůž zahodil, natočil se bokem, chňapl po ní a chytil ji do kravaty. Před obličejem se jí objevil hadr – i takhle zmuchlaný by jí pokryl jak pusku, tak nos. Vzepřela se, ale marně. Nebyl jen vyšší, měl i větší sílu.

Kde jsou ksakru ty fyzické neschopný, když je člověk potřebuje?!

Do nosu ji uhodil ropný zápach a hadr se jí přitiskl na obličej. Věděla, že když se teď nadechne, bude to poslední nádech, kdy bude při vědomí. Zadržovat dech vydrží možná minutu a půl, míň, když se s ním u toho bude prát. Uvolnila všechny svaly a lehce se do muže celou vahou opřela. Trochu se zapotácel nazad, Marni tak zjistila, kde má nohy, a silou mu dupla na pravý nárt.

Výjechl bolestí a právě v tom zlomku sekundy se mu Marni vykroutila ze sevření. Otočila se k němu a chvíli se spolu přetahovali. Na tváři pořád ještě cítila éter a to ji rozpalovalo doběla. Tohle si líbit nenechá. Zprudka ho kopl do rozkroku, sevření na jejích bicepsech ale nepovolilo.

Pepřík zasípal a na okamžik odvedl její pozornost. Pejsek ležel v louži temné krve, která se dál rozlévala po podlaze. Vtom jí chlap

podkopl nohy a ona se zhroutila na zem. Vmžiku na ní obkročmo seděl. Ruka s éterem nasáklým hadrem se zas blížila k ní.

„Proč?!“ vydechla a pod jeho vahou sebou házela. „Proč to děláš?“

I když měl na sobě kuklu, sklopil hlavu a odvrátil ji, jako by snad chtěl zamezit tomu, aby z něj cokoli zahlédla.

„Ty psychopate!“ Poháněl ji vztek. Zoufale se pod ním mlela, trhala hlavou ze strany na stranu, aby unikla před éterem. Tohle nedovolí. Neumře, ne tady a teď.

Jenže muž měl situaci pod kontrolou. Ze strany ji praštil do hlavy a místnost se s ní zatočila. Zalapala po dechu. Jako v mlze se na ni snášela ruka s éterem.

„NE... NE...!“

Vyjekla, jak nejhlasitěji mohla, zařvala.

Zoufale hledala, jak z toho ven. Na rukou jí klečel, mohla jediné kopat nohama, ale ne tolik, aby zasáhla jeho. Zmítala se jako šílená, k ničemu to ale nebylo.

Kukla měla dva otvory pro oči a škvíru na ústa. Chlap se na ni skrz ně křenil a skláněl se pořád blíž. Vyžíval se v jejím strachu, přímo to z něj sálalo. S takovým pohledem se setkala už dřív, vždycky na krutých, slabošských tvářích.

Ne, tohle rozhodně nebude to poslední, co kdy uvidí.

Zhluboka se nadechla, naplnila plíce vzduchem a pevně zavřela pusou, než jí na tváři přistál hadr. Pak sebrala všechny zbylé síly a mrštila hlavou dopředu. Čelem ho praštila do nosu. Ozvalo se křupnutí, hlava se mu zvrátila nazad. Prudký náraz ji bolel jako čert, ale podle vysokého, ostrého výkřiku vyvodila, že jeho to bolelo ještě daleko víc.

Chytil se oběma rukama za nos a hadr pustil. Spadl jí z obličeje, zas se mohla nadechnout. Přesunul váhu a ona zpod něj rychle vytáhla ruce, přetočila se na bok a vyhodila ho z rovnováhy natolik, že ho mohla odstrčit.

Málem ji přemohla touha vyskočit na nohy a pokusit se utéct – věděla, že to je ale to poslední, co by měla udělat. Ve vteřině by ji měl. Místo toho na něj vylezla, popadla jeho ruce a přišpendlila ho břichem k zemi.

Oba těžce oddechovali a Marni napadlo, že se určitě bude snažit utéct. Potřebovala ho co nejrychleji zneschopnit. Chytla ho ze zadu za kuklu a praštila mu obličejem o podlahu. Prkna zdusila jeho výkřiky. Mlátila mu hlavou o zem znovu a znovu a znovu.

A bylo jí to fuk. Mozek přepnul do jiného módu, bojovala o přežití a jeho utrpení nevnímala.

Škubal sebou pořád pomaleji, úplně se ale hýbat nepřestal. Marni se zoufale rozhlédla kolem. Co teď? Pod stolem se něco zalesklo. Jeho nůž. Soustředila se chvíli na vlastní dech, aby si zklidnila tep. Dosáhne na nůž, aniž by se jí on vykroutil?

A pak co? Pak ho do něj vrazí?

Vtom se z přední místnosti ozval hluk a její policejní ochranka vyrazila hlavní dveře. Vmžiku muže drželi a pomohli z něj Marni slézt. Jeden policajt mu rovnou nasazoval pouta a ona se vrhla k Pepříkovi. Nehybně ležel v kaluži vlastní krve.

„Ne, to ne... prosím, prosím, buď naživu. No tak, Pepříku.“

Něžně si ho k sobě přitáhla a vzala mu hlavu do dlaní. Hrudník se mu mělce, nepravidelně zvedal.

„Zavolejte někdo na veterinu,“ vykřikla.

„Jo, za moment,“ odbyl ji policajt.

Když ho zajistili, zavolali si posily.

Marni zavřela oči. O Pepříka přijít nemůže, to by nepřežila. Roztřesenýma rukama ho chovala, srdce jí bušilo, jako by z hrudi chtělo vyskočit, těžce oddechovala. Celé tělo se jí stále ještě topilo v adrenalinu. Během pár minut bylo studio plné policejních uniforem.

„Marni?“ Frank. „Co se tu krucinál stalo? Teče ti krev!“

„Nic mi není,“ odvětila rozechvělým hlasem, aniž se na poraněnou paži podívala. „Je to on? Je to Zloděj tetování?“

Jeden ze strážníků vytáhl útočníka na nohy. Francis se před něj postavil. Muž byl mnohem vyšší a hřmotnější než on, měřil aspoň metr osmdesát.

„Sam Kirby?“

Žádná odpověď. Francis se natáhl a stáhl mu z hlavy kuklu. Zalapal po dechu.

Všichni zalapali po dechu.

Zloděj tetování byla žena. Zlodějka.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ŠESTÁ

FRANCIS

Sam Kirby. *Samantha Kirbyová*. Zlodějka tetování. Francisovi to vůbec nešlo do hlavy. Od chvíle, kdy Marni našla tělo Evana Armstronga, za celou tu dobu ho ani jedinkrát nenapadlo, že by vrah nemusel být muž. Jak je to možné? Na to nebylo zas tak těžké odpovédět – všechny ty vraždy byly fyzicky dost namáhavé. Mrtvoly nebývají zrovna lehké, a k tomu bylo oběti potřeba přeprat, usekat jim končetiny, stáhnout z nich kůži a nakonec se jich zbavit. Kdyby někdo býval nadhodil, že to všechno mohla udělat žena, vysmálo by se mu celé policejní oddělení.

Teď už to samozřejmě chápal. Sam Kirbyová byla vysoká, rozložitá, svalnatá. Sílu na to tedy očividně měla – ale kde by jako žena vzala potřebnou agresivitu? Sériové vražedkyně byly poměrně vzácné, a i ty, o kterých se vědělo, většinou používaly jed a zabíjely děti nebo staré lidi. Ale o vražedkyni, která by napadala a usmrcovala dospělé muže a ženy tak jako Sam Kirbyová, ještě nikdy neslyšel.

A pak tady byla Marni Mullinsová, která ho neposlechla a udělala přesně to, před čím ji varoval. Francis zuřil. Jak mohla takhle riskovat bez jeho vědomí? A jak ji něco takového mohlo vůbec napadnout? Celé to od ní bylo neuvěřitelně nezodpovědné a on se musel hodně ovládat, aby ji nepopadl za ramena a nezatřásl s ní.

„Co kdyby se jí to povedlo?!“ křičel na ni v oněch zmatených minutách po Samanthině odhalení. „Taky jsem mohl přijet už rovnou na místo činu a dívat se teď na tvoje zkrvavený, z kůže stažený záda!“

Zpětně se vlastní reakce zalekl. To už byly jeho city opravdu tak hluboké? Nesnesl pomýšlení na Marni jako další oběť Zlodějky. Díky Bohu, že ji strážníci slyšeli křičet. Sice měla v tu chvíli situaci pod kontrolou, to se ale mohlo jednoduše, jako lusknutím prstů změnit.

Ještě když stoupal po schodech za Bradshawem do kanceláře, celý se třásl. Nepochyboval o tom, že žena, kterou v noci zatkli, je vážně jejich vražedkyně. Nejen že se k Marni do studia vloupala s nožem, nadto ještě hned za dveřmi ze zadní uličky objevili přípravnou sportovní tašku a v ní sadu nožů, igelity a uzavíratelné sáčky. V postranní kapse byla tubička prášků s přilepeným receptem: beta-blokátory pro pacienta jménem Sam Kirby. A když jí z rukou stáhli latexové rukavice, odhalili i vytetovaná krvácející srdce na obou hřbetech. Tím se jim potvrdila spojitost s útokem na Dana Cartera a Rose už v terénu pracovala na tom, aby důkazy z tašky propojila s farmou a všemi ostatními místy činu.

Francis zaklepal a vešel dovnitř.

„Kde je Mackay?“ ptal se Bradshaw bez okolků.

„Hned tu bude. Jen chtěl ještě zkontrolovat, jestli jsme po zadržení splnili všechny náležitosti.“

Bradshaw souhlasně pokýval hlavou.

„Dobrá práce, Sullivane. Věděl jsem, že vraha nakonec dopadnete. A vidíte, použít volavku byl vážně dobrý nápad, vylákal jste vraha ven. Výborně.“

„Díky.“ Usadil se na jednu ze židlí na druhé straně velitelova stolu. „Ale všechna chvála patří ve skutečnosti Marni Mullinsové. My jsme přijeli, když už bylo skoro po všem.“

Bradshaw jen přikývl. Francis už ale nedodal, jak moc se na ni za to zlobí.

„Na druhou stranu, jste si jistý, že vrah je vážně tahle ženská? Nějak se mi to nezdá. Nemohl jí s tím aspoň někdo pomáhat?“

„Podle všech dosavadních důkazů to vypadá, že je to opravdu ona,“ ujistil ho Francis. „Každopádně výsledky z expertizy, ať už budou jakékoli, by měly přijít ještě dnes.“

„A co ten komplic? Na toho nikoho nemáme?“

„Zatím jsme nenarazili na nic, co by ukazovalo na komplice.“

„Ale že by to všechno obstarala ženská, a sama? Byly to přece jen fyzicky dost náročné vraždy.“

„Ona je ale vážně silná. Houževnatá, vysoká a svalnatá. S největší pravděpodobností hodně posiluje.“

„Hmmm...“ Bradshaw nezněl zrovna přesvědčeně. „Ale ani podle vyjádření svědků toho nepovedeného útoku na Cartera, ani na té nahrávce z noci, kdy zabili Armstronga, to nevypadá na ženu.“

„Jak jsem říkal, má spíš mužskou postavu. Záběry z bezpečnostních kamer jsou dost zrnité, a co se týče těch svědectví... Oba čekali nějakého muže a zbytek si už mozek domyslel,“ pokrčil Francis rameny. „Já jsem si naprosto jistý, že je to ona.“

Mezitím dorazil už i Rory, oběma jim kývl na pozdrav a sedl si na volnou židli vedle Francise.

„Všechno, jak má být?“ chtěl vědět Bradshaw.

„Všechno tip top,“ odvětil Rory. „Hned, jak jí vyčistí obličej, přivedou ji do výslechové místnosti.“

„Potřebovala ošetřit?“

„Doktor ji prohlédl – má zlomený nos, ale zatím jí na něj jenom dali led. Pořádně se na to podívají až za pár dní, teď to má ještě moc oteklé. Dostala ale něco na bolest.“

„Dobře, tak jdeme. Sullivane, výslech povedete vy. Rory, vy budete přítomen. Já se budu dívat, abyste to nezmrvili. Musíme ji usvěd-

čit, takže jestli to zmršíte...“ Větu nedořekl. Ani nemusel – dobře věděli, co by jim jinak udělal.

Francis se zvedl a Rory vyšel z kanceláře za ním.

„Velitel si myslí, že má nějakého komplice,“ prozradil Rorymu. Schody dolů brali po dvou.

„To se mi nezdá,“ zavrtěl hlavou Rory.

„Mně taky ne. Sama vypadá dost ostříleně. Podle mě to klidně mohla všechno být jen její práce.“

Když do výslechové místnosti dorazili, Sam Kirbyová už tam byla, ruce v poutech a k nosu si přikládala led. Nakrátko ostříhané šedivé vlasy měla jako vrabčí hnízdo a ze zkrvavených svršků ji převlékli do beztvaré teplákové soupravy v šedé barvě. Seděla jako chlap, s nohama rozkročenýma, a nahlas dýchala pusou.

„Můžete jí ta pouta sundat?“ požádal Francis seržanta ve službě za dveřmi.

Seržant vešel za nimi a pouta odemkl. Francis si všiml, že s ním Kirbyová nijak zvlášť nespolupracuje, přestože šlo jen o její pohodlí. Promnula si zápěstí a upřela na ně zarudlé vodnaté oči, pod kterými už se jí začaly rozrůstat fialové podlitiny.

Rory zapnul diktafon a odříkal datum, čas a jména všech přítomných. Přečetl podezřelé její práva. Ta ho bez hnutí sledovala.

„Můžete, prosím, potvrdit, že jste Sam nebo Samantha Kirbyová?“ začal Francis.

Ona ale upřela pohled kamsi za něj do rohu stropu. Francis otázku zopakoval, ač ani nedoufal, že dostane nějakou odpověď.

„Slečno Kirbyová,“ oslovil ji. Ušklíbala se. „Nevyšetřujeme jen váš útok na Marni Mullinsovou, ke kterému došlo dnes v noci, ale taky několik vražd a jeden pokus o vraždu, ke kterým došlo v řádech posledních týdnů až měsíců tady v Brightonu. Bude jen pro vaše dobro, když se s námi rozhodnete spolupracovat.“

Neupřímny úsměv na její pohmožděné tváři vypadal spíš jako škleb. Alespoň už však dávala najevo, že je vnímá.

„Mohla byste nám říct, kde jste byla v neděli 28. května, mezi půlnocí a pátou ráno? A v úterý...“

„Ještě není po všem,“ skočila mu do řeči. Její hlas pronikavě zaskřípal.

Konečky prstů měla pokryté tmavými skvrnami jako od nikotinu.

„Co tím myslíte, můžete nám to vysvětlit?“

Neřekla nic, jen sledovala jeho pohled a zadívala se na vlastní ruce. Znovu si promnula zápěstí – měla je dost silná, pouta jí musela být dost těsná. Nakonec zas upřela oči zpátky ke stropu.

„Chcete tím říct, že s vraždami ještě není konec?“ nadhodil Francis. „Víme, že jste měla vytipované další oběti, fotky ve stodole jsme našli, ale to vám musí být jasné. Teď už je zabít nemůžete, nemám pravdu?“

„Ještě není po všem. Ještě zdaleka není po všem.“

Ukazováčkem a palcem si promnul oči.

Rory otevřel složku, která před nimi ležela na stole. Ukázal jí fotografii Evana Armstronga, tu, kterou posílal rodičům, když jim ukazoval své nové tetování.

„Poznáváte ho?“ zeptal se jí.

Kirbyová se ale na fotku ani neobtěžovala pohlédnout.

„Ještě není po všem.“

Rory střelil po Francisovi pohledem.

Ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř vešel seržant.

„Inspektore, můžete na moment?“

Venku na chodbě mu pak představil úlisně vyhlížejícího muže s od pohledu drahou aktovkou. Měl pleš a tmavýma slídivýma očima si Francise i všechno kolem hbitě prohlížel.

„Tohle je pan Elphick,“ řekl seržant.

Francis zdvihl obočí. „Ano?“

„Jsem zástupce slečny Kirbyové,“ pronesl mužík. „Rád bych svou klientku viděl a zkontroloval, že je v pořádku. Doslechl jsem se, že utrpěla nějaká zranění, když jste ji zatýkali?“

Francis si ho opovržlivě změřil. „Když jsme ji zatýkali, nic se jí nestalo. Zranění si vaše klientka odnesla z útoku na paní Mullinsovou, která se jí naštěstí dokázala ubránit a zadržela ji.“

„To říkáte vy. Jsem si jistý, že moje klientka bude mluvit ještě trochu jinak.“ A protáhl se kolem Francise do výslechové místnosti.

Pokud se mluvit vůbec uvolí.

Rory znovu zapnul diktafon.

„Výslech pokračuje, jsou tři hodiny padesát minut. Nově přichází je...“

„George Elphick, právní zástupce obviněné,“ řekl právník. Věděl, jak to chodí.

Kirby se nyní tvářila tak samolibě, jak jen to s natrženým rtem a zlomeným nosem šlo.

„Pokračujeme ve výslechu,“ pronesl Francis. „Setkala jste se někdy s Jemem Walshem, znáte ho?“

„Není po všem.“

Elphick se ke své klientce naklonil a něco jí pošeptal do ucha. Ta jen pokrčila rameny, on ale rázně zakýval hlavou.

„Bez komentáře,“ řekla.

A tím to haslo. *Není po všem* vystřídal *bez komentáře*. Francis věděl moc dobře, že tudy vlak nepojede. Dokud tu s nimi bude sedět právník, nic z ní nedostanou. Ne že by na tom nějak zvlášť záleželo. Měli spoustu usvědčujících důkazů, a když teď už věděli, že se mají dívat po výjimečně vysoké ženě, určitě ji objeví i na záběrech z kamer na ostatních místech činu.

„Výslech se odkládá,“ řekl tedy a Rory diktafon vypnul. Pak si stoupl a upřeně se na ni zadíval. Kirbyová ale nespustila oči z vlastních rukou.

„Já už vím, kde jsem vás viděl,“ spustil. „Byla jste na pohřbu Evana Armstronga, že jo?“

No jistě. Francis měl celou dobu zcela neurčitý, neodbytný pocit a teď ho konečně rozluštil. Už ji předtím viděl a opravdu to bylo na Evanovu pohřbu, jak říkal Rory. Ona přece byla ta obrovská žena, která si k nim v kostele přisedla.

George Elphick se zvedl.

„Na jakékoli další otázky se mé klientky budete moct ptát, teprve až si vyžádáme znalecký posudek od psychiatra,“ prohlásil. „Je dost možné, že není svéprávná.“

Nezvolil si sice zrovna překvapivou taktiku, dveře se ale stejně rozletěly a dovnitř se vehnal Bradshaw.

„Pane Elphicku, jestli budete mým detektivům bránit ve výkonu práce, pomůžete před soud, o tom ani na vteřinu nepochybuje.“

„To nebude nutné,“ řekl Elphick. „Soud určitě pochopí, že psychiatrické vyšetření je v nejlepším zájmu mé klientky. Dobrou noc.“

Bez dalšího slova zmizel a Kirbyové bylo očividně jedno, jestli zůstane, nebo ne. Když jí ale seržant ve službě nasazoval pouta, aby ji mohl vzít zpátky do cely, začala se nahlas smát. A konečně Franciso-
vi pohlédla do očí.

„Rozmyslela jsem si to.“

„Co jste si rozmyslela?“

„Chcete vědět, kdo jsem?“

XVI

To on způsobil můj pád, a když se mu teď dívám do očí, cítím povinnost navázat s ním nějaký vztah. Zabiju ho, někdy v budoucnu. Nejdřív ale musí pochopit, kdo jsem.

Asi ho překvapilo, že jsem změnila názor. Samozřejmě ale nemůže chápat proč.

Znovu si sedneme k protějším stranám stolu, tentokrát jen on a já.

„Tak prosím,“ řekne. „Povězte mi, kdo jste.“

Začnu vyprávět. Zaznamenám každou jeho reakci – podle nich zas já poznám, kdo je on. Musíš znát své nepřátele, to vždycky říkal Ron.

„Asi byste chtěl vědět, jak jsem se stala tím, kým jsem dnes.“

Přikývne, v očích vítězoslavný pohled. Myslí si, že se mu ke všemu přiznám. Tohle ale u soudu použít nepůjde, pan Elphick už to zařídí.

„Kůže se u nás v rodině zpracovávaly odedávna. Kirbyho koželužna. Před sto lety ji založil můj prapradědeček. Firma měla připadnout mně, ale nakonec ji zdědil můj bratr Marshall. Tátův mazánek. Vy máte sourozence, pane detektive?“

Nepatrně přikývne. Do mé hry se zatáhnout nenechá, není hloupý – na druhou stranu ale chce, abych pokračovala. A tak hraje me.

„Povězte mi o něm něco.“

„Mám sestru.“

„A máte ji rád, detektive?“

Dám si záležet na způsobu, jakým ta slova vyslovím, a on se otřese odporem.

„Povězte mi radši o svém bratrovi,“ navrhně.

„Marshall mi ukradl právo prvorozeného. Ani se neměl narodit, máma ho málem potratila. Poštval proti mně otce a vzal mi i rodinnou firmu. Pak celou výrobu zmechanizoval. Kupoval laciné kůže a vyráběl nekvalitní useň, všechnen výdělek strčil do kapsy a nakonec firmu prodal za almužnu.“

„A co vy?“

„Mě vystrčili z hnízda.“

Deprimuje mě, jen když to vyslovím.

„Měl jste svého otce jako vzor?“ zeptám se pro změnu já jeho.

Po tváři mu přeletí bolestný výraz. To mi jako odpověď bohatě stačí.

„A když jste odešla z domova?“ zeptá se raději.

„Šla jsem se zaučit k Ronovi Doughertymu. Měl obchod s vycpanými zvířaty, na předměstí, hned vedle Preston Parku. Šel jste někdy kolem?“

„Ano, ten obchod si pamatuju,“ odpoví zdrženlivě.

„Dělala jsem tam, dokud Ron neumřel na rakovinu. V mnoha ohledech mi nahradil tátu. Dal mi práci a domov a spoustu dalšího.“

„Takže z vás byla preparátorka?“

„To Ron mě všechno naučil. Byli jsme nejlepší v oboru, a to nepřeháním.“ Už se nudím. „Proč nenávidíte svého otce?“

„To ale není pravda.“

Teď lže. Zasměju se.

„Dobře víte, že ještě není po všem.“

MARNI

„Marni?“ Její jméno uměl Thierry vyslovit jako nikdo jiný. Zmátlo ji, že slyší jeho hlas, ale vlastně i uklidnilo. Otevřela oči.

Ležela v posteli v nemocničním pokoji. Naproti ní stála ještě jedna postel, prázdná. Příliš krátkými, vybledlými záclonami proudilo dovnitř oknem světlo a ona musela napřed několikrát zamrkat, než dokázala zaostřit. Po obou stranách postele někdo seděl. Z jedné měla Thierryho s Alexem, z druhé Francise. Najednou si uvědomila, že atmosféra v místnosti je tak hustá, že by se dala krájet.

Rázem si na všechno vzpomněla. Jak do studia vtrhla zakuklená postava. Jejich souboj. Odhalení té zuřivé ženy s krvavými srdci vytetovanými na hřbetech rukou. Zalapala po dechu.

„Marni, co sis myslela, že děláš? To ti nikdy neodpustím,“ vyjel na ni Thierry.

Jeho výlev přešla. Přeháněl.

„Kde je Pepřík?“

Thierry si k ní přisunul blíž židli a vzal ji za ruku.

„Je v pohodě. Ale ty jsi hrozně nezodpovědná.“

„Kde je?“

„*Merde*. O psa tady nejde. Mohla jsi umřít.“

„Dej mi pokoj, Thierry. Jak vidíš, neumřela jsem.“

Probodla ho pohledem a vyvlékla se mu.

Alex na ni upíral vykulené oči. Čišela z nich úzkost.

„Mami, jak jsi to mohla udělat? Měla jsi nám to říct.“

„Jenže vy byste mi v tom zabránili.“

„No to si piš!“ vyhrkl.

„Musím se tě snad dovolovat?“ zpražila ho. „Nezapomínej, kdo je tady rodič.“ Ve skutečnosti ji ale zahřálo u srdce, jakou o ni má starost. Pořádně ji hryzlo svědomí.

Francis si odkašlal. „Marni, budu od tebe potřebovat svědectví. Ale teprve, až se na to budeš sama cítit.“

„Tak to ne! Vy jste ji do toho zatáhl, koukejte ji už nechat bejt. Teď musí odpočívat. Co tady vůbec chcete?!“ obořil se na něj Thierry.

Francis se na něj z protější strany postele zamračil.

„Marni je klíčová svědkyně ve vyšetřování násobné vraždy.“

„Stejně je to vaše vina, riskoval jste její život!“

„To není pravda,“ oponovala mu Marni. „Vůbec o tom nevěděl.“

Thierry si posměšně odfrkl.

„Kdy můžu jít domů?“

„To musí rozhodnout doktor,“ řekl Francis. „Nejspíš jsi měla lehký otřes mozku.“

Marni se podívala na svou levou ruku. Celé předloktí měla obvázané.

„A tohle je co?“

„Devět stehů. Na rukávu budeš mít jizvu,“ poznamenal nesouhlasně Thierry.

„Do háje!“ Otočila se na Francise. „Kdy budeš chtít udělat to svědectví?“

„To je jen na tobě.“

„Fajn. Doneste mi kafe a můžem se do toho pustit hned.“

„Non. Musíš odpočívat. Tohle je šilenost.“

„Thierry, tohle si dokážu rozhodnout sama. Nech mě už na pokoji.“

Thierry se prudce zvedl ze židle.

„Jak chceš. Nebudu se vnucovat někam, kde nejsem vítanej. Pojd', Alexi. Jdeme odsud.“

„Ale vrátíte se ještě?“

Zpražil ji pohledem, ale pak přikývl. „Dej mi vědět, až bude tenhle prýč.“

Ode dveří se ale ještě jednou otočil.

„Mohl byste ještě na slovíčko, inspektore?“

Francis za nimi vyšel z pokoje.

V hlavě jí tepalo. Ještě to tak, aby se o ni prali dva chlapi, zvlášť když neměla valný zájem ani o jednoho z nich. Dolehla na ni obrovská únava. Zavřela oči a povolila spodní čelist.

Dveře se otevřely a zase zaklaply.

„Marni?“ oslovil ji ženský hlas.

Angie Burtonová jí podávala kouřící kelímek.

„Francis říkal, že chceš kafe.“

Marni se posadila a opřela o polštář.

„Díky. A kde je?“

„Určitě přijde, hned jak bude moct,“ usmála se na ni zdánlivě přátelsky. Oči ji ale prozradily.

Vtom se dveře otevřely znovu a vrátil se Francis.

„Díky, Angie,“ pokývl jí.

„Není zač. Houkni na mě, kdybys potřeboval ještě něco.“ Teď už se culila celým tělem. Marni bylo jasné, jak se věci mají. Jen ať si ho klidně nechá.

„Je ti dobře, Marni? Nechceš něco na bolest?“

„Jsem v pohodě. Co ti chtěl Thierry?“

„Akorát mi pohrozil těžkým ublížením na těle, pokud bych se ještě někdy chystal ohrozit tvůj život.“

„Kašli na něj,“ odfrkla si Marni. „Je to kecka.“

„Měl o tebe strach. Oprávněně. Udělala jsi pěknou pitomost.“

Marni se narovнала.

„Zatkl jsi díky mně vraha, nebo ne?“

„Mohla jsi tam umřít.“

„Co kdybys mě přestal peskovat a radši mi poděkoval, že za tebe dělám tvoji práci?“

Francis se naježil, neřekl ale nic. Vypadal, jako by mu někdo vrazil do zadku pohrabáč.

„Víš co, jdi do prdele,“ naštvala se. „Mám dneska už dost a tohle fakt nepotřebuju poslouchat. Vracet se nemusíš.“

XVII

Odvezli mě pryč z Brightonu. Narvanou v rozhrkané policejní dodávce jako sardinku v konzervě. V poutech. Jak to mohl ten neschopnej právník dopustit? Zavřeli mě do smradlavýho kriminálu v nějakým neznámým zapadákově. Dostaňte mě odsud, kurva! Ať to Sběratel nějak zařídí. Nemůžu dejchat. Bolí mě na hrudi.

Jestli se mě někdo jenom dotkne, zlámu mu prsty. Ať je to vězeň nebo dozorce.

Už to stačilo. DOSTAŇTE MĚ NĚKDO VEN.

*Za všechno může Mullinsová. Mít tak nůž, rozřezala bych to její krásný tetování. Roztrhala jí záda na kusy, kůži rozervalo tupou čepe-
lí. Aby to cítila. Aby řvala, až mi její teplá krev poteče po rukou.*

Moc si to užiju. Rozřežu ji na kousíčky. A toho zrzouna taky. Smlsnu si na nich obou.

Ještě ani zdaleka není po všem.

MARNI

Doktor, který ji přišel prohlédnout, byl mladý a pohledný. To už je vážně ve věku, kdy všichni zaměstnanci veřejné správy začínají vypadat mladší než ona? Když jí ale úzkou, jasnou baterkou posvítil do očí a prohlásil, že si ji chce v nemocnici ještě nechat na pozorování, ani trochu si ji nezískal.

„A je to fakt potřeba? Je mi dobře.“

„Hlava vás nebolí?“

„No, to trochu jo, ale jinak mi nic není.“

Opatrně jí z ruky sundal obvaz a ona sebou trhla, když v mase spatřila dlouhou řeznou ránu, s pravidelnými rozestupy natěsno staženou černými stehy. Šrám ve spodní části vytetovaného rukávu přetínal křídlo pomstychtivému andělu, který se jí kolem ruky ob-tácel. Dělal ho Thierry. Byla to vzpomínka na jejich první setkání a kouzelnou počáteční zamilovanost. Jestlipak to ještě někdy zažije, s takovou prudkostí?

Doktor se nadechl, až to zasyčelo.

„Ne, to se mi vůbec nelíbí. Je to moc zarudlé.“ Dotkl se kůže z obou stran šrámu. „A taky moc horké, nejspíš se to už stihlo zaní-tit. Ale dali jsme vám antibiotika, do čtyřiaadvaceti hodin by to mělo povolít. Pošlu sem sestru, ruku vám převáže. Přijdu se na vás podívat zas ráno.“

„A určitě si to nerozmyslíte?“

„Je to jen pro vaše dobro, paní Mullinsová. Na chvíli jste se dostala do hypoglykemického šoku, raději bychom tedy u vás monitorovali i hladinu cukru. Mějte s námi, prosím, trpělivost.“

Když odešel, zranění si prohlédla. Ruku zaťala v pěst a do paže jí vystřelila ostrá bolest. Řízla ji docela hluboko. Ještě že do levé ruky.

Pak přišla sestřička a Marni vydržela, dokud jí ránu nepřevázala a zas neodešla. Čas začít jednat podle plánu.

S velkou opatrností vstala z postele a pokoj se s ní zatočil. Při sebemenším pohybu se jí v hlavě spustila sbíječka. Otevřenými dveřmi zahlédla koupelnu a nejistými krůčky se k ní vydala. Když byla konečně u cíle, vděčně stiskla dvevní rám. Opřela se nad umyvadlem a teprve po několika minutách našla sílu opláchnout si obličej studenou vodou. Prohlédla se v zrcadle: byla pobledlá a unavená, vypadala snad o deset let starší. Vlasy měla zacuchané a na tvářích rozmazané oční linky a stíny ze včera.

Tady nezůstane, ani náhodou. Vražedkyně už byla pod zámkem a ona musela domů, dát si vanu a vyspat se ve vlastní posteli. Jen tak se jí udělá líp.

Vrátila se do pokoje a našla své svršky – ležely zmuchlané na židli pod oknem. Tílko i džíny měla od krve, ale bylo jí to fuk. I tak byly stokrát příjemnější než nemocniční roucho s celými zády odhalenými. Taška byla schovaná ve skřínce vedle postele a na nočním stolku objevila léky proti bolesti. Na tubičce stálo její jméno, a tak je shrábla a tašku zapnula na zip.

Ačkoli čekala, že na ni musí každou chvíli někdo zavolat, nikdo ji cestou z nemocnice nezastavil. Ochranku už jí policie odebrala – jelikož už měli Zlodějku tetování v cele, nemusel Marni nikdo dál dýchat za krk. Dole v recepci se rozmýšlela, jestli zavolat Thierrymu, aby pro ni přijel, jenže ten by se ji nejspíš snažil přemluvit, ať tu ještě aspoň jednu noc zůstane. Hned před hlavním vchodem bylo stano-

viště taxíků. Ujistila se, že má u sebe nějaké peníze, a zařadila se do fronty. Za pár minut už bude doma, a až za sebou konečně zavře a zamkne dveře, klidně zbytek světa pošle do háje.

Na zadním sedadle auta jí ale naskočila husí kůže. Alex byl u Thierryho, Pepřík ještě pořád u veterináře a ona se nechtěla vrátit do úplně prázdného domu.

„Nemohl byste mě nakonec vzít spíš na Gardner Street?“

„Klidně,“ přisvědčil taxikář.

Půjde do studia a bude kreslit. Jedině tak se dokáže zorientovat v tom emocionálním chaosu, který v ní zavládl: pořád se jí vracel včerejší útok, stodola na Kamenném statku, musela myslet na Pepříka, Franka Sullivana, na Thierryho. A nad tím vším se vznášel všudypřítomný přízrak Paula... K životu ho přiváděl neodbytný pocit úzkosti, který ji ovládl pokaždé, když byla v ohrožení.

Taxík ji vyhodil před studiem a stačil jediný pohled na dveře, aby jí došlo, že sem chodit neměla. Musela z nich strhnout modrobílou policejní pásku – ani si nebyla jistá, jestli tu vůbec být může. Při pohledu na důkazy povalující se kolem se jí naráz vybavilo všechno, co se předchozí noci událo. Pepříkova krev, převržené masážní lehátko, policejní páska. Pracovní stůl vypadal, jako by na něm vybuchla bomba a místo popela vše zasypala tmavým práškem na snímání otisků.

Studio ale bylo jejím druhým domovem – přece se zrovna tady nenechá zahnat do kouta.

Unaveně se dala do úklidu, vytírala krev svého nebohého buldoka a zadržovala přitom dech, aby se jí kovový pach nedostal do nosu. Zdravou rukou zvedla překocenou lavici a utřela z ní černý prášek na otisky prstů. Pak ji přemohly slzy. Pepřík ji dojal svou statečnou obětavostí a popravdě byla pyšná i sama na sebe. Podobně traumatický útok už jednou přežila, tentokrát se ale nenechala zlomit. Ne, tentokrát použila všechno, co se naučila, a sama sobě zachránila ži-

vot. A možná nejen sobě, ale i dalším případným obětím – dostala přece jen Zlodějku za mříže. Zatímco se strážci zákona snažili přišít vraždy prvnímu člověku, který se jim naskytl, ona neváhala a zajistila své komunitě bezpečí.

Úklid jí zabral docela dost času a vrátil jí tepající bolest hlavy. V takovém stavu by se na kreslení soustředit nemohla. Už jí bylo jedno, že doma nikdo nebude – jen když si bude moct vlézt do postele.

Šťastnou náhodou jí zrovna zazvonil mobil.

„Jo?“

„Kde sakra seš?“ vynadal jí Thierry.

„Ve studiu.“

„Já jsem v nemocnici. Prej sis sama podepsala revers.“

„Jo. Už jsem to tam nemohla vydržet ani minutu.“

Thierry zabručel. „Nemáš rozum.“

„Tos mi zavolał, jenom abys mi mohl nadávat?“

„Přijedu pro tebe. Hodím tě domů.“

„Díky.“

Přece jen měl i světlé stránky.

Vzala si tašku a strčila do ní pár základních výtvarných potřeb, aby mohla kreslit doma. Zkontrolovala, jestli je zadní vchod zamčený. Nejspíš na Francisův příkaz dveře někdo opatřil visacím zámekem – jen jako dočasné řešení, s opravou se bude muset ještě pár dní počkat.

Na chodník vylezla hlavním vchodem, počká na Thierryho venku. Pomalu se stmívalo, obchody i kavárny už zavíraly. O kus dál v ulici čnely z vývěsní tabule nad kabaretem obří nohy v červenobílých pruhovaných punčochách – pohled na ně jí do tváře vždycky vnesl úsměv. Vlastní studio si v Gardner Street otevřela, když se s Thierryem poprvé rozešli. Musela tenkrát odejít z *Tatouage Gris*, teď už by si ale nedokázala představit, že by měla pracovat někde jinde než tady.

Čekala a vyhlížela Thierryho prastarého jaguára. Když už nic jiného, bude to v jeho autě alespoň pohodlná cesta domů.

Ulici ozářila přední světla, vůz ale jen projel kolem. Nebyl to jaguár, jenom bílá dodávka. Čekala dál. Bolest hlavy na čerstvém vzduchu povolila a Marni zatoužila po bublinkové koupeli. Usmála se. Opravdu na sebe byla pyšná a dobrý pocit měla i z toho, co přinese budoucnost. Něco dokázala a nikdo už jí to nikdy nevezme – není žádná oběť.

Už nejsem ničí oběť.

Vtom jí temeno explodovalo bolestí. Zapotácela se a čísi ruka ji zachytila. Něco se jí přitisklo na ústa, a když zalapala po dechu, svět kolem ní se propadl do tmy.

FRANCIS

Bohoslužba mu nepřinesla takovou úlevu, v jakou doufal. Poprvé v životě se setkal s osobou opravdu skrz naskrz zlou. Chytat vrahy bylo sice hlavní náplní jeho práce, už od chvíle, kdy se dostal do vyšetřovacího týmu. Tentokrát to ale bylo jiné, osobní – vyšetřování totiž přímo vedl. S odporem si připomínal všechno, co viděl na Kamenném statku, a obzvláště úsměv, kterým ho Sam Kirbyová na konci výsledku obdařila, a připadal si nečistý.

Ve svatě Kateřině se jako vždy trochu upokojil, neoslovila ho ale žádná z modliteb ani jediné čtení z Bible. Jeho bolest neutišily a ani zvukný hlas otce Williama mu neposkytl sebemenší útěchu. Francis si kladl stále tutéž otázku: Jak může vůbec existovat takové zlo? Tu otázku si lidstvo pokládá už celé věky, zrovna na ni se ale Bůh nikdy neuvolí odpovědět.

V myšlenkách se zatoulal nejdřív k sestře, pak k matce. Maminka mu nikdy neměla za zlé, když za ní kvůli práci dlouho nepřišel, sestra ale svoje zklamání dávala jasně najevo. Sám si to pochopitelně vyčítal, ani pro jednu nedělal zdaleka dost. Byli s Robin za matkou, než šel Francis na mši, byla to ale katastrofa. Maminka už téměř nevidí a je upoutaná na kolečkové křeslo a skoro celou jejich návštěvu proplakala. Ptala se jich, jestli se jim ozval otec. Oni o něm ale samozřejmě nevědí vůbec nic, opustil je už před tolika lety, maminka se

od něj ale v myšlenkách pořád nedokázala odpoutat a Francis se na to nemohl dívat.

Robin mu předhazovala, že za ní chodí málo, jenže jemu pokaždé trhalo srdce, když od ní odcházel a nechával ji opuštěnou v jejím vlastním světě, v tom osiřelém pokoji. Dnes tomu nebylo jinak. Svět pro matku mimo prostor mezi vlastními čtyřmi zdmi neexistoval a Robin se děsila, že tak jednou dopadne i ona – strach skrývala za podráždění a byla na oba nepřijemná. Když pak Francis políbil maminku na rozloučenou, měla tvář mokrou od slz. Už ji v životě nic nečekalo.

Zavřel oči a sklopil hlavu. Otec William zrovna přednášel poslední modlitbu, třináctou kapitolu druhého Listu Korintským. Francis poklekl. Zamrzelo ho, že už je po mši.

Nevelký zástup věřících se vydal k východu, on se ale ještě na okamžik opřel a zahleděl se na anděly namalované za krucifixem. Až na zvuk šoupajících nohou bylo v kostele ticho, varhaník na večerní pobožnosti nehrál. Francis si položil hlavu do dlaní a začal se modlit za Robin a za maminku, aby měl sílu vykonávat svou práci spravedlivě a aby mu bylo odpuštěno, že se tolikrát nechal rozptýlit a rozčarovat. Otec William kolem něj prošel zpět k oltáři a stiskl mu rameno.

Jako vždy mu v nejméně vhodnou chvíli zazvonil telefon. Otec William se na něj prudce otočil a pokáral ho pohledem. Francis mobil hned vypnul, nejdřív se ale podíval, kdo mu volal. Thierry Mullins. Chce mu snad pro jistotu ještě jednou pohrozit? Schoval telefon do kapsy a vrátil se k modlitbě.

Když se o něco později z kostela vynořil, byla obloha zatažená a znatelně se ochladilo. Svátá Kateřina stála na kopci, po jehož úbočí se rozprostíral hřbitov. V dálce byla vidět Dyke Road, přecházející v North Street. S o něco lepším pocitem se vydal po cestičce z ošlapaných cihel a kamennou bránou se dostal na Wykeham Terrace.

Pak vyšel po schůdcích k hlavním dveřím impozantního gotického domu z počátku devatenáctého století. Patřil jeho otci. Vždycky ten dům zbožňoval, ačkoli tu jako malý chlapec moc času nestrávil. Šedobílá omítka a okap jako cimbuří z něj v jeho dětských očích dělaly opravdický hrad. Francis se sem přestěhoval, když se před časem rozhodl, že začne žít sám. Dům byl tehdy už přes deset let prázdný a jemu to připadalo jako dobrý nápad – jen přechodně, samozřejmě. Od té doby už ale uběhly tři roky a on se zatím ani nezačal poohlížet po ničem novém.

Z kapsy vytáhl mobil, zapnul ho. Snažil se rozpomenout, co má v lednici k večeři, když vtom mu pípla esemeska.

Marni je pryč. Zavolejte mi.

Thierry ji poslal dvě minuty poté, co Francisovi v kostele zazvonil mobil. Rázem přišla další.

Myslím to vážně. Zavolejte mi.

A ještě další dvě, s podobným obsahem.

Francis okamžitě vytočil Thierryho číslo.

„Díkybohu,“ vyhrkl Thierry hned, jak to zvedl. „Z nemocnice odešla na revers a jela do studia. Jel jsem pro ni, ale nikde tu není.“

„Třeba už ji nebavilo čekat a šla pěšky?“ nadhodil Francis. Snažil se ovládnout, hlas mu ale hystericky přeskočil.

Ještě není po všem...

„Nezvedá mi telefon. A nečekala dlouho, byl jsem tu za deset minut. Už jsem prošel celou ulici, nikde nic. Doma taky není, už jsem byl i tam. Vždyt jsem ji měl hodit, měla na mě počkat.“

„A co si myslíte, že se stalo?“

„Jak to mám ksakru vědět?“ vyjel na něj Thierry. „Hlavně ohlaste, že se pohřešuje. Prosím!“

„Co přede mnou tajíte?“ Z jeho hlasu bylo poznat, že ví víc, než mu je ochotný říct.

„Podle mě to spolu vůbec nesouvisí, ale asi byste měl vědět, že teď někdy mají z vězení propustit můjho bráchu, dvojče. Je mezi nima zlá krev.“

„To jeho pobodala, je to tak?“

„Ona vám o tom říkala?“

„Něco naznačila. Takže si myslíte, že sem mohl přijet? A co by jí chtěl udělat?“

„Ale ne... já fakt netuším. Chci jenom vědět, že jí nic není.“

„Přijedu do studia.“

O deset minut později už parkoval v ulici, na žluté čáře. Tentokrát mu to ale bylo jedno. Thierry na něj čekal v přední místnosti tetovacího salonu.

„Nechala otevřeno?“ vběhl Francis dovnitř.

„Mám klíče,“ zavrtěl hlavou Thierry. „Čas od času jsem tu dělal s ní.“

„Nějaká stopa, kam mohla jít?“

„Ne. Vůbec nic.“

Francis zašel dozadu. „Byla tu asi docela dlouho, stihla uklidit všechn ten binec ze včera.“

„Z nemocnice odešla kolem pátý.“

Francis se podíval na hodinky. Bylo už skoro půl sedmé.

„Kdy jste s ní mluvil naposled?“

„Asi v sedm. Volal jsem jí z nemocnice, to už byla tady. A než jsem pro ni dojel, zmizela.“

Nedávalo to smysl. Zlodějka tetování byla přece za mřížemi. Mar-ni by neměla být v nebezpečí. Rád by věřil tomu, že se jen rozhodla na Thierryho nečekat. Proč by mu pak ale nezvedala telefon?

„Kde byl váš bratr zavřený, ve Francii?“

„Jo.“

„Má pas?“

„Jestli jo, bude ho mít u mámy.“

„Takže by nám vaše matka mohla říct, jestli už si ho od ní vzal, nebo ne.“

Thierry obratem vytočil na mobilu číslo a chvíli mluvil překotnou francouzštinou. Pak zavěsil a pohlédl na Francise, tvář ztrhanou.

„Už ho pustili, před tejdnem. To je všechno, co ví.“

„A jeho pas?“

„Nevěděla,“ pokrčil Thierry bezradně rameny.

Francis se vyděsil. Napadalo ho hned několik vysvětlení. Vytáhl z kapsy vlastní telefon.

„Rory, vyhlas pátrání po Marni Mullinsově. Kolem sedmé zmizela ze svého tetovacího studia na Gardner Street.“ Okamžik jen zamračeně poslouchal. „Přesně tak, dost možná je v nebezpečí. Tak honem.“

Ještě není po všem...

MARNI

Měla odvahu otevřít oči? Byla snad zpátky v nemocnici? Pod sebou měla tvrdý, studený povrch. Ležela na podlaze, na boku. Mozek vyslal signál do končetin – a nic. Zpanikařila, zaplavil ji adrenalin. Nemohla se hýbat. Pokusila se sáhnout si pravou rukou na obličej, ale nešlo to. Zápěstí měla za zády přivázaná k sobě. Svázané měla i kotníky.

Zakřičela o pomoc, ozvalo se jen zasípění.

Konečně otevřela oči. K ničemu to ale nebylo – kolem sebe měla jen temnotu. Napadlo ji, že má přes oči pásku. Otřela se tváří o rameno a opravdu ucítila kolem hlavy látku. Nedokázala ji ale posunout natolik, aby něco viděla. Pod pásku nepronikl jediný paprsek světla. Znovu otevřela přepásané oči. Nic.

Její noční můry se tisíckrát znásobily.

Pevně zavřela oči. Jako kdyby zaslechla pláč nějakého miminka – Lukea. V dálce se objevil Alex. Utíkal před ní, odnášel i Lukea a ona neměla sílu rozběhnout se za nimi. Kousla se do tváře a bolest ji probrala.

Zaposlouchala se. Ticho začalo vydávat vlastní zvuk, syčelo ve tmě a zvonilo jí v uších, jako neodbytný červ, který jí rytmem její vlastní krve pulzoval v žilách. Zapudila ho, jen když se začala soustředit na svůj dech. Zoufale se potřebovala pohnout. Z boku se převalila na

záda, zalehla si obě paže a dostala se na druhý bok. Podlaha ji zastudila. Celá strana jejího těla, na které předtím ležela, ji bolela.

Přitáhla nohy k sobě, přesunula váhu a s námahou se posadila. Takhle si alespoň mohla opřít hlavu o kolena. Několikrát se zhluboka nadechla a hned jí bylo o maličko líp. Zase mohla myslet. Kdyby se po zadku přesunula po obvodu místnosti, možná by našla dveře.

Ta myšlenka ji vyděsila: jak rychle si jen na situaci, v níž se ocitla, dokázala zvyknout? Kde to sakra je? Kdo jí to jen provedl? Strach se na ni snesl jako ledová sprcha a jeho jehličky jí propíchnuly kůži až do škůry. Jejím nepřítelem ale nebyla ani tma, ani ticho. Byl to ten, kdo ji sem zavřel.

A to mohl být jen jediný člověk. Paul.

Ne, to není možné.

Znovu zařvala o pomoc a tentokrát se už její hlas jasně, hlasitě odrazil od stěn. Chvilí dál křičela a pak zmlkla v naději, že uslyší něčí kroky. Jenže co kdyby to byl Paul? Rázem litovala, že raději nebyla zticha.

Byla jí zima. Nic neviděla. Měla strašnou žízeň. A byla příšerně opuštěná. Brzo do sebe bude potřebovat dostat nějaký cukr a píchnout si inzulin – a to ve správném pořadí, podle toho, jestli už náhodou nebude v hypu. Měla strach. Moc dobře věděla, čeho je Paul schopný.

Asi hodinu se pak přesouvala po místnosti a mapovala hranice své cely. Zjistila, že je zavřená ve veliké místnosti. Po cestě narážela do nejrůznějšího nábytku, zaznamenala jednu nebo dvě židle, spoustu kusů ale neuměla vůbec identifikovat. Z jedné stěny pak čněl dveřní rám. Objevila dveře. Vyškrábala se na kolena, ramenem zatlačila o kliku a s námahou se postavila. Opatrně se ke dveřím otočila zády a vzala za kliku svázanýma rukama. Stlačila ji dolů, zatahla za ni, opřela se do dveří. Ani se nepohnuly. Byly zamčené.

Vzedmula se v ní vlna zklamání a hrozila, že ji zadusí. Náhle ztratila kontrolu nad vlastním měchýřem. Po vnitřních stranách stehén jí stékala horká moč, prosakovala látkou džínů a do nosu ji uhodil ostrý zápach.

Sesunula se zpátky na podlahu a rozplakala se.

KAPITOLA PADESÁTÁ PRVNÍ

RORY

Do vyšetřovací místnosti vrazil šéf, bledší než obvykle, ochraptělý z toho, jak vyběhl schody.

„Pořád nic?“ ptal se hned.

Rory jen zavrtěl hlavou. „Pohřešuje se teprve chvíli.“

„Co kamery?“

„Zrovna jdu na ně.“

„Honem, Rory, přece víš, že čím dýl nám to bude trvat, tím menší bude šance, že ji vůbec najdeme.“

To Rory věděl moc dobře. A uvědomoval si ještě něco: čím více času uplyne, tím spíš najdou už jen její mrtvolu. Anebo že i když ji objeví na záběru z bezpečnostní kamery, dozví se jen, kde byla tehdy – ne, kde může být teď. Nic z toho ale šéf teď slyšet nepotřeboval, už tak byl podle všeho v dost hrozném stavu.

„Angie,“ spustil Francis, „od Thierryho Mullinse mám čísla na její přátele, rodinu – lidi, kterým mohla zavolat. Obvolej je, třeba někdo z nich bude vědět, kam se poděla.“

Angie si od něj seznam vzala a u svého stolu se pustila do práce.

„A co ten kluk?“ navrhl Rory. „Ten nic neví?“

„Thierry už jel zpátky domů, zeptá se ho a dá nám vědět.“

„Sestra neví nic,“ ozvala se Burtonová a bleskurychle vytočila další telefonní číslo.

Rory otevřel v počítači záznam z bezpečnostní kamery na Gardner Street. Francis se mu díval přes rameno. Vchod do *Celestial Tattoo* ale v záběru nebyl.

„Do háje, tohle nám je k ničemu.“

„Radši se na to stejně podíváme.“ Rory zůstal v klidu. „Jestli šla pěšky, půjde tudy a uvidíme ji, a jestli šla na druhou stranu, objeví se na kameře z North Road.“

Záznam pustil od úderu sedmé hodiny, tedy v tu dobu, kdy Thierry zavolal Marni z nemocnice. Ulicí prošlo pár lidí, kavárny i obchody už ale byly skoro všechny zavřené. Občas projelo nějaké auto – Gardner Street byla jednosměrka, příliš úzká, než aby se v ní dalo normálně zaparkovat, a tak jim aspoň nic nebránilo ve výhledu na chodník a domovní vchody.

Francis se za jeho zády neklidně zavrtěl.

Nahrávku si přehráli několikrát, Marni ale nikde nezahledli. Záznam jim nebyl k ničemu, přesně jak Rory čekal.

„No a co North Road? Najdi tam křižovatku s Gardner Street.“

Nad záznamem z nového úhlu pohledu strávili ještě další půl hodinu.

„Přece se jen tak nevypařila,“ nechápal Francis.

„A nemohla jít zadem?“

„Ne, tam jsme dali nový zámek, ještě od něj nemá klíč. Musela jít předem.“

„Začni znova od začátku, Rory. A tentokrát si zapisuj všechny poznáváčky.“

Uplynulo několik hodin, táhly se ale jako celé dny.

Francis netrpělivě přecházel po místnosti, bombardoval tým otázkami a telefonoval s Thierryem. Alex ani nikdo jiný, koho se Thierry ptal, nevěděli nic.

„Tak povídej, Rory.“

„Zatím furt nic. První tři auta jsem už projel v registru, všechna místní, nic podezřelého.“

Magická hodina po incidentu už dávno uplynula a Marniny šance na přežití se s každou další minutou rapidně ztenčovaly.

„Šéfe?“

„Ano?“

„Tady,“ ukázal Rory na malou bílou dodávku. „Tahle je určitě z půjčovny.“

„Jedeme.“

Francis vyběhl z kanceláře a málem se srazil se strážníkem, který právě přicházel.

„Inspektor Sullivan?“

„To jsem já.“

„Tohle před chvílí přinesl na recepci nějaký chlapík,“ zdvihl do vzduchu velkou červenou kabelu přes rameno. „Našel ji v postranní uličce u Gardner Street. S největší pravděpodobností patří té pohřešované ženě, Marni Mullinové.“

Francis ale detaily slyšet nepotřeboval – tašku poznal hned.

Vtom se zevnitř ozvalo zvonění. Francis kabelu popadl, hodil ji na nejbližší stůl a přehraboval se v ní, dokud telefon nenašel. Na displeji svítilo Thierryho jméno.

„Thierry.“

„Marni? Ne, kdo je to?“

„Francis. Zrovna nám přinesli její tašku. Našla se na Gardner Street.“

„*Merde, merde!*“

„Ale konečně máme stopu. Zhruba v době, kdy zmizela, projela ulicí půjčená dodávka. Půjčovna je v Cannon Place a otevírá v šest. Sejdeme se tam.“

Už chtěl zavěsit, Thierry ho ale zarazil: „Počkejte.“

„No? Co je?“

„Jsou v té tašce její léky?“

„Léky?“ Francis kabelu doširoka rozevřel, aby pořádně viděl dovnitř.

„Má cukrovku. Píchá si inzulin.“

„Nevěděl jsem, že má cukrovku.“

„To ji teda zas tak dobře neznáte, co?“

Na dně kabely objevil průhlednou toaletní taštičku s lékařskými potřebami. Vyndal ji ven.

„Co se stane, když si nepíchne?“

„Když jí hladina cukru v krvi hodně klesne, upadne do kómatu. Stačí pár hodin.“

FRANCIS

Rory na telefonu vytáčet čísla, Francis řídil.

„Nikdo to nezvedá, šéfe, ještě maj zavřeno.“

„Volej dál.“

Bylo to kousek a ulice zely prázdnotou. Francis zapnul výstražný maják a dupl na plyn.

„Potřebuju vědět, kdo si od vás půjčil tuhle dodávku...“ Konečně to někdo zvedl. Rory oddrmolil poznávací značku bílé dodávky. „Policie. Máme podezření, že ji někdo použil ke spáchání zločinu.“ Na okamžik se odmlčel a pak s nadáváním zavěsil.

„Zasraná ochrana údajů, do hajzlu. Prej potřebujem písemnou žádost. Asi až moc čumí na kriminálky.“

„Ale má pravdu, že jo. Sakra,“ ulevil si Francis. „Snad mu bude stačit policejní průkaz.“

Hnal se dopravní tepnou Old Steine a před kruhovým objezdem zapomněl dát přednost. Marnina taška s inzulinem a osobními věcmi přeletěla zadní sedadla z jednoho konce na druhý. Vytroubil ho našťvaný řidič ve Vauxhallu, to už ale Francis uháněl po Kings Road a dál po pobřeží.

„Už se ozval Hollins?“ Francis mu dal za úkol vyzpovídat vlastníky ostatních vozů, které na Gardner Street zachytila bezpečnostní kamera, ačkoli ani nedoufal, že by tak zjistili něco užitečného.

„Ne, vyrazil z domu teprve před deseti minutama a má to dál než my.“

„Do hajzlu! Pořád musím myslet na to...“

„Na co?“

„Že ještě není po všem, přesně jak říkala Kirbyová.“

„Ale vždyť už je pod zámkem. A na komplice to nevypadá. Nechápu, jak by tohle mohlo souviset.“

„Něco mi tu nehraje, Rory.“

Prudce zahrnul doprava do Cannon Place, brzdy zaskřípaly a jen jako rozmazaná šmouha se kolem nich mihla honosná běloba hotelu Grand Brighton. Půjčovna aut sídlila na druhém konci ulice. Rychle zabrzdil před dvorem, kde stála auta k zapůjčení, a nechal policejní vůz naplň blokovat vjezd. Oba vyskočili ven a vyběhli ke dveřím do budovy půjčovny, když vtom se zevnitř ozvaly rozčilené hlasy.

„Putain! Koukej vybalit, kdo si tu dodávku pronajmul!“

„To nemůžu.“ Druhý hlas zněl přidušeně.

Když Francis s Rorem do kanceláře vstoupili, hned jim bylo jasné proč. Za límeček držel Thierry mladého Asiata a tahal ho přes vysoký prodejní pult.

Rory od něj Thierryho odtrhl a přitiskl ho k protější zdi. Muž zůstal na pultu ležet na boku a lapal po dechu. Na jmenovce měl napsáno Amit.

Francis mu ukázal svůj průkaz.

„Ježiši, vy jste tu ale rychle. Vždyť jsem volal teprve před chvílíčkou,“ hekal Amit.

Francis s Rorem si vyměnili pohledy.

„To my volali vám.“

„Vytočil jsem policii asi před minutou, když přišel tenhle chlap a začal mi vyhrožovat.“

„Tak řekneš už konečně, kdo to byl?!“ zařval na něj Thierry.

„Takové citlivé údaje vám poskytnout nemůžu,“ odbyl ho Amit. Se dvěma policisty zdánlivě na své straně se poněkud osmělil.

„Ticho,“ okřikl Thierryho Rory. „Nechte to na nás.“

Francis se otočil zpátky na Amita.

„Potřebujeme zjistit, kdo si pronajal tuhle dodávku,“ podal mu papír s poznávací značkou a popisem vozidla. „Domníváme se, že ji někdo včera večer použil k únosu.“

Amit se na papír zahleděl. Najednou nevěděl, co by měl udělat.

Francis mu ještě jednou ukázal policejní průkaz.

„Nutně ty údaje potřebujeme. Jde tu o život.“

Od protější stěny se ozval randál, Thierry se Rorymu vysmekl. Postavil se před pult vedle Francise.

„Jde o život mé ženy.“

„Panebože. Hned to bude,“ vzpamatoval se Amit. „Omlouvám se, jen jsem se řídil předpisy.“

Francis střelil po Thierryem varovným pohledem.

„V pořádku. A teď ty údaje, prosím.“

Amit se otočil k počítači a zadal do něj poznávací značku dodávky.

„Už to mám. Pronajala si ji IT společnost Algorithmics. Mají ji už pár týdnů.“

„Můžete nám dát i adresu?“ požádal ho ještě Rory.

Zvenčí zahoukala siréna a o vteřinu později dovnitř vtrhli dva strážníci v uniformách.

„Tak co se tu děje? To vy jste volal?“ oslovil starší policista Amita a změřil si pohledem Francise, Thierryho a Roryho.

Francis už potřetí vytáhl policejní průkaz.

„Inspektor Sullivan.“

„Pardon, pane,“ omluvil se strážník. „Poslali nás sem, že tu prý někdo někomu vyhrožoval.“

„Už jsme to vyřídili. Ale díky, že jste přijeli.“

„Jasná věc.“

A oba z kanceláře vycouvali.

Amit podal Francisovi vytištěnou stránku. „Tady máte tu adresu.“

„Gorse Avenue, East Preston,“ přečetl ji Francis nahlas. „Kde to sakra je?“

„East Preston? To je vesnička kousek před Littlehamptonem,“ odvětil Rory.

„Tak jedeme. Díky, Amite,“ otočil se ještě Francis ve dveřích.

„Doufám, že tu paní zachráníte!“ zavolal za nimi Amit.

Francis si sedl zpět za volant a zaslechl, jak se otevřely i dveře za ním. Otočil se – na zadní sedadlo se soukal Thierry.

„Co to má znamenat?“

„Jedu s váma.“

„Ne, to ani náhodou. Tohle je policejní záležitost.“

„Sorry, ale nikam nejdu. Jedeme.“

„Tři jsou lepší než dva,“ vložil se do toho Rory. „Kdo ví, na co tam narazíme?“

„Toho se přesně bojím,“ přitakal Francis a nastartoval.

„Jeď při pobřeží a pak se napoj na A259,“ navigoval Rory. „Rozsvítíme maják?“

„Jo. A oba se připoutejte.“

Sešlápl plyn a v duchu se pomodlil. Zaprosil. Za Marnino bezpečí by nabídl naprosto cokoli.

MARNI

Spala, nebo jen na okamžik ztratila paměť? Neměla ponětí – a stejně na tom nezáleželo. Teď byla každopádně při vědomí, tvrdá podlaha ji tlačila, těžká pokrývka studeného vzduchu jí bránila se pohnout. Smrděla, džíny měla vlhké a ulepené. Bylo jí zle a zároveň měla hlad, chuť k jídlu ji ale přešla hned, jak si uvědomila vlastní strach.

S námahou se posadila a okamžitě se jí zatočila hlava. Před očima jí pod páskou poletovaly žluté mžitky. Ztratila ponětí o čase a místě, nedokázala odhadnout, jak dlouho už tu leží. Nevěděla ani, jestli je den, nebo noc, potřebovala ale jíst a pít a taky si potřebovala píchnout.

Zhluboka se nadechla a z plných plic zařvala o pomoc. Křičela tak dlouho, dokud jí nedošel dech. Nádech a ještě jednou. Nádech a ještě jednou – dokud se jí zas nezačala točit hlava a nemusela si lehnout.

Cítila, jak pomalu ztrácí vědomí, myšlenky jí vířily jako šílené. *Že by si obryzala vlastní ruku, jako krysa chycená do pasti? Mohla by si sníst vlasy, zakousnout se do vlastní tváře?* Představa upadnutí do kómatu byla až příliš lákavá a ona měla co dělat, aby jí odolala. Proč ale vlastně odolávala, proč se přemáhala? Nebylo by jednodušší se podvolit, pozvolna ztratit vědomí?

Probral ji pronikavý zvuk, který jako výstřel z pistole protrhl několikahodinové ticho, narušované jen jejím občasným křikem. To se

otevřely dveře. V místnosti se rozsvítilo, pod páskou se objevil tenký proužek světla.

„Pomozte mi.“

Znovu se vyškrábala do sedu. Kdosi se dotkl jejího ramene a ona sebou trhla. Ruka ji zatlačila zpátky na podlahu.

„Pššššššš.“

Pokusila se vzepřít, neměla ale dost síly.

Hlavu jí podložila čísi paže a ke rtům se jí přitisklo hrdlo lahve. Vděčně se napila. Studená, nádherně studená voda. Polykat ji bolelo, byla ale tak šťastná, že pije, až se rozvzlykala. Už měla dost, voda však tekla dál, a tak pila a pila.

Proč ji ale ten člověk nerozváže, proč jí z očí nesundá pásku?

Odvrátila hlavu a zaslechla, jak se lahev dotkla země.

„Mám cukrovku. Musím něco sníst. Potřebuju si píchnout inzulin.“

Ruka jí položila hlavu zpět na podlahu a ozvaly se vzdalující se kroky.

Čí ruka to ale byla? A čí kroky? Byl to zvláštní pocit, nechat se opečovávat někým naprosto anonymním. Ani jeho úmysly nemohla odhadnout. *Co když je to vážně Paul?*

„Proč mě nerozvážete? Proč mi nepomůžete?“

Dveře se ale zavřely a kroky už byly slyšet jen tlumeně, na jejich opačné straně. Do jícnu jí stoupla panika. Bála se, že vyzvrací všechnu vodu, kterou právě vypila. Onen neznámý člověk ji nepřišel zachránit. Byl to ten, kdo ji unesl. Zatočila se jí hlava, zatočil se s ní celý svět. Zem se pod ní začala naklánět. Nemohla dýchat.

Dveře se opět otevřely, kroky zamířily k ní. Muž – podle chůze ho odhadla na muže – ji posadil. K ústům jí přitiskl něco měkkého a nasládlého. Maličko si ukousla. Že by kobliha? Zuřivě se na ni vrhla, ač byla trochu okoralá, a nedbala ani na to, že jí po bradě teče marmeláda. Glukóza se jí do krve dostane až tak za deset, patnáct minut, úleva se však dostavila hned.

Když koblihu dojedla, muž od ní zas odstoupil a nechal ji opřenou o zeď. Slyšela, jak chodí po místnosti, nedokázala ale odhadnout, co přitom dělá. Co přijde teď? Mohla by mu utéct? Nebo by s ním snad měla zkusit navázat nějaký vztah, uprosit ho, aby ji pustil?

„Díky,“ řekla tedy a olízla si marmeládou upatlanou pusou.

On však mlčel.

„Kdo jste? Co ode mě chcete?“

Bez odpovědi.

„Prosím, pusťte mě. Ani jsem vás neviděla, nevím, kdo jste. Nedělejte nic, čeho byste pak mohl litovat.“ Do hlasu se jí vkrádal strach a ona ho neuměla potlačit.

Vtom ticho prolomil známý zvuk. Svist ostří o brousek, rytmický, pravidelný. Zachvátila ji hrůza, stáhla jí hrdlo a rozdrtila vnitřnosti, stejně jako kamenný brus nemilosrdně drtil hranu kovu.

„Prosím...“

„Já ale nehodlám litovat ničeho, co ti provedu, Marni.“

Lenivá výslovnost. Poznávala ji. Opravdu to byl muž. Ten hlas už někde slyšela, ale kde? Paul to nebyl.

„Prosím, rozvažte mě. Už jste si snad užil, teď mě ale pusťte.“

Brousek se však ani na okamžik nezastavil.

„Co se mnou chcete dělat?“

Broušení ustalo. Marni zadržela dech.

„Co s tebou chci dělat? Myslel jsem, že to je snad jasný.“

Ten hlas.

Kroky se přiblížily k ní.

„Živá se odsud stejně nedostaneš, takže tohle ti už klidně můžeme sundat.“ Strhl jí pásku z obličeje. Vytrhl jí přitom pár vlasů a Marni zalapala po dechu.

Po dlouhých hodinách strávených v naprosté tmě ji náhlé světlo oslepilo. Rychle zavřela oči a počkala, než bílé záblesky poleví. Pak oči pomaličku otevřela, hlavu skloněnou, pohled zarytý do země.

Zastřený zrak se snažila zaostřit na vlastní nohy, pod nimiž se třpytil leštěný beton. Ucítla své páchnoucí, močí nasáklé džíny.

Otočila hlavu na stranu a uviděla cizí boty. Nové, dosud neobnošené tenisky a plátěné kalhoty, až moc dlouhé, s otrhanými lemy. Pomalu putovala očima po mužově těle nahoru: nohy měl trochu do x, kalhoty mu byly kolem pasu příliš těsné, břicho mu přetékało přes opasek. Černé triko s límečkem a logem jakési společnosti, kterou neznala. Na ruce tetování. Tetování, které teprve minulý týden dokončila. Setkali se pohledem a Steve se na ni usmál. Po zádech jí přeběhl mráz.

Panebože!

„S-Steve?“

Steve? Ten samý Steve, kterého zajímají jenom počítače a na ruce má vytetovaného tygra?

Cukr jí vylétl nahoru, zvedla se v ní vlna adrenalinu.

„Marni, krásná Marni. Teď už jsi jenom moje.“

Otočil se a vrátil se ke stolu, na němž ležel nůž s brouskem.

Ze strachu jí vyschlo v puse. Nedokázala skládat dohromady slova. Bezděčně se vzepřela poutům na nohou i rukou, hned toho ale nechala. Když se totiž rozhlédla kolem sebe, myšlenky na útěk ji rychle opustily. Už vůbec nedokázala logicky myslet. Kormidla se chopil strach.

Místnost měla tvar obdélníku a byla mnohem větší, než jak si ji představovala na základě své výpravy po jejím obvodu ještě se zavázanýma očima. Nebylo tu jediné okno – byli snad pod zemí? Stěny pokrývalo jakési supermoderní, pogumované černé obložení. Neviděla ale takové věci poprvé. Byly to protihlukové desky, jaké se používaly v nahrávacích studiích. Krev v žilách jí zmrzla. Strop byl schovaný pod změtí hliníkových trubek a mřížovím, které vytvářely dojem hotové industriální noční můry. Podél jedné z kratších stěn obdélníku se táhlo bílé plátno a před ním stála připravená viditelně měkká křesla potažená rudým sametem. Soukromé kino.

To ale nebylo všechno. Ve středu místnosti stálo v řadě sedm naleštěných, asi metr vysokých podstavců. Marni zamrkala a zaostřila, zatěkala očima z jednoho na druhý. Zvedl se jí žaludek a jícn jí poleptaly žaludeční šťávy. Na každém podstavci konstrukce z hustého stříbrného pletiva. To se v ostrém světle zářivě lesklo. Konstrukce měly tvar částí lidského těla: paže, noha, trup, hlava. Jedna z nich se vyvyšovala nad všechny ostatní – bylo to celé tělo. Čtyři konstrukce postávaly jen tak, tři z nich ale byly čímsi potažené. Na pohled hebkou, kluzkou usní. Potetovanou usní.

Vtom jí došlo, na co přesně se tu dívá, a málem se pozvracela.

Ona „useň“ byla lidská kůže. Podle propracovaného biomechanického tetování poznala ruku Giselle Connellyové. Vedle bylo polynéské rameno Evana Armstronga a pak ještě čísi noha s elegantní vodokresbou páva. Lidská kůže zpracovaná v useň a vystavená na odív.

Pokoj se s ní zatočil, sesunula se na bok.

„Koukám, že už sis všimla mojích sbírek. Nádhera, co?“

„Tvoji sbírky...? Vždyť to všechno je práce Sam Kirbyové.“

„To sice jo, ale já jsem si je u ní objednal. Dělala pro mě.“

Vůbec to nedávalo smysl. Ničemu nerozuměla.

„A ty, Marni, budeš z nich všech nejkrásnější.“

Přistoupil k ní a ona se přitiskla ke zdi. Sklonil se, až měl obličej těsně u toho jejího. Krčila se před ním, pofňukávala a on ji lehce políbil na rty. Pak jí na ústa a nos přitiskl složený hadřík. Pachutí éteru jí projela až do hrdla. Svět zčernal.

KAPITOLA PADESÁTÁ ČTVRTÁ

RORY

Za naléhavými případy už Rory s rozsvíceným majákem jel tolikrát, že se jako spolujezdec odnaučil nervovat. Jenže to za volantem nikdy neseseděl Francis Sullivan. Ještě ani nevyjeli z ulice Cannon Place a on už strhával volant, aby nesrazil řidiče zásilkové služby, který se vynořil zpoza otevřených dveří své dodávky.

Thierry se na zadním sedadle rychle připásal.

„Šmarjá, šéfe, oprávnění řídit auto s majákem ale máte, že jo? Zkoušky jste udělal?“

Francis se zamračil a soustředěně přimhouřil oči. Téměř okamžitě dojeli minibus. Francis spustil sirénu.

„No tak,“ povzbuzoval ho Thierry. „Předjedte ho!“

Francis na řidiče znovu houknul a ten konečně zpomalil a vjel na chodník.

„Jedeme!“ naléhal Thierry.

Francis sešlápl plyn a s blikajícím modrým světlem prosvištěli kolem Hoveu, moře po levici, probouzející se město po pravici.

„Rory, zavolej Hollinsovi.“

Rory vytočil Kyleovo číslo a chvíli ho poslouchal. Už mluvil s prvním řidičem, jehož auto se jim ukázalo v záběru bezpečnostní kamery.

„Jenom nějaký tatínek,“ ohlásil Francisovi, když telefon zavěsil.

„Jel zrovna pro děti na plavání. Instruktor mu prej dosvědčí, že dce-
ry fakt vyzvedl. Hollins si nemyslí, že by to byl on.“

„A co další řidiči?“

„Je zrovna na cestě k druhému.“

Zčistajasna se před nimi objevilo BMW a Francis dupl na brzdy. Rorymu z ruky vyletěl mobil a přistál mu pod nohama. Thierry šep-
tem francouzsky zaklel. Siréna zahoukala a auto bylo vmžiku za nimi.

„Jste si jistě, že jedeme na to správné místo?“ zeptal se Thierry.

„Ne,“ odvětil Francis. „Vůbec. Žádnou lepší stopu ale nemáme.“

„Dává to smysl,“ přikývl Rory, „Když chcete někoho unést, vezme-
te si na to spíš dodávku než osobní auto. A i čas by seděl.“

„*Merde!*“

Rory nedokázal říct, jestli tím Thierry komentuje šéfův styl řízení
nebo to, že se právě honí za předtuchou. Stejně na tom nezáleželo.
Teď šlo jen o to, dostat se co nejrychleji na danou adresu a najít Marni.

Po mostě přešli přes řeku Adur, za níž byla silnice širší a rovná
jako pravítko. Bez aut. Nad hlavami jim stále modře probleskoval
maják a Francis sešlápl plyn až na podlahu a motor zařval.

„Jak daleko ještě?“

Rory se podíval na mapu v mobilu.

„Ještě tak sedm kilometrů, každopádně ale budeme muset jet skrz
Worthing.“

Pobřežní městečko se právě probouzelo a cesta najednou vedla
přes řadu křižovatek. Francis se obratně vyhýbal překážkám, napětí
v autě ale rostlo.

„*Putain!*“ nadával Thierry čím dál hlasitěji. „Kde jste se sakra učil
řídit?“

Modré světlo nepřestávalo svítit a Francis čas od času spustil i si-
rénu, aby projíždějící auta věděla, že se už řítí. Konečně se zdálo, že
z nejhoršího jsou venku, za sebou nechali Worthing i Goring a silni-
ce se rozrostla do čtyř jízdních pruhů.

„Na třetím kruháči doleva.“

Odbočka je zavedla na jih, zpátky k moři. Francis to znova rozpálil a Rory před nimi zahlédl blikat červené světlo. Rozezvonil se zvon.

„Je tam přejezd, šéfe.“

„Vidím ho.“

„Závora už se zavírá.“

„Vidím.“

„To nestihnem!“

Na to Francis neřekl nic, jen dál zrychloval.

Červenobílé závory se začaly sklápět.

„Franku! Stůj!“ Rory panikařil, chytil se palubní desky, až mu zběhaly klouby, a celou vahou se opřel do sedadla.

„Ne, to snad ne,“ ozval se stejně vyděšeně Thierry.

„Kurva, to nemůžem stihnout!“

Závory už byly dole a Francis se jimi snad chystal proletět.

Rory nepřemýšlel, instinktivně chytil volant a strhl ho k sobě. Druhou rukou zatáhl ruční brzdu. Francis se mu chabě pokusil vzepřít, překvapením ale nebyl ničeho schopný. Auto sebou s ohlušujícím skřípotem smýklo a bokem vrazilo do zídky kolem parkoviště u přilehlé vlakové zastávky. Kolem se prohnal vlak a hlasitě zahoukal. Rory pustil volant a praštil sebou zpátky do sedadla. Až teď si všiml, že se mu nafoukl airbag.

Pohlédl na Francise, ten se pral s vlastním airbagem. Z volantu se mu ho vytrhnout nepodařilo, zkusil tedy nastartovat zhasnutý motor. Naskočil hned a Francis vycouval zpátky na silnici. Auto stále zářilo modře, přejezd červeně a výstražný zvon jim všem trhal uši.

Rory se otočil dozadu.

„Není vám nic?“ zeptal se Thierryho.

Ten na něj vychrlil proud nadávek, které mu ovšem vůbec nic neříkaly. Hlavně že byl naživu a při vědomí. Z pusy mu ale tekla krev.

„Do prdele! Prokousnul jsem si ret.“

Francis auto napotřetí otočil do správného směru.

Zvon umkl. Rudá světla zhasla. Závory se zvedly a Francis sešlápl plyn.

„Už nikdy mi neříkej Franku.“

MARNI

Byla jí zima a všechno ji bolelo. Nic jiného necítila. Do zápěstí a ramen jí vystřelovala prudká bolest, jako by snad nesly celou váhu jejího těla. Na zápěstích se jí do masa zarývaly těsně utažené provazy. Ruce měla zkroucené vysoko nad hlavu, dlaně a prsty jako kostky ledu, cit jí z nich už téměř vyprchal, zato rána na levém předloktí pálila. Příšerně ji bolelo i za krkem, hlavu měla totiž zvrácenou dozadu. Stála, k něčemu ale byla přivázaná. A mrzla. Studený vzduch ji bodal do kůže. Po celém těle. Uvědomila si, že je nahá, a rychle otevřela oči. Přemohl ji strach a začala sebou zuřivě házet.

Byla pořád ve Steveově podzemním kině, přivázaná čelem ke zdi k ondřejskému kříži ve tvaru písmene X. Viděla jen protihlukovou gumovou desku, kterou měla pár centimetrů před obličejem. Zatímco byla v bezvědomí, Steve ji svlékl a připoutal k téhle vymoženosti. Cítila neznámou květinovou vůni. Vydávalo ji její tělo. Tak proto jí byla taková zima – byla celá mokrá. Panebože, on ji snad umyl. Pach moči byl tentam a Marni se zvedl žaludek při pomýšlení, že na ni Steve sahal.

Zatočila se jí hlava. Díky koblize od něj sice neupadla do kómatu, bez inzulinu ale z té energie stejně moc mít nebude. Věděla, že už to nebude trvat dlouho, zpoza víček se jí snese černý déšť a ona upadne do bezvědomí.

A možná to tak bude lepší.

V místnosti bylo hrobové ticho. Ze strachu na ni šly mráčky, bolest jí naopak ostříla mysl. Stoupla si na špičky, aby to svým nebohým rukám poněkud ulehčila, a náhlá palčivá bolest ji ujistila, že se jí do prstů zas vrací krev. Snažila se rozpomenout, co všechno o Steveovi ví – pokud to vůbec bylo jeho pravé jméno. Ruku mu tetovala minimálně dvacet hodin. O čem spolu celou tu dobu mluvili? Rozhodně se dost zajímal o tetování i o celý proces, to ale nebyl zdaleka sám. Bolest nezvládal moc dobře, ale nijak zvlášť hrozné to s ním taky nebylo. Hodně mluvil o sobě, ačkoli si nemohla vybavit žádné konkrétní informace. Pořád žvanil jen o vlastních názorech – co si myslí o tom či onom nebo proč má jeho mínění větší váhu než názory ostatních. Působil navíc jako pořádný sobec, neustále na ni tlačil, aby kérku co nejdřív dodělala, a na ni samotnou vůbec nebral ohled.

Vlastně při jejich rozhovorech neprojevil soucit nikdy s nikým. Ne že by si toho tehdy všimla – jak moc je sebestředný, si uvědomila až teď zpětně. Když ho tetovala, poslouchala ho nanejvýš tak na půl ucha a soustředila se na vlastní práci.

Jak tohle zjištění ale využít? Jak ho přimět, aby ji pustil?

Zaslechla, že se otevřely dveře, a žaludek se jí sevřel. Přiblížily se k ní kroky a v periferním vidění se jí zjevil on. Usmíval se, ne ale snad upřímně nebo příjemně – chlípně.

„Jsi tak krásná, Marni. Až je mi skoro líto takhle dokonalý tělo znesvětit. Tvoje kérka ale bude největším klenotem sbírky.“

Ztuhla jí krev v žilách a bezděčně sebou začala házet.

Přistoupil k ní a rukou jí přešel po páteři.

„Šššššš,“ zašeptal jí do ucha z takové blízkosti, až se otrásla.

„Steve, prosím...“

„O co prosíš?“

„Prosím, pusť mě. Budu tě dál tetovat. Udělám ti úžasnou kέρu přes celý záda. Nemusíš to dělat.“

„Ale musím. Musím doplnit svou sbírku sám, když to ta hloupá husa zmrvila.“

Zněl najednou tak rozzuřeně, že se Marnina hrůza ještě znásobila.

„S-Sam Kirbyová?“ Potřebovala se ovládnout, hlas se jí před ním třást nemůže.

„Měla za úkol posbírat všechny kérky a pak zmizet. Zaplatil jsem jí dost dobře.“

„Chytila ji policie.“

„Já vím. Taky jí platím právníka.“

Musí ho pobízet, aby dál mluvil. Když s ní naváže trochu osobnější vztah, nebude pro něj tak lehké ji zabít. Nemohla od něj ale čekat, že by se do ní snad vcítil. Ne, tady bude muset jít o něj. Napadlo ji, jestli ji někdo přijde zachránit. Thierry ji měl přece vyzvednout, určitě už zavolal policii.

Ne, na to myslet nesmí. Musí začít jednat sama. Čas běžel, hladina cukru jí rapidně klesala.

„Musím to teď za ni zkrátka dodělat sám.“

„Ale nemusíš. Stačí ty kérky, co už máš.“

„Nestačí, sbírka ještě není kompletní. Pár tetování mi ukradli policajti a já nejvíc stejně chci to tvoje. A Thierryho.“

Hrůza ji zmrazila. Jestli se z toho nedostane, jestli s tím psychopatem tady a teď neskončuje, půjde po Thierryem. Pomyslela na Alexe a srdce se jí sevřelo.

„A víš vůbec, jak to udělat? Jak mi vyříznout kůži, jak ji zpracovat? Dokážeš to sám? Nepotřebuješ na to Zlodějkou tetování?“

Tipovala, že ho takovou poznámkou vytočí, a měla pravdu.

„Jasně že to dokážu sám. Viděl jsem ji kůži stahovat i zpracovávat. Není to žádná věda.“

„Ale já bych vážně nechtěla, abys moje tetování zničil.“

Naklonil se k ní ještě blíž a ona se otřásla. Kvůli strachu zapomínala na bolest v zápěstích, s každým dalším záchvěvem děsu ale rostla

i její muka duševní. Pomalu jí oběma rukama přejel po zádech. Přitiskla se k dřevěnému kříži, před jeho dotekem se ale nikam utéct nedalo.

„Asi bych ti měl něco vysvětlit, Marni. Samo lidské tělo je umělecké dílo. To tvoje obzvlášť. Potetované tělo, to je ale úplně jiná liga. Živoucí umění, teplé na dotek. Neexistuje dynamičtější druh umění než tetování.“

„Jenže ty je zabíjíš. To si přece odporuje s tím, cos teď řekl.“

„Když člověk umře, umře jeho tetování s ním. Rozloží se se zbytkem masa. Já ho ale zachráním – zachraňuju velké umění. Takhle to dělají i v Japonsku, s tetováním členů Jakuzy.“

„Ty ale kvůli tomu vraždíš. V Japonsku kérku stáhnou, až když člověk umře sám.“

„Umění je ale přece důležitější než člověk. Tomu snad rozumíš, Marni, sama jsi velká umělkyně.“

„A když mě zabiješ, moje umění už nikomu nic nepřinese.“

„To je jenom další výhoda. Pak aspoň moje kérka nabude na ceně. Bude z ní vzácné dílo.“

„Pleteš se, Steve. Celý je to zvrácený.“

Rána přišla znenadání a o to byla silnější. Pěstí ji praštil ze strany do hlavy. Před očima jí explodovaly hvězdičky.

Steve jí zmizel ze zorného pole. V uších jí hučelo a tepalo. Neslyšela, co odešel dělat. Čas běžel. Zhluboka se nadechnout. Pomalu, pomaloučku. Jen v klidu dýchat. Z místa, kam ji udeřila jeho pěst, ve vlnách sálala prudká bolest. Kousla se do rtu, aby ji vyvážila, a na jazyku ucítila krev.

Takhle to nemůže skončit. Ještě si toho musí tolik odžít. Ne, tohle mu nedovolí. Nějak se odsud dostane. Nějak už to udělá.

„Promiň, Marni, nechtěl jsem ti ublížit.“ Šel zpátky k ní. „Tohle ti uleví.“

Přitiskl jí cosi měkkého, chladivého na tvář.

„Co-co to je?“

„Tohle?“ Pohladil ji s tím po tváři. „To je jen Evanova kérka, Evanova kůže.“

Ucukla. Na dotek byla jako ta nejjemnější jelenice.

„Ta se Sam povedla. Byla tak nadaná, teď ale všechno její nadání přijde nazmar.“

Marni se udělalo zle. Pusu jí zaplavily sliny. Nadechla se a do nosu se jí dostal pach lidské usně, pronikavý, prasečí. Začala se dávit, v krku ji pálily žaludeční šťávy. Zatála zuby, pevně stiskla rty. Ne, nebude zvracet.

„Tvoje kůže bude ještě hebká, až ji zpracuju,“ řekl. „Tak hebká, tak krásná.“

Zas se dotýkal jejích zad a prsty obkresloval tetování na nich.

„Ach Marni, nemůžu se rozhodnout, jestli chci víc tebe, nebo tvoji kérku. A oboje bohužel mít nemůžu. Jak si jenom vybrat?“

FRANCIS

Přestože se mu na straně spolujezdce podařilo viditelně promáčknout karoserii, téměř nezpomalil. Ostře řezanými ulicemi East Prestonu se prohnali jako tornádo. Thierry si na zadním sedadle v tichosti foukal na prokousnutý ret, Rory na mapě v mobilu hledal nejrychlejší cestu na Gorse Avenue.

„Doleva na Vicarage Lane.“ Zahnuili moc prudce a pneumatiky zaskřípěly. „Doprava na Fairlands... doleva na Sea Road...“

Dvěma mladým maminkám, které stály na chodníku s kočárky a povídaly si, spadla čelist, když kolem nich auto s modře blikajícím majákem prosvístělo. Na Sea Road musel Francis dupnout na brzdy, aby nepřejel kočku.

„Ježiši,“ zamumlal Thierry.

Konečně dojeli na Gorse Avenue.

„Vypni to světlo,“ řekl Rory. „A zpomal.“

Ulice, z obou stran lemovaná velkými domy, byla slepá. Byla plná zámožně vyhlížejících přístaveb, zimních zahrad, tenisových kurtů a venkovních bazénů. Domy na jižní straně přímo sousedily s pláží a nebylo těžké představit si rozhazovačný styl života místních zazonbaných obyvatel.

„Myslel jsem, že hledáme adresu firmy,“ podotkl Francis.

„Nejspíš podnikatel, co řídí firmu z domova,“ pokrčil rameny Rory.

Po vytrvale zběsilé jízdě až z Brightonu jim jejich nynější šnečí průjezd zhmotněným privilegiem připadal surreálný. Neprojelo kolem nich jediné auto, neprošel jediný chodec a i zahrady byly liduprázdné.

„Tamhle,“ zarazil je Rory. „Napravo.“

Ukázal na novodobou stavbu, která se roztahovala mezi edwardovskými vilkami a rezidencemi ve stylu art deco a v ulici působila zcela nemístně. Oděná byla do ostře řezané oceli, měla vnější opěrný systém, chyběla jí ale okna – alespoň na straně do ulice žádná nebyla. Francis zaparkoval před sousedním domem. Rozhodně se nechtěl znevýhodnit tím, že zajede na příjezdovou cestu a únosce už ho bude čekat.

„Jak to uděláme, šéfe?“

Francis vzdychl a promnul si obličej.

„To bude záležet na tom, jestli je někdo doma. Příkaz k domovní prohlídce nemáme, takže se budeme muset držet předpisů. Thierry, vy počkejte v autě.“

„To zrovna. Jdu s váma.“

„Ne. Tohle je striktně policejní záležitost.“

„Marni je moje žena. A potřebuje inzulin.“

„Snad bývalá žena.“ O co mezi těmi dvěma šlo? Ne poprvé se musel zamyslet nad tím, proč se asi tak rozvedli.

Vystoupil, Rory s Thierryem ho následovali. Thierry nesl Marninu toaletní taštičku s inzulinem a jehlami.

„Tak fajn. Ať je to bez ohňostrojů a bez dramatu.“ Při těch slovech významně zadíval na Thierryho. „Nejdřív najdeme dodávku. Pak vám řeknu.“

Jelikož tu nebyl chodník, jen úhledně posekané travnaté okraje, došli k domu po silnici a vlezli na příjezdovou cestu. Před domem stál všem na očích zaparkovaný bleděmodrý model Aston Martin.

„Zařídít se umí, to teda jo,“ zamumlal Rory.

Po dodávce nebylo venku ani stopy, ze strany domu ale byla ještě garáž. Vrata měla zavřená. Francis na ni ukázal a všichni se tam vydali.

Rory zkusil vrata otevřít.

„Zamčeno.“

Francis garáž obešel a po cestičce došel až k postranním dveřím, jejichž horní půlka byla prosklená. Za Harleyem s obnaženým motorem stála menší bílá dodávka. Vypadala stejně jako ta na záběrech bezpečnostní kamery, ze strany ale neviděl poznávací značku a nemohl si dohad potvrdit.

Za zády se mu zjevil Rory.

„To je určitě ona. Musí bejt.“

„Fajn. Je načase promluvit si s panem... jak že se jmenuje?“

„Harrington. Steven Harrington,“ odvětil Rory a natukával něco do mobilu. „Podle Googlu majitel Algorithmics, společnosti, která si dodávku pronajala.“

V tichosti se kolem domu vrátili zpátky ke vchodovým dveřím. Na malé stříbrné cedulce vedle nich stálo *Algorithmics* a pod ní byl knoflík interkomu. Francis ho stiskl.

„Je nám líto, dnes tu nikdo není,“ pronesl ženský, robotický hlas. „Pokud chcete s někým mluvit, zavolejte na číslo vespod.“

V kovovém krytu interkomu bylo pod knoflíkem vyražené telefonní číslo.

„Mám tam zavolat?“ zeptal se Rory.

„Ne. Počkej tady, kdyby někdo přišel. Jdu to prozkoumat. A rychle zavolej posily.“

Francis se znovu vydal kolem domu, Thierry za ním. Potichu došli až skoro k zahradě, vlastně nijak nepřikrášlenému trávníku, který se táhl nějakých patnáct metrů až k písčné pláži. Na jeho počátku stála před domem betonová terasa, bez nábytku a podle všeho nepoužívaná. Nad ní se ale v prvním patře nacházela další, větší terasa, s jediným, osamělým křeslem otočeným k moři. Zadní strana domu

byla oproti kovovému předku celá prosklená. Francisovi připomínala akvárium: život ve výkladní skříni dovedený do extrému. Jen tu nebyl nikdo, kdo by obrovskými okny dovnitř nakukoval. Zajímal ho, jestli je i pláž soukromá, nebo si tam o nedělích dělají pikniky i obyčejní smrtelníci a pozorují, jak místní smetánka tráví volný čas.

Nahlédl dovnitř. Celé přízemí byla jedna velká open-space kancelář. Na pracovních stolech byly do půlkruhu uspořádány desítky monitorů, kancelářská židle – moderní, ergonomická – tam ale byla jenom jedna. Že by pro Algorithmics pracoval jediný člověk? Že by jediný člověk vytvářel zisk tak obrovský, aby si mohl dovolit žít takhle okázale?

„Thierry, zkuste všechny dveře v přízemí, ale nechoďte dovnitř – když bude někde otevřeno, přijďte pro mě.“

Sám se vydal po ocelových schodech na balkón v prvním patře. Kov s každým krokem lehce zazvonil, a tak se pohyboval co nejpomaleji, aby na sebe neupozornil, pro případ, že by někdo byl doma. Křesílko na terase se bezpochyby dokonale hodilo k pozorování západů či východů slunce. Dech mu ale vzal výhled dovnitř, do domu.

Rukama si zastínil oči před ranním sluncem a přitiskl se ke sklu. Ani ho nenapadala slova, jakými by se dalo popsat, co uvnitř spatřil. Výstavka? „Živý“ obraz? Místnost plnily řady vycpaných zvířat, jedno vedle druhého. Ne však ve vitrínách, jak je v dětství viděl v přírodovědeckém muzeu – tahle stála volně. Vytvářela výjev z bitvy: zvířata bojovala se zvířaty zmenšenými realistickými zbraněmi, navlečená do miniaturních oblečků. Parlamentaristé proti roajalistům. Psi proti kočkám. Králík útočil na mangustu, lišky válčily s hady, mezi sebou se rvali lvi s tygry. Některá zvířata byla zraněná, propíchaná meči nebo kopími, bezhlavá. Z tesáků a pařátů kapala krev. Masakr posetý zohavenými částmi zvířecích těl.

Výjev to byl zvrácený i neuvěřitelný zároveň, nemohlo však být pochyb o tom, že jeho autorem je nějaká silně zvrhlá mysl. Srdce

Francisovi bušilo jako splašené, na jazyku měl pachut' strachu. Nebál se o sebe – přepadal ho děs při pomýšlení, že by tam někde mohla být Marni, sama a napospas zrůdě, která se tímhle bavila.

„*Putain!*“ objevil se vedle něj Thierry a zalapal po dechu.

Francis si ale přitiskl prst na rty a vzal za kliku prosklených dveří na balkon. Otevřely se a oba bez přemýšlení vlezli dovnitř.

V místnosti to páchlo jako ve starém zatuchlém kožichu a po podlaze se honila smítka prachu. Francis se ale nemohl zbavit pocitu, že v domě nejsou sami. Odněkud se linula slabá vůně kávy a otevřeným oknem dovnitř kdesi táhlo. Vestoje si jen s pomocí nohou vyzul boty. Prošli pokojem až na odpočívadlo, z něhož nahoru i dolů vedly schody.

„Vy se podívejte nahoru, já půjdu dolů,“ pošeptal Thierry. „Kdyby něco, zakřičte.“

Thierry přikývl. „Musíme ji najít. Už to bez inzulinu dlouho nevydrží.“

Pak se obezřetně vydal o patro výš.

Jen v ponožkách scházel Francis schody tiše jako kočka. Za celou svou policejní kariéru si až teď poprvé přál, aby měl s sebou pistoli.

MARNI

Marni se zhluboka nadechla.

„Můžeš mít oboje, Steve,“ řekla. Schválně trochu sípala. Chtělo se jí zvracet. Sama nemohla uvěřit, že nad tím vůbec přemýšlí, vůle přežít byla ale silnější než sebevětší zhnusení.

„Co tím chceš říct?“ přimhouřil oči.

„Moje kérka je živoucí umělecký dílo, přesně jak jsi říkal. Nech mě žít a můžeš se na ni dívat každý den. Můžeš na ni sahat, vždycky bude teplá na dotek. Mohl bys mít v galerii živěj exponát, jen si to představ.“

Neříkal nic. Očividně její nabídku zvažoval, dech se mu zrychlil. Znovu ji pohladil po zádech a tentokrát se mu ruka zatoulala až k jednomu nahému prsu.

Marni se plnou silou kousla do rtu, aby nezačala dávit.

„Mohl bych tě tu mít v kleci. Výstava a zoo v jednom. To se mi líbí.“

„Jo.“ Vyplivnout to jediné slůvko jí dalo velkou práci.

„A každý den bych se s tebou mohl milovat.“

Takže by ji znásilňoval, den co den. Je to určitě lepší než smrt?

„To je moc chytrý nápad, zlatíčko. Můžeme to zkusit, co říkáš? Na chvíli. Uvidíme, jak to půjde.“

Vzdychl a zezadu se k ní přitiskl. Strčil jí ruku mezi nohy, ona se bou trhla a praštila se kyčlí o dřevěnou konstrukci kříže. Steve ruku zase stáhl a tvrdě ji pleskl po zadku.

„Ne, to by nešlo,“ zasyčel. „Ty bys nespolupracovala. Musel bych tě pořád hlídat jako ostříž, musel bych na tebe dávat pozor, abys mě nepodfoukla a neutekla mi. A to má pěkně daleko od idylky, co ses mi tu pokoušela vykreslit.“

„Ale když mě necháš žít, budu ti hrozně zavázaná...“

„Takže se mnou budeš spát z lítosti? Nedělej ze mě pitomce, Marni.“
Ustoupil od ní a odešel.

„Navíc bych pak na tu tvou hebkou kůži nemohl použít tohle.“

Slyšela, jak něco vzal do ruky a vydal se zpět k ní. Nepotřebovala to vidět, bylo jí jasné, co nese, on se jí to ale samozřejmě chystal ukázat.

Podržel jí stříbrnou čepel pouhých pár centimetrů před obličejem a ta se v umělém světle zaleskla. Ostří bylo zakřivené a pokryté vyrytými symboly. Marni takový nůž nikdy v životě neviděla.

„Sam mě o nožích všechno naučila – jaké se nejlíp hodí k řezání a jaké na stahování. Jsou to totiž dvě úplně jiné věci, víš, potřebuješ na ně jiné náčiní. Povím ti, jak to bude vypadat.“

Marni zavřela oči a zatoužila, aby mohla totéž udělat i s ušima.

„Kůži, kterou chci stáhnout, nejdřív kolem dokola oříznu. V tvém případě obkreslím tu tvou nádhernou kérku. Na to použiju nožík s rovnou čepelí. Teprve pak si na tebe vezmu tenhle,“ strčil jí nůž až pod nos.

Jen ať mluví dál.

„Ale budeš pak tu kůži umět zpracovat?“ Uvnitř se celá otřásala odporem. Celá tahle konverzace vůbec nedávala smysl – možná jí ale právě ona zachrání život, ať už jakkoli. „Co všechno ses od Sam naučil? Odkud ji vůbec znáš?“

„Sam je moc nadaná preparátorka. Kupuju od ní vycpaná zvířata už celý roky. Sbírám je.“

Marni si vzpomněla na starý obchůdek s vycpanými zvířaty poblíž Preston Parku. Když měla zrovna kolem cestu, vždycky se zastavila a chvíli zírala do výlohy. Teď už byl ale zavřený.

„Chtěla se ale naučit něco novýho. Brzo jsme přišli na to, že se oba zajímáme o kůže. Ukázala mi, jak se zpracovává ta zvířecí, a začali jsme se spolu bavit o tom, jestli by se dala vyčinit i lidská. Nejdřív jsme jen tak tlachali, ale došlo mi, že by byla ochotná to zkusit. No, a když jsem se jí svěřil, že bych si chtěl vytvořit i sbírku tetování, souhlasila bez váhání.“

Jazyk se jí přilepil na patro. Nedokázala ze sebe vydat ani hlásku.

„Teď je ale bohužel ve vězení a já jsem na všechno zbyl sám.“ Špičkou nože přejel po dřevě kříže a v laku zanechal malou bílou rýhu. „Až ti tu kěrku ze zad stáhnu, namočím ji v solném roztoku. Chemikálie rozloží proteiny, co tvoje kůže obsahuje, a vyplaví z ní tuk.“

Obrátil se jí žaludek a zatočila hlava. Hladinu cukru měla nebezpečně nízko. Když teď omdlí, dost možná už se nikdy neprobere.

Steve nepřestával mluvit, ona se ale na jeho slova nedokázala soustředit. „... změni pH... tupý nůž na oškrabání chlupů... Sam mě to pro jistotu naučila...“ Tma jí zastřela zrak, ona se ale nehodlala podvolit. Prudce se kousla do tváře a zalapala po dechu bolesti.

„Hlavně mě ale naučila, jak nože správně brousit. Na ostrosti čepele totiž záleží ze všeho nejvíc. Tenhle je jako diamant.“

Uchopil jednu její ledovou ruku a přitiskl ji ke kříži. Řízl ji do dlaně, než se vůbec stihla vzpamatovat, a palčivou bolest ucítila, až když už byla čepel dávno pryč.

„Vidíš?“ na to on. „Je ostřejší než skalpel. A i preciznější.“

Marni se rozvzlykala. Nedokázala se ovládnout. Po ruce jí stékala teplá krev.

Steve ji pozoroval jako v transu. Pak k ní přistoupil, vyplázl jazyk a krev olízal.

„Ó Marni,“ pronesl vzrušeným, oplzlým hlasem. „Teď se konečně začnu bavit.“

FRANCIS

Dům byl nepřírozeně tichý. Před vchodem čekal Rory na posily, Thierry byl v některém z horních pater. Francis si ale připadal, jako by tu byl úplně sám a na tiché cestě po schodech dolů mu společnost dělal jen hukot klimatizace. S bušícím srdcem došel do přízemí, do veliké kanceláře.

Monitory byly všechny vypnuté, až na jeden – ten vydával slabou záři a promítal záběry z venkovních bezpečnostních kamer. Na příjezdové cestě stál Rory a telefonoval. V protější zdi kanceláře byly troje dveře, dvoje zavřené, jedny ovšem nepatrně pootevřené. Přilepil k prázdnému prostoru ucho a zaposlouchal se. Vtom ticho za dveřmi prořízl ostrý výkřik.

Marni!

Nevěděl jistě, zda je to ona, ať už ale hlas patřil jakékoli ženě, potřebovala pomoc. Otevřel dveře dokořán a ocitl se na vrcholu dalšího schodiště. Žena zanaříkala a hned se ozval i neznámý mužský hlas. Slovům však nerozuměl. Zastavil se. Nemůže tam vtrhnout jen tak, bez plánu. Jenže jak měl vymyslet plán, když netušil, co ho dole čeká? Pod schody byly další pootevřené dveře. Zpoza nich alespoň bude moct situaci obhlédnout, aniž by se rovnou prozradil.

Neztrácej čas! Běž!

Sletěl schody, jak nejrychleji to šlo, a jen doufal, že na sebe nepozorní. Jediné zavržení by mohlo mít katastrofické následky – a to ne nutně pro něj. Když si pomyslel, že je Marni vydaná napospas šilenci, který si jako výzdobu vytvořil ten krvavý výjev v prvním patře, rozbušilo se mu srdce a jen se utvrdil ve svém odhodlání. V žádné podobné situaci ještě nikdy v životě nebyl. Všechna zatčení, u nichž se kdy ocitl, byla předem pečlivě promyšlená a nikdy nechyběly posily. Panebože, snad byl Rory na mobilu opravdu proto, že je urgoval, ať okamžitě přijedou.

Už nachystaný za dveřmi se pomodlil, pokřižoval a po zběžném, obezřetném pohledu vklouzl dovnitř.

Všechny vjemy vstřebal naráz: Marni na kříži, záda se jí červeně lesknou, na drátěných konstrukcích visí vyčiněná tetování, zády k němu stojí muž a v ruce drží zahnutý, zkrvavený nůž.

„A dost! Policie!“

Muž se otočil a přejel Francise pohledem od hlavy až k patě.

Ještě nikdy si Francis bez zbraně nepřipadal tak strašlivě nahý. Kdyby tu s ním tak byl Thierry a Rory. Neměli se rozdělovat.

„Franku, jsi to ty?“ ozval se zastřený, ochraptělý hlas plný zoufalství.

„Jsem to já, Marni.“

„No paráda,“ pravil muž. „Tak vy už se znáte. A já jsem Steve. Pamatuješ si mě, Franku? Potkali jsme se u Marni ve studiu.“

A vrhl se na něj, s krvavým nožem naměřeným před sebe. Francis něco takového čekal a udělal krok za jeden z betonových podstavců. Steve zavrčel a změnil směr, aby se k Francisovi dostal. Ten ale ramenem vrazil do podstavce a povalil ho na něj. Jen ho ale neškodně zasáhl do boku a s hlasitým řinčením spadl na podlahu. Stříbrná konstrukce i její vzácná pokrývka se odrazily od země a přistály u protější stěny.

Marni natahovala krk, aby viděla, co se děje.

„Pomoc!“ zakřičela.

Francis neváhal a rozběhl se k ní, Stevea nechal Stevem. Z nízkého stolku přitom popadl nůž a hbitě přeřízl pouto kolem Marnina kotníku, než se k němu Steve stihl dostat moc blízko. Alespoň už měl nějakou zbraň. Rychle se narovnal a zaujal obrannou pozici s pokrčenými koleny a nožem před sebou.

Steve se na něj se zuřivým řevem znovu vrhl, šikmo za levým ramenem a nožem v pravé ruce. Francis proti němu vykročil a skrčil se. Steve do něj vrazil, ztratil rovnováhu a oba se natáhli na podlahu. Zbraň Steveovi s kovovým rachotem vypadla z ruky, zběsile ale kopal nohama, strefoval se Francisovi do břicha a snažil se mříť do rozkroku, aby ho ochromil. Francis se po něm ohnal nožem, protrhl mu nohavici a zaryl nůž co nehlouběji do masa. Steve zalapal po dechu a s námahou se od něj začal odtahovat. Francis musel nůž z lýtky vytáhnout, jinak by o něj přišel.

Oba ztěžka oddechovali. Steve sebral z podlahy vlastní nůž a vyškrábal se do vratkého stoje. S divokým pohledem v očích a nozdrami rozšířenými padl na svého protivníka, který se sám ještě zvednout nedokázal.

Francis posbíral všechny síly, převalil se na břicho a vyhrabal se na všechny čtyři. Steve mu přistál na zádech a ozval se zvuk trhajícího se saka. Nečekaně se otočil a vyskočil na nohy, čelem k tupému výrazu zmateného Stevea. Vteřina pro modlitbu a už na něj zas útočil, Francis se k němu ale těsně přitiskl, aby neměl prostor vrazit mu nůž do hrudi. Sám se tak ale mohl natáhnout a bodnout ho do zad. Pomyslel na nůž, který držel v ruce.

Tak dělej. Použij ho, sakra.

Nebyl ale dost rychlý. Steve to čekal a praštil Francise zepředu do ramene. S hlasitým lupnutím mu zlomil klíční kost. Francisův nůž s řinčením spadl na podlahu. Ruka mu teď jen bezvládně visela a z ramene až do zápěstí vystřelovala prudká bolest. Steve se nadšeně

zašklebil a své náhlé výhody hned využil. Přimáčkl Francise k prázdnému podstavci a pod krk mu dal nůž.

„Pár slov na rozloučenou?“

Loučit se ale Francis rozhodně nehodlal. Vzchopil se a kopl Stevea kolenem do rozkroku. Nebyla to sice zrovna nejsilnější nebo nejpresnější rána, nůž mu zpod krku ale zmizel. Steve zakňučel a zapotácel se dozadu. Vznikla mezi nimi mezero. Steve pohlédl na své krvi nasáklé kalhoty a zmáčkl si ránu na lýtku, aby zastavil krvácení. Tvář měl sinalou a na Francise zíral zarudlýma, vzteklyma očima.

Levou rukou Francis neobratně sebral ze země nůž a s námahou přefízl provaz na Marnině druhém kotníku. Stejně těžké bylo osvobodit její ruce. Ještě že byl nůž tak nabroušený. Marni se sesunula na zem, téměř v bezvědomí. Přerývaně oddechovala.

„Nesahej na ni!“ vrískl Steve. „Je moje!“

Francis se v panice rozhlédl kolem. Dokud Stevea neodrovná, nebude ani jeden z nich v bezpečí. Přendal si nůž do bezvládné pravé ruky a levou z kapsy vytáhl mobil. Rychlou volbou vytočil Roryho číslo, ze Stevea přitom nespouštěl oči. Obsazeno.

Do háje!

Byl vyšší než on, o dobrých deset centimetrů. Dosáhl tedy dál – to ale nebyla zas až taková výhoda, když mohl používat jen levačku. Steve byl navíc těžší, silnější a měl níž těžiště. Než konečně dorazí Thierry, musí hrát o čas. Ale jak? Už by tu přece měl být.

„Thierry?“ zařval.

Steve už byl zas na nohou a obloukem se k němu přes místnost pomalu blížil.

Když se Francis pustí za ním, co bude s Marni? Když u ní ale zůstane, ohrozí ji zrovna tak. Malými krůčky se tedy vydal kupředu. Dokáže Stevea od Marni odlákat, nebo zamíří rovnou k ní?

Od chvíle, co spadla na zem, se nepohnula. Neslyšel, jestli dýchá, a otočit se, aby se podíval, jestli se jí zdvihá hrudník, by byl příliš

velký risk. Z dlouhých řezných ran, které se jí táhly kolem tetování na zádech, ještě stále vytékala krev – koutkem oka viděl rudou louži na podlaze pod ní. Potřebovala doktora, a to hned.

Až pozdě Francisovi došlo, co má Steve za lubem. Když na Thierryho zavolal, vyrazil, že nepřišel sám. To byla obrovská chyba. Steve se sice blížil ke dveřím, neměl ale v plánu utéct – chtěl si pojistit, že jim nikdo nepřijde na pomoc. Zabouchl dveře, otočil klíčem v zámku a pak ho schoval do kapsy.

„Změna plánu,“ prohodil Steve. Stál zády ke dveřím a těžce oddechoval. O probodnutou nohu se vůbec neopíral a tenisku měl celou od krve. „Měla tu umřít jenom Marni. Teď ale budu muset zabít i tebe.“

Ve zlomku vteřiny zvážil, jaké má teď možnosti.

Dostaň ho od těch dveří. Dostaň ho na zem a seber mu klíč. Jaká je asi pravděpodobnost, že se mu tohle všechno podaří?

„Tak si pro mě pojď, ty hajzle!“ Touhle riskantní strategií možná právě sám sebe odepsal. Doufal jen, že ztráta krve Steveovi zpomalila reflexy.

To se ale šeredně spletl.

Steve se na něj zběsile vrhl a nůž se mu ve světle blýskal. Francis ustoupil za betonový podstavec. Steve vyrazil do jednoho směru, Francis uskočil do toho druhého. Chvilí kolem stojanu kroužili, až Francis poskočil kupředu a pořádně do podstavce strčil. Ten ale Steveovu zdravou nohu minul jenom o vlásek a zřítíl se na podlahu.

„To byla pěkná podpásovka,“ zasyčel a rychle se odbelhal za jednu z červených pohovek.

Francis se rozběhl proti němu, odrazil se od opěradla a vyletěl do vzduchu. Plán neměl – kdyby ale neudělal nic, bylo by brzo po něm i Marni.

Srazili se a třískli sebou na zem. Převalovali se po tvrdém betonu a Francis se Stevea marně pokoušel přeprat – ten mu ale chytil

pravou ruku a trhl s ní dozadu. Rameno Francisovi protrhla šílená bolest, hlava se mu zatočila a v zoufalém pokusu sekl nožem Steveovi po paži. Ten mu polomrtvou ruku pustil a převalil Francise na záda. Obkročmo si sedl na něj, koleny na ramena tak, že svou vahou Francisovi dál drtil už zlomenou klíční kost.

Francis se pod ním zmítal a marně se mu snažil vyvléknout. Z levé ruky nepouštěl svou jedinou zbraň, protivníka se mu ale zasáhnout nedařilo.

Ozvalo se hlasité zabušení na dveře a za nimi hlasy.

Steve se mu celou vahou opřel do hrudníku. Svůj zakroucený nůž mu držel pod krkem.

„Můžeš si za to sám,“ prskl na něj. „Počkat na posily je přece základní pravidlo.“

Zarachotila klika.

„Jsi tam, Francis?“

Pokusil se odpovědět, Steve mu ale místo čepele okamžitě přitiskl na krk předloktí, a začal mu drtit hrtan. Francis se nezmohl na víc než přidušené zachrochtání.

Do dveří z opačné strany s rámusem vrazilo něco těžkého.

To Stevea vyvedlo z míry tak, že mu na okamžik upustil nůž na hrudník. V tu samou chvíli Francisovi někdo z levé ruky vzal jeho nůž. Letmým pohledem si všiml, že se za Steveovým pravým ramenem krčí Marni a ukazováčkem na rtech mu dává najevo, aby byl zticha. Byla bílá jako duch, tvář se jí perleťově leskla potem a třásla se po celém těle. Odhodlání v jejich očích ale dodalo Francisovi naději.

Zdvihla nůž nad hlavu a narovнала se. Steveovi v tu chvíli došlo, že něco nehraje, a otočil se směrem, kterým mířil pohled Francisův.

„Doufala jsem, že už tohle nebudu muset nikdy znova udělat,“ pronesla.

Neváhala. Čepel se Stevovi zabořila do hrudníku a podélně mu prořízla sval. Steve se ve snaze utéct z jejího dosahu vrhl z Francise,

padl na zem, Marni mu přistála na zádech a znovu do něj nůž zaryla. Steve se přetočil a chňapl po ní, Francis se ale dostal mezi ně a pokusil se Marni odstrčit, než jí Steve ublíží. Váleli se v jednom chumlu v kaluži krve. Francise otupovala bolest. Marni křičela. Vzduch prořezával odporný zvuk čepele skřípající o kost.

Vtom se dveře rozletěly dokořán, dovnitř vrazili Rory s Thierryem, přiskočili k nim a odtrhli je od sebe. Thierry vzal Marni do náruče a Rory praštil Steveovi rukou o beton tak silně, až zbraň konečně pustil.

Košili měl Francis celou nasáklou krví, na hrudi ho pálilo. Sípavě se nadechl a zhroutil se na stěnu pohovky. Marni se v Thierryho náruči nehýbala, oči měla otevřené, vidět ale bylo jen bělmo. Steve si svíral probodnutý hrudník a mezi prsty mu tryskala krev.

„Šéfe?“

„Žiju.“

MARNI

Z probouzení v nemocnici se začal stávat pěkně otravný zvyk. Zamrkala a rozhlédla se kolem sebe. Pokoj vypadal stejně jako poslední, jen výhled z okna byl jiný. Za ruku ji držel Thierry. Když viděl, že už přišla k sobě, usmál se na ni.

„Vezmeš mě domů?“ navrhla. Zaskřehotala. V krku ji řezalo, jako kdyby spolkla celý balík žiletek. Ovšem nezabalených.

„Ani náhodou, zlato. A ani revers se tentokrát podepisovat nebude.“

Přiložil jí ke rtům plastový kelímek. Voda v něm byla vlažná a snad i včerejší, chutnala ale božsky. Několikrát se lačně napila, než jí kelímek zase sebral.

„Zpomal,“ krotil ji.

„Jak dlouho už tu jsem?“

„Dva dny. Upadlas do kómatu a taky tě ten hajzl pobodal. Nůž ti natrhl slezinu.“

Při jeho slovech si Marni uvědomila, že ji bolí celý trup. Opatrně nadzvedla deku, přes nemocniční košili ale zranění neviděla. Záda měla jako rozdrásaná a v levém předloktí jí zběsile tepalo.

„Museli tě operovat,“ pokračoval Thierry. „Nevypadalo to s tebou dobře – i když to nechtěli přiznat.“

Nejradši by mu to nevěřila, tvářil se ale tak vážně. Dokonce vypadal vyděšeně. Zase zavřela oči.

„Mami, jak ti je?“

Alexe si předtím nevšimla, seděl schovaný ve stínech za Thierryem.

„Pojď ke mně, Alexi.“

Přistoupil k ní a co nejněžněji ji objal. Trhla sebou.

„Asi bych potřebovala spát tak tisíc let.“

„Takže tentokrát už neutečeš?“ ujistil se Thierry.

Otevřela oči a zavrtěla hlavou. Usmála se na ně – vidět je takhle spolu ji hladilo po duši a teplo Alexovy ruky na té její byl ten nejlepší pocit na světě.

„Hrozně jsme se o tebe báli, mami. Slib, že už necháš policii policií.“

„Slibuju.“

„Mám hlad,“ změnil téma. „Ale až se vrátím, chci slyšet všechno.“

„No jasně,“ usklíbl se Thierry. „Teď už víš, že je máma v pohodě, a můžeš se zas vrátit k tomu, co je fakt důležitý:“ Z kapsy vylovil pár drobných. „U výtahu jsem viděl automat.“

Marni se za synem dívala, dokud z pokoje nevyšel, a pak promluvila.

„Alex rozhodně nemůže slyšet všechno.“

Thierry přikývl.

„A ty si to všechno pamatuješ?“

„Vzpomínám si, jak jsem byla přivázaná ke kříži. A jak se Frank se Stevem prali. Bylo tam tolik krve.“ Hlas jí přeskočil. „Je...?“

„Francis je v pohodě. Steve ani moc ne, ale žije. Co máš pořád s těma nožema?“

Usmíval se na ni úplně jako dřív, než se jejich manželství proměnilo v hurikán negativních emocí a vzájemného obviňování.

Víčka jí ztěžkla, tělo ji bolelo jako jedna velká otevřená rána. Konečně byla v bezpečí a mohla zas upadnout do hřejivé náruče spánku. Vydechla úlevou.

Když se zas probudila, byla už noc. V pokoji bylo šero, jediné světlo vydávala polohovatelná lampička na nočním stolku vedle postele. Byla jí zima. Ve spánku se odkopala a nemocniční háv měla vyhrnutý. Posadila se, aby si košili stáhla a přikryla se, tak strašlivě ji ale píchlo v boku, až zalapala po dechu.

V ten samý moment si všimla tmavé postavy v křesle v protějším rohu místnosti a výkřikem neznámého probudila.

Polil ji studený pot.

Přece to snad není...

„Thierry?“

Postava se vztyčila a přistoupila k nohám postele.

„To jsem já, Francis.“

Vydechla úlevou.

„Franku.“

Přišel k ní a sedl si na židli, kterou tam Thierry nechal.

„Thierry říkal, že ses probrala, ale když jsem dorazil, už jsi zas spala. Nechtěl jsem tě budit.“

„Jak dlouho už tu sedíš?“

„Asi od sedmi.“ Podíval se na hodinky. „A teď je deset.“

Vzal jí ruce do dlaní.

„Zachránila jsi mi život, Marni. Steven Harrington by mě zabil, kdybys mi ten nůž nevzala a nepoužila ho proti němu.“

Hlavou jí bleskla vzpomínka.

„Ale ty jsi zas zachránil mě. Přišel jsi zrovna ve chvíli, kdy už mi chtěl kérku ze zad stáhnout.“

„Stihli jsme to jen tak tak.“

„Díky.“

„Neděkuj mi. Je to moje chyba. Mělo mi dojít, že jsi pořád v nebezpečí.“

„Ale jak, prosím tě? Vždyť Kirbyová už byla za mřížema.“

„A v podstatě mi řekla, že ještě zdaleka není po všem.“

Marni pokrčila rameny. Bolelo to jako čert.

„Zatknete mě?“ pípla. Odpověď ale radši ani nechtěla znát.

Francis se zamračil. „A za co?“

„Vždyť jsem pobodala Stevea. Co když umře?“

„Kristepane, Marni, to bylo v sebeobraně. Nikdo tě zatýkat nebude. Budeš muset svědčit u soudu, ale tím to hasne.“

„Budou ho soudit?“

„Mluvil jsem s jeho doktorem. Prý se z toho dostane, takže před soud rozhodně půjde. Budou ho soudit za vraždu, dohromady se Sam Kirbyovou – sice oběti sám nezabil, vraždy si ale objednal, a je tedy podle zákona vinen úplně stejně. Oba půjdou do chládku na pěkně dlouhou dobu.“

„Tak jsi to nakonec fakt vyřešil.“

„No jistě. Cos taky čekala?“

Oba se zasmáli a pak Francis zničehonic zdvihl jednu její ruku ke rtům a políbil ji. Marni smích přešel, vystříдалo ho něco silnějšího.

Setkali se očima a Francis jakoby nic pronesl: „Jedno staré přísloví praví, že když někomu zachrániš život, ten člověk ti od té chvíle patří. Nevím, z jaké země pochází, ale...“

„Takže podle týhle teorie teď patříme jeden druhému?“

Usmál se na ni.

„Asi ano.“

„Vážně?“ Stiskla rty. „Takže ty mi teď patříš?“

„A ty zas mně.“

„To je hezký.“ Klesla do polštářů a zavřela oči.

„Na co myslíš, Marni Mullinsová?“

„Ále, jen přemýšlím, jakou část tvého těla potetuju jako první.“

Francisovi spadla brada.

„No to ne, takhle to nefunguje.“

„Ale jo.“

„Ale ne.“

„Jsi můj. A tak tě můžu potetovat. A sama vyberu, co to bude.“
„To ne.“

Namočila hroty jehel do černého inkoustu. Tohle si pořádně užije.
On sice ne, ale taková je cena, kterou člověk za tetování platí.

„Můžeme?“

„O tom já stejně nerozhoduju.“

Na bledá záda mu vytetovala první černou linku a zasmála se.

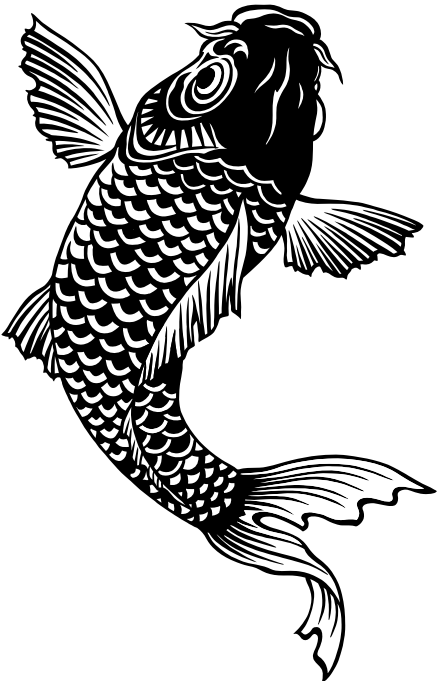
„Au.“

„Tak jaký to je, nechat se tetovat?“

„Už toho klidně můžeš nechat. Nečekal jsem, že to bude tak moc bolet.“

Ona ale tetovala dál.

„Neboj. Seš držák.“

**ALISON
BELSHAMOVÁ**

TATÉRKA

Z anglického originálu *The Tattoo Thief*,

vydaného nakladatelstvím Trapeze v roce 2018, přeložila Alžběta Franková

Obálku s použitím fotografie benntensanna a George Mayera / shutterstock
vytvořila Tereza Králová

Vydalo nakladatelství Plus v Praze roku 2018 ve společnosti Albatros Media a. s.
se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4, číslo publikace 34 600

Odpovědný redaktor Ondřej Hanus

Korektury Kamila Klímová

Technický redaktor Lubomír Kuba

Sazba Studio Visualist

Vydání první

Copyright © Alison Belsham 2018

Translation © Alžběta Franková, 2018

Cover design © Studio Visualist, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-259-0956-0

ISBN e-knihy 978-80-259-0988-1 (1. zveřejnění, 2018)

www.nakladatelstviplus.cz

www.albatrosmedia.cz

www.facebook.com/plusnakladatelstvi

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

ALBATROS MEDIA

Kompletní nabídku titulů naleznete na
www.albatrosmedia.cz